ZALİM
PRENS
SOPHIE LARK

Bu evlilik cehennemde planlanmıştı.

Nesillerdir Chicago'nun yeraltı dünyasının kontrolü için savaşan Griffinler ve Gallolar arasındaki rekabet her zaman uç noktalardadır. Fakat Gallo ailesinin genç ve çılgın kızı Aida, Griffin malikânesindeki bir partiye katılıp yanlışlıkla kütüphaneyi ateşe verince öfke iyice alevlenir. Genç kadının babası, topyekûn savaşı engellemek için onunla Griffin ailesinin vârisi ve en büyük oğlu Callum arasında hemen bir evlilik ayarlar.

Soğuk, hırslı ve acımasız Callum, inatçı yeni gelinini yola getirmeye kararlıdır. Ancak Aida, düğün gecesinde Callum'u zehirlemenin yanı sıra, elinden geleni ardına koymayacak kapasiteye sahiptir. Öldürmeye çalıştığı kocası bu kadar iyi görünmese ya da kalp atışlarını böylesine hızlandırmasa her şey çok daha kolay olacaktır.

Aida'nın kalbi, kilitli bir kutunun içinde. Callum ise kanıtlamak zorunda olduğu gerçeklerin peşinde.

Peki, hâkimiyet mücadelesinde önce kim yanacak? Aida mı? Yoksa Callum mu?

MASAL PEREST
Nora
nemesiskitap.com nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 755123
KDV'den muaftır.

ZALİM PRENS

NEMESİS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 767

Zalim Prens Sophie Lark

Kitabın Özgün Adı: Brutal Prince
Çeviren: Yasemin Büte

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu
Editör: Ece Çavuşlu
Kapak İllüstrasyonu: Line Maria Eriksen
Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2024 © Sophie Lark, 2022, 2023

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN: 978-625-6755-12-3
Baskı: Ocak 2024

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1
34295 Küçükçekmece/İstanbul
Tel : (0212) 463 71 25
Sertifika No: 41707

ZALİM PRENS

SOPHIE LARK

Çeviren: Yasemin Büte

NEMESİS
KİTAP

Sophie Lark

Sophie, kocası, iki oğlu ve küçük kızıyla birlikte Rocky Mountain West'te yaşamaktadır. Güçlü ve yetenekli kadın kahramanlar ile onların kalplerini fethetmek için her şeyi yapabilecek erkeklerle yoğun, zeki romantizm hikâyeleri kaleme almaktadır.

Kendisinin yürüyüş, vücut geliştirme ve canlı komedi şovlarına karşı hafif bir takıntısı var. Onun mükemmel gün tanımı çocuklarını Harry Potter Dünyası'na götürmek, Bay Lark'la dansa gitmek, ardından iyi bir kitap ve bir torba tuzlu cips ile dinlenmektir.

Yasemin Büte

Sakarya Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık Bölümü'nden 2009 yılında mezun olduktan sonra çevirmenlik hayatına Epsilon Yayınevi'nden çıkan *Yağmurda Yarış Sanatı* adlı kitapla başladı. Sonrasında 2011 yılında Beyaz Balina Yayınları'nda çocuk kitapları editörü, 2012 yılında Arkadya Yayınları yetişkin kitapları editörü olarak kariyerine devam etti. 2019 yılından bu yana serbest çevirmen ve editör olarak çalışmaktadır.

Bu kitap, bana Aida'nın güçlü olmaları için ilham verdiğini söyleyen herkese. Aida hepimizin içindeki yıkılmaz ruhtur. O, hayat zor olduğunda gülme ve asla kendinizden başka bir şey olmama kararlılığıdır. Kavganız daim olsun, sizi muhteşem bebekler 🍓😉

-Sophie

Zalim Prens Resmi Müzik Listesi

- Hate Me - Nico Collins
- You Don't Own Me - SAYGRACE
- Boyfriend - Selena Gomez
- Midnight Sky - Miley Cyrus
- Somethin' Bad - Miranda Lambert
- Sweet but Psycho - Ava Max
- Love The Way You Lie - Rihanna
- Ballroom Blitz - The Struts
- Poison & Wine - The Civil Wars
- Falling Slowly - Glen Hansard
- Make You Feel My Love - Adele
- Gnossienne: No. 1 - Erik Statie

1

Aida Gallo

GÖLÜN ÜZERİNDE HAVAİ fişekler patlıyor, berrak gece göğünde asılı kalıyor, sonra ışıltılı bulutlar hâlinde aşağıya süzülüp suyun üzerine çöküyordu.

Babam ilk patlamayla irkildi. Gürültülü ya da beklenmedik şeylerden hoşlanmazdı. Bu yüzden bazen onu sinirlendiririrdim; uslu durmaya çalıştığımda bile bunların ikisi birden olabiliyordum.

Mavi ve altın ışığın aydınlattığı çatık kaşlarını görebiliyordum. Evet, bana baktığında da kesinlikle aynı ifadeyi takınıyordu.

"İçeride yemek ister misin?" diye sordu Dante ona.

Sıcak bir gece olduğu için hepimiz platformda oturuyorduk. Chicago Sicilya'ya benzemezdi, fırsatını bulduğunuz her an açık havada yemek yemeniz gerekirdi. Yine de aşağıdaki trafik sesi olmasa kendinizi bir İtalyan üzüm bağında sanabilirdiniz. Masa, üç nesil önce eski ülkeden getirilen rustik çanak çömleklerle donatılmış ve tepedeki kameriye, babamın gölge için diktiği tilki

üzümleri tarafından kalın bir şekilde örtülmüştü. Tilki üzümünden şarap yapılmasa da reçeli güzel olurdu.

Babam başım iki yana salladı.

"Burası iyi," diye yanıt verdi.

Dante homurdanıp tavuğu ağzma tıkıştırmaya devam etti. O kadar iriydi ki çatalı elinde gülünç biçimde küçük görünüyordu. Yemeğini hep kıtlıktan çıkmış gibi tabağına eğilerek yerdi.

Dante en büyüğümüz olduğundan babamın sağ tarafında otururdu. Nero solda, Sebastian da onun yanında. Ben masanın karşı ucundaydım, hayatta olsaydı annemin oturacağı yerde.

"Hangi bayram bu?" diye sordu Sebastian, gökyüzüne bir havai fişek daha fırlatılırken.

"Bayram değil. Nessa Griffin'in doğum günü," dedim ona.

Griffinlerin saray gibi malikânesi Gold Coast'un kalbinde, gölün hemen kıyısında yer alıyordu. Şehirdeki herkesin küçük prenseslerinin bir parti verdiğini bilmesini sağlamak için havai fişekler patlatıyorlardı, sanki zaten Olimpiyatlar ve Oscar Ödülleri gibi tanıtılmamış gibi.

Sebastian bunu bilmiyordu çünkü basketbol dışındaki hiçbir şeye dikkat etmezdi. Kendisi ağabeylerimin en küçüğü ve en uzun boylusuydu. Chicago State'te tam burs kazanmıştı ve keyfi o kadar yerindeydi ki kampüste onu ziyarete gittiğimde, kızlar gittiği her yere bakıp kıkırdıyor ve bazen cesaretlerini toplayıp tişörtlerini imzalamasını istiyorlardı.

"Nasıl olur da biz davet edilmeyiz?" diye sordu Nero alaycı bir tavırla.

Davet edilmemiştik çünkü Griffinlerden nefret ediyorduk ve hislerimiz karşılıklıydı.

Davetli listesi özenle hazırlanmış, sosyetikler, politikacılar ve işe yararlıkları ya da şöhretleri için seçilmiş kişilerle doldurul-

muş olmalıydı. Nessa'nın herhangi birini tanıyacağından şüpheliydim.

Onun için gözyaşı döktüğümden değil. Babasının Demi Lovato'yu sahne alması için ayarladığını duymuştum. Yani, bir Halsey olmasa da oldukça iyiydi.

"Oak Street Tower'daki son durum nedir?" diye sordu babam Dante'ye, parmesanlı tavuğunu yavaşça ve titizlikle keserken.

Oak Street Tower'ın ne durumda olduğunu zaten çok iyi biliyordu çünkü Gallo İnşaat tarafından yapılan her şeyi takip ediyordu. Konuyu değiştiriyordu çünkü Griffinlerin şampanya yudumlayıp Chicago'nun önde gelenleriyle anlaşmalar yaptığı düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

Griffinlerin ne yaptığı umurumda değildi. İnsanların bensiz eğlenmesinden hoşlanmamam dışında.

Babam ve Dante kule hakkında gevezelik ederken Sebastian'a, "Oraya gitmeliyiz," diye mırıldandım.

"Nereye?" dedi umursamazca, büyük bir bardak sütü yudumlarken. Geri kalanımız şarap içiyordu. Sebastian top sürmek ve mekik çekmek için formunu korumaya çalışıyordu ya da çirkin devlerden oluşan takımı antrenman için ne yapıyorsa artık.

"Partiye gitmeliyiz," dedim alçak sesle.

Nero hemen canlandı. Başım belaya sokmak daima ilgisini çekerdi.

"Ne zaman?" dedi.

"Yemekten hemen sonra."

"Listede adımız yok," diye itiraz etti Sebastian.

"İsa aşkına." Gözlerimi devirdim. "Bazen senin Gallo olup olmadığını merak ediyorum. Kırmızı ışıkta geçmekten de korkuyor musun?"

En büyük iki ağabeyim tam birer gangsterdi. Aile işinin pis kısımlarını onlar hallediyordu. Ancak Sebastian NBA'e gideceğini sanıyordu. Hepimizden tamamen farklı bir gerçeklikte yaşıyordu. İyi bir çocuk, yasalara uyan bir vatandaş olmaya çalışıyordu.

Tüm ağabeylerimi sevsem de yaşça bana en yakın olan oydu ve muhtemelen en iyi arkadaşımdı. Bu yüzden bana sırıtarak bakarak, "Geliyorum, değil mi?" diye sordu.

Dante bize sert bir bakış attı. Hâlâ babamızla konuşsa da bir şeyler planladığımızı anlamıştı.

Hepimiz tavuklarımızı bitirdiğimizde Greta *panna cotta*'yı getirdi. Yaklaşık yüz yıldır kâhyamızdı. Sebastian'dan sonra en sevdiğim ikinci kişiydi. Şişman ve güzel bir kadındı, saçlarında kızıldan çok ak vardı.

Greta, *panna cotta*'mı ahududu olmadan yapmıştı çünkü çekirdeklerini sevmediğimi biliyordu ve şımarık bir velet olmama aldırmıyordu. Tatlımı önüme koyarken başını tutup yanağına bir öpücük kondurdum.

"Bana tepsimi düşürteceksin," dedi Greta, benden kurtulmaya çalışarak.

"Sen hayatında hiç tepsi düşürmedin ki," diye yanıt verdim.

Babamın tatlıyı yemesi çok uzun sürdü. Şarabını yudumlarken elektrik işçileri sendikası hakkında konuşup duruyordu. Yemin ederim, Dante geri kalanımızı çileden çıkarmak için onu bilerek oyalıyordu. Masada yediğimiz bu resmi yemeklerde babam hepimizin sonuna kadar kalmamızı beklerdi. Masada telefona da izin yoktu ki bu tam anlamıyla bir işkenceydi çünkü cebimdeki telefonumun kim bilir kimden gelen mesajlarla tekrar tekrar çaldığını hissedebiliyordum. Umarım Oliver yazmıyordu.

Oliver Castle'la aramızdaki bağı üç ay önce koparmıştım ama o çocuk bir türlü anlamıyordu. Beni rahatsız etmeyi bırakmazsa kafasına bir tokmak yemesi gerekecekti.

Sonunda babam yemeğini bitirdiğinde hepimiz taşıyabildiğimiz kadar tabak çanağı toplayıp Greta için lavaboya yığdık.

Sonra babam ikinci akşam içkisini içmek için ofisine çekilirken Sebastian, Nero ve ben de gizlice aşağı indik.

Cumartesi gecesi dışarı çıkmaya iznimiz vardı. Ben daha yeni sayılacak olsam da sonuçta hepimiz yetişkindik. Yine de babamın bize *nereye* gittiğimizi sormasını istemiyorduk.

Nero'nun arabasına doluştuk çünkü 57 model Chevy Bel Air'in üstü açık bir şekilde dolaşmak çok eğlenceli olacaktı.

Nero kontağı çalıştırdığı an farların ışığında Dante'nin iri siluetini gördük. Kollarını göğsünde kavuşturmuş halde tam önümüzde dururken bizi öldürmek üzere olan Michael Meyers gibi görünüyordu.

Sebastian yerinde sıçrarken ben küçük bir çığlık attım.

"Arabanın önünü kapatıyorsun," dedi Nero sert bir sesle.

"Bu kötü bir fikir," dedi Dante.

"Neden?" diye sordu Nero masum bir tavırla. "Sadece gezintiye çıkıyoruz."

"Öyle mi?" dedi Dante, olduğu yerde kalarak. "Lake Shore Yolu'nun aşağısında."

Nero taktik değiştirmeye çalıştı.

"Öyleyse ne olmuş?" dedi. "Bu sadece bir on altı yaş partisi."

"Nessa on dokuz yaşında," diye düzelttim.

"On dokuz mu?" Nero tiksintiyle başını salladı. "Neden böyle bir şey yapıyorlar ki? Boş ver. Muhtemelen aptalca bir İrlandalı âdetidir. Ya da gösteriş yapmak için herhangi bir bahane."

"Gidebilir miyiz?" diye sordu Sebastian. "Çok geç kalmak istemiyorum."

"Ya arabaya bin ya da yoldan çekil," dedim Dante'ye.

Dante bir dakika daha bize baktıktan sonra omzunu silkti. "İyi ama ben ön koltukta oturacağım."

Tartışmadan koltuktan inip Dante'nin ön tarafa geçmesine izin verdim. Ağabeyimi Parti Kaçakları takımına almak için ödenecek küçük bir bedeldi.

LaSalle Yolu'nda arabanın içine dolan ılık erken yaz havasının tadını çıkararak ilerledik. Nero kapkara bir kalbe ve hırçın mizaca sahipti ama araba kullanışından bunu asla anlayamazdınız. Arabada bir bebeğin kıçı kadar yumuşak, sakin ve dikkatliydi.

Belki de Chevy'yi çok sevdiği ve üzerinde binlerce saat çalıştığı içindi. Belki de onu rahatlatan tek şey araba kullanmaktı. Öyle ya da böyle, onu kolunu direksiyona uzatmış, rüzgâr şık siyah saçlarını geriye savururken ve gözleri bir kedi gibi yarı kapalı görmek her zaman hoşuma giderdi.

Gold Coast çok uzakta değildi. Aslında komşu sayılırdık çünkü biz hemen kuzeydeki Old Town'da yaşıyorduk. Yine de iki mahalle birbirine pek benzemezdi. İkisinin de kendine has güzelliği vardı – bizim evimiz Lincoln Park'a bakarken, onlarınki göle bakıyordu. Ama Old Town, yani eski şehir, adından da anlaşılacağı gibi oldukça eskiydi. Evimiz Victoria döneminde inşa edilmişti. Sokağımız sessiz, devasa yaşlı meşe ağaçlarıyla doluydu. Babamın Chicago Yangını'ndan Tanrı'nın bir lütfu olarak kurtulduğuna gerçekten inandığı Aziz Michael Kilisesi'ne yakındık.

Gold Coast yeni gözde yerdi. Her yer lüks alışveriş noktalarıyla, restoranlarla ve Chicago'nun en zengin züppelerinin malikâneleriyle doluydu. Buraya gelirken otuz yıl ileri gitmişim gibi hissediyordum.

Sebastian, Nero ve ben Griffin mülkünün arka tarafına gizlice girebileceğimizi düşündük; belki bazı yemek şirketlerinin üniformalarını çalabilirdik. Elbette Dante bu saçmalıkların hiçbiri-

ne katılmadı. Listede adımızı "bulması" için güvenlik görevlisine beş Benjamin* verdi ve adam da bizi içeri aldı.

Griffinlerin evini görmeden önce neye benzediğini zaten biliyordum çünkü birkaç yıl önce satın aldıklarında büyük haber olmuştu. O zamanlar Chicago'daki en pahalı konuttu. Yirmi sekiz milyon dolara bin dört yüz metre kare.

Babam dalga geçmiş ve paralarını göstermenin tam İrlandalılara göre olduğunu söylemişti.

"Bir İrlandalı cebinde bir bira alacak parası olmadan bin iki yüz dolarlık takım elbise giyer," demişti.

Çoğunluk için doğru olsun ya da olmasın, Griffinler isterlerse bol miktarda bira alabilirdi. Yakacak paraları vardı ve şu anda Disneyworld'ü utandırmaya çalışan havai fişek gösterileriyle tam anlamıyla böyle yapıyorlardı.

Yine de bu umurumda değildi; istediğim ilk şey garsonlar tarafından taşman pahalı şampanyalardan biraz almak, ardmdan da açık büfe masasmda kule gibi yığılmış ne varsa ondan yemekti. Buradan ayrılmadan önce ağırlığımca yengeç bacağı ve havyar yiyerek o kendini beğenmiş züppeleri iflas ettirmek için elimden geleni yapacaktım.

Parti açık havada, geniş yeşil çimenlikteydi. Bunun için mükemmel bir geceydi; İrlandalıların şansh olduğunun bir kanıtı daha. Herkes gülüyor, konuşuyor, karnını doyuruyor ve hatta biraz dans ediyordu ama henüz Demi Lovato yoktu, sadece normal bir DJ vardı.

Sanırım kıyafetlerimi değiştirmeliydim. Parıltılı bir parti elbisesi ve topuklu ayakkabısı olmayan tek bir kız bile görmüyordum. Ama bu yumuşak çimlerde çok can sıkıcı olurdu, bu yüzden sadece sandalet ve şort giydiğim için mutluydum.

---

* İngilizce argoda yüz dolarlık banknot anlamında kullanılır. (ç.n.)

İşte, Nessa Griffin oradaydı, etrafı on dokuz yıl boyunca hayatta kalmanın muazzam başarısından dolayı onu tebrik eden insanlarla çevriliydi. Krem rengi, hoş bir yazlık elbise giymişti; sade ve bohem. Açık kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu, biraz bronzlaşmıştı ve bütün sabah göldeymiş gibi burnunun üzerinde fazladan birkaç çil seçiliyordu. İlgiden dolayı kızarıyor, tatlı ve mutlu görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Griffinler arasında en iyisi Nessa'ydı. Aynı liseye gitmiştik. Tam olarak arkadaş sayılmazdık çünkü benden bir sınıf gerideydi ve biraz fazla saftı. Ama yeterince hoş görünüyordu.

Öte yandan ablası...

Şu anda Riona'yı görebiliyordum, zavallı bir garsonu gözyaşlarına boğana kadar azarlamakla meşguldü. Riona Griffin, bir açık hava partisine değil de bir toplantı odasına aitmiş gibi görünen o sert, vücuda oturan elbiselerden birini giymişti. Saçları elbisesinden bile daha sıkı toplanmıştı. Alev alev yanan kızıl saçlar hiç kimseye bu kadar az yakışmamıştı, sanki genetik onu eğlenceli kılmaya çalışmış ve Riona da, "*Hayatımda tek bir an bile eğlenmeyeceğim, çok teşekkür ederim,*" demiş gibi.

Önemli olanları paketleyip etiketlemek ister gibi konukları tarıyordu. O beni görmeden önce tabağımı doldurmak için arkamı döndüm.

Ağabeylerim buraya geldiğimiz an çoktan ayrılmıştı. Nero'nun dans pistinde güzel bir sarışınla flört ettiğini görebiliyordum. Dante bara doğru ilerliyordu çünkü köpüklü şampanya içmeye niyeti yoktu. Sebastian tamamen ortadan kaybolmuştu ki 1.98 boyunda bunu yapmak kolay değildi. Sanırım tanıdığı birilerini görmüştü; Sebastian'ı herkes severdi ve onun her yerde arkadaşları vardı.

Bana gelince, işemem gerekiyordu.

Griffinlerin seyyar tuvalet getirdiğini görebiliyordum, arazinin uzak bir köşesine gizlice yerleştirilmiş, tüllü bir gölgelikle perdelenmişti. Ama süslü bile olsa bir portatif tuvalete işemeyecektim. Gerçek bir Griffin tuvaletinde, bembeyaz popolarıyla oturdukları yerde işeyecektim. Ayrıca bu bana evlerini gözetleme şansı verecekti.

Şimdi bunun için biraz çabalamam gerekecekti. Evin girişinde çok daha fazla güvenlik vardı ve benim de rüşvet verecek param yoktu. Ama omzuma bir kumaş peçete atıp hıçkırarak ağlayan garsonun bıraktığı tepsiyi çaldıktan sonra tek yapmam gereken birkaç boş bardak doldurmak ve gizlice servis mutfağına girmekti.

İyi bir çalışan gibi bulaşıkları lavaboya bıraktıktan sonra evin içine sızdım.

Aman Tanrım, çok güzel bir evdi. Yani, ölümüne düşman olmamız gerektiğini biliyordum ama *House Hunters* programında gördüğüm her şeyden daha iyi dekore edilmiş bir yeri takdir edebilirdim. *House Hunters International*'dan bile.

Beklediğimden daha sadeydi; kaymak gibi pürüzsüz duvarlar, doğal ahşaptan alçak, modern mobilyalar ve endüstriyel sanat eseri gibi görünen aydınlatma armatürleri.

Etrafta bir sürü gerçek sanat eseri de vardı; renk blokları gibi görünen tablolar ve şekil yığınlarından oluşan heykeller. Hepten cahil değildim; o resmin ya bir Rothko olduğunu ya da ona benzemesi gerektiğini biliyordum. Ama yüz yılım ve sınırsız bir bütçem olsa bir evi bu kadar güzel yapamayacağımı da biliyordum.

Artık buraya işemek için gizlice girdiğime kesinlikle memnundum.

Koridorun sonundaki en yakın tuvaleti buldum. Elbette baştan ayağa her yanından lükslük akıyordu; güzel lavanta sabunu, yumuşak ve pofuduk havlular, musluktan ne çok soğuk ne de çok

sıcak, tam da mükemmel sıcaklıkta akan su. Kim bilir, bu kadar büyük bir yerde buraya adım atan ilk kişi ben olabilirdim. Griffinlerin her birinin muhtemelen kendi özel banyosu vardır. Hatta muhtemelen çakırkeyif olup bu labirentte kayboluyorlardır.

İşimi bitirdiğimde dışarı çıkmam gerektiğini biliyordum. Küçük maceramı yaşamıştım, şansımı zorlamanın bir anlamı yoktu.

Bunun yerine geniş, kavisli merdivenlerden üst kata doğru gizlice çıkmaktan kendimi alamadım.

Ana kat çok resmi ve soğuktu, bir örnek ev gibiydi. Bu insanların gerçekte nerede yaşadıklarını görmek istiyordum.

Merdivenin solunda, Nessa'ya ait olması gereken bir yatak odası buldum. Yumuşak ve kadınsı, kitaplarla, pelüş hayvanlarla ve sanat malzemeleriyle doluydu. Komodinin üzerinde bir ukulele ve yatağın altına aceleyle atılmış birkaç çift spor ayakkabı vardı. Temiz ve yeni olmayan tek şey, kurdeleleriyle kapı kolunun üzerine asılmış bale ayakkabısıydı. Onlar büsbütün yıpranmıştı ve saten parmaklarında delikler vardı.

Nessa'nın odasının karşısındaki muhtemelen Riona'ya aitti. Daha büyük ve tertemizdi. Burada hobilerle ilgili herhangi bir kanıt göremiyordum, sadece duvarlarda asılı birkaç güzel Asya suluboyası vardı. Riona'nın raflar dolusu eski kupalarla madalyalarını tutmamış olması beni hayal kırıklığına uğrattı. Kesinlikle öyle bir tipe benziyordu.

Kızların odalarının ötesinde büyük süit bulunuyordu. Oraya girmeyecektim. Farklı bir seviyede yanlış görünüyordu. Birinin evinde gizlice dolaşırken geçmeyeceğim bir çizgi olmalıydı.

Bu yüzden aksi yöne döndüm ve kendimi büyük bir kütüphanede buldum.

Buraya gelme sebebim işte bu tür gizemli şeylerdi.

Griffinler ne okuyordu? Hepsi deri ciltli klasikler miydi, yoksa gizli Anne Rice hayranları mıydılar? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı...

Görünüşe göre biyografileri, mimari kitapları ve evet, tüm klasikleri tercih ediyorlardı. James Joyce, Jonathan Swift, Yeats ve George Bernard Shaw gibi geçmişin ünlü İrlandalı yazarlarına adanmış bir bölümleri bile vardı. Anne Rice yoktu ama en azından Bram Stoker bulunuyordu.

Şuna bakın, *Dublinliler*'in imzalı bir kopyası bile vardı. Kimin ne dediği umurumda değildi, kimse o lanet kitabı anlamıyordu. İrlandalıların hepsi bu işin içindeydi; edebiyatın başyapıtıymış gibi davranıyorlardı, oysa ben bunun tamamen saçmalık olduğundan emindim.

Yerden tavana uzanan kitap raflarının yanı sıra kütüphane, üç tanesi büyük bir taş şöminenin etrafına dizilmiş olan deri koltuklarla doluydu. Sıcak havaya rağmen ızgara kısmında yanan küçük bir ateş vardı. Gaz ateşi değildi, gerçek huş ağacı kütükleri yanıyor ve güzel kokuyordu. Şöminenin üzerinde güzel bir kadın resmi asılıydı, altında da şömine rafı boyunca dizilmiş birkaç obje vardı; masa saati ile kum saati. Bunların arasında eski bir cep saati duruyordu.

Cep saatini şöminenin üzerinden aldım. Elimde şaşırtıcı derecede ağırlaşırken metalin soğuk yerine dokunduğumda sıcak olduğunu hissettim. Pirinç mi, yoksa altın mı olduğunu anlayamadım. Zincirin bir kısmı hâlâ takılı olsa da orijinal uzunluğunun yaklaşık yarısında kopmuş gibi görünüyordu. İskeleti oyulmuştu ve üzerine yazılar yazılmıştı, o kadar yıpranmıştı ki eskiden nasıl göründüğünü anlayamadım. Nasıl açacağımı da bilmiyordum.

Mekanizmayı kurcalarken koridordan bir sesin geldiğini duydum, hafif bir tıkırtı. Çabucak saati cebime atıp koltuklardan birinin, ateşe en yakın olanın arkasına geçtim.

Bir adam kütüphaneye girdi. Uzun boylu, kahverengi saçlı, yaklaşık otuz yaşlarında duruyordu. Üzerinde mükemmel dikilmiş bir takım elbise vardı ve son derece bakımlı görünüyordu. Yakışıklı olsa da sert bir güzelliği vardı, sanki yeterince yer olmasa sizi filikadan itecekmiş gibi. Ya da dişlerinizi fırçalamayı unutsanız.

Bu adamla daha önce tanışmamıştım ama Griffin kardeşlerin en büyüğü olan Callum Griffin olduğundan oldukça emindim. Bu da beni kütüphanede yakalayabilecek en kötü kişi olduğu anlamına geliyordu.

Ne yazık ki bir süre burada kalmayı planlıyor gibi görünüyordu. Neredeyse tam karşımdaki koltuğa oturdu ve telefonundan e-postalarını okumaya başladı. Elinde tuttuğu bir bardak viskiyi yudumlamaya başladı. Duyduğum ses buydu – buz küplerinin birbirine çarpması.

Koltuğun arkası son derece sıkışık ve rahatsızdı. Parke zeminin üzerindeki halı hiç de rahat değildi ve başımla ayaklarım iki yana fırlamasın diye top gibi kambur durmak zorundaydım. Ayrıca ateşe bu kadar yakın olmak fazlasıyla bunaltıcıydı.

Ben şimdi bu cehennemden nasıl çıkacaktım?

***

CALLUM HÂLÂ VİSKİSİNİ yudumlarken okumasına devam ediyordu. Yudumla. Oku. Yudumla. Oku. Diğer tek ses huş ağacı kütüklerinin patlamasıydı.

Bu adam burada daha ne kadar oturacaktı?

Sonsuza kadar kütüphanede tıkılı kalamazdım. Ağabeylerimin beni aramaya başlaması an meselesiydi.

Sıkışıp kalmaktan hoşlanmıyordum. Sıcaktan ve stresten terlemeye başladım.

Callum'un bardağındaki buz çok serin ve ferahlatıcı duruyordu.

Tanrım, bir içki içmek ve buradan gitmek istiyordum.

Kaç tane e-postası vardı bunun?!

Telaşlı ve sinirli bir şekilde plan yapmaya koyuldum. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en aptalca plandı.

Arkama uzanıp perdelerden sarkan püskülü aldım. Yeşil kadife perdelere tutturulmuş kalın, altın renkli bir püskül.

En uç noktasına kadar çekerek ızgaranın kenarından doğrudan közün içine sokabilirdim.

Planım, onu tutuşturarak Callum'un dikkatini dağıtmak ve böylece sandalyenin diğer tarafından gizlice geçip kapıdan çıkmaktı. Dâhice!

Ama bu lanet olası bir Nancy Drew romanı olmadığı için olay aynen şöyle yaşandı:

Alevler püskülü benzine batırılmış gibi yutarak elime doğru hızla ilerlemeye başladı. Onu bırakmamla alevler perdeye doğru ilerledi. Sonra perde kâğıt gibi tutuştu. Ateş bir anda tavana kadar yükseldi.

Bu aslında Callum Griffin'in dikkatini dağıtma amacıma ulaşmıştı. Adam bağırıp ayağa fırlayarak sandalyesini devirdi. Ancak dikkat dağıtıcım tüm kurnazlığıma mal oldu çünkü ben de saklandığım yeri terk edip odadan dışarı fırlamak zorunda kaldım. Callum'un beni görüp görmediğini bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Bir yangın söndürücü, su ya da başka bir şey aramam gerektiğini düşünüyordum. Ayrıca buradan hemen def olup gitmem gerektiği de aklımdaydı.

Bu fikir galip gelince son sürat merdivenden aşağı koşmaya başladım.

Merdivenin dibinde başka birine çarptığımda neredeyse onu deviriyordum. Bu Nero'ydu, hemen arkasında da o güzel sarışın vardı. Kızın saçları dağılmıştı ve ağabeyimin boynunda ruj izi vardı.

"Tanrım," dedim. "Bu yeni bir rekor mu?" Onunla sadece sekiz saniye önce tanıştığına emindim.

Nero omuz silkerken yakışıklı yüzünde bir sırıtış belirdi.

"Muhtemelen," dedi.

Duman tırabzandan aşağıya süzülürken Callum Griffin kütüphanede bağırıyordu. Nero kafası karışmış bir halde merdivenlerden yukarı baktı.

"Ne oluyor..."

"Boş ver," dedim kolunu tutarak. "Buradan çıkmamız gerek."

Nero'yu servis mutfağına doğru sürüklemeye başlasam da kendi tavsiyeme tam olarak uyamadım. Omzumun üzerinden geriye bir bakış attım. Callum Griffin'in merdivenlerin başında durduğunu ve yüzünde öldürücü bir ifadeyle arkamızdan baktığını gördüm.

Hemen mutfağa doğru koşarken bir tepsi kanepeyi devirdik, sonra kapıdan çıkıp çimlere geri döndük.

"Sen Sebastian'ı bul, ben Dante'yi getireceğim," dedi Nero. Sarışın kıza tek kelime etmeden bırakıp bahçede koşmaya başlamıştı.

Ben de ters yöne koşarak en küçük ağabeyimin uzun boylu siluetini aramaya koyuldum.

Malikânenin içinde yangın alarmı çalıyordu.

2

Callum Griffin

NESSA'NIN PARTİSİNİN BAŞLAMASINA bir saatten az kalmıştı ama ben hâlâ ebeveynlerimle birlikte babamın ofisindeydim. Babamın ofisi evin en büyük odalarından biriydi, ana süitten ya da kütüphaneden bile daha büyüktü. Bu da gayet uygundu çünkü işimiz ailemizin merkeziydi, Griffin klanının temel amacıydı. Annemle babamın, imparatorluklarındaki çeşitli rollere göre şekillendirebilmek için çocuk sahibi olduklarından oldukça emindim.

Kesinlikle bizden daha fazla olmasını istemişlerdi. Riona ve benim aramda dört, Riona ve Nessa arasında altı yaş vardı. Bu boşluklar, her biri düşük ya da ölü doğumla sonuçlanan yedi başarısız hamilelik içeriyordu.

Tüm bu kayıp çocukların yükü benim omuzlarımdaydı. Ben çocukların en büyükleri ve tek oğullarıydım. Griffin erkeklerinin işini sadece ben yapabilirdim. Adımızı ve mirasımızı devam ettirecek kişi bendim.

Riona böyle dediğimi duysa sinirlenirdi. Daha büyük ve erkek olduğum için aramızda bir fark olduğunu ima eden her şey kız kardeşimi çileden çıkarıyordu. Asla evlenmeyeceğine ya da adını değiştirmeyeceğine yemin ediyordu. Ya da çocuk doğurmayacağına. Bu kısım ailemi gerçekten kızdırıyordu.

Nessa çok daha uysaldı. İnsanları memnun eden biriydi ve sevgili annemle babamı kızdıracak hiçbir şey yapmazdı. Ne yazık ki lanet bir hayal dünyasında yaşıyordu. O kadar tatlı ve yufka yürekliydi ki bu aileyi iktidarda tutmak için ne gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Yani hiçbir işe yaramıyordu.

Yine de bu onu önemsemediğim anlamına gelmiyordu. Gerçekten o kadar iyiydi ki onu sevmemek mümkün değildi.

Bugün onu çok mutlu gördüğüme sevindim. Kendisiyle neredeyse hiç ilgisi olmamasına rağmen bu parti için çok heyecanlıydı. Etrafta koşuşturup tatlıların tadına bakıyor, süslemeleri hayranlıkla inceliyordu ve bu etkinliğin tek sebebinin 43. Bölge Meclis Üyesi olmak için yürüttüğüm kampanyaya destek sağlamak olduğundan habersizdi.

Seçimler bir ay içinde yapılacaktı. 43. Bölge tüm Lakefront'u kapsıyordu: Lincoln Park, Gold Coast ve Old Town. Belediye başkanlığından sonra Chicago şehrindeki en güçlü pozisyon.

Aptalca bir şekilde kendini hapse attırana kadar bu koltuk son on iki yıldır Patrick Ryan tarafından işgal edilmişti. Ondan önce annesi Saoirse Ryan on altı yıl boyunca görev yapmıştı. O işinde çok daha iyiydi ve kasadan para çalarken yakalanmama konusunda bariz bir şekilde daha iyiydi.

Meclis üyesi olmak birçok açıdan belediye başkanı olmaktan daha iyiydi. Bölgenizin imparatoru olmak gibi bir şeydi. Meclis Üyeliği Ayrıcalığı sayesinde imar ve mülk geliştirme, krediler ve hibeler, mevzuat ve altyapı konularında son sözü siz söylerdiniz. İlk aşamada, son aşamada ve ortada para kazanabilirdiniz. Her

şey sizin elinizden geçerdi ve herkes size iyilik borçlu olurdu. Yakalanmak neredeyse imkânsızdı.

Yine de bu açgözlü pislikler dolandırıcılıklarında o kadar barizdiler ki çekici kendi üzerlerine indirmeyi başarırlardı. Komşu 20. Bölge'deki son dört Belediye Meclis Üyesi'nden üçü hapse girmişti, şu an ki görevdeki de buna dahildi.

Ama ben öyle olmayacaktım. Pozisyonumu koruyacaktım. Chicago'nun en zengin ve güçlü bölgesinin kontrolünü ele geçirecektim. Sonra da bunu bütün şehrin belediye başkanlığına dönüştürecektim.

Çünkü Griffinler böyle yapardı. Büyürdük ve inşa ederdik. Asla durmak nedir bilmezdik. Dahası, asla yakalanmazdık.

Tek sorun, meclis üyeliği pozisyonuna tek aday olmamasıydı. Elbette öyle değildi. Bu şehirdeki gücün baş tacıydı.

Diğer iki ana aday Kelly Hopkins ve Bobby La Spata'ydı.

Hopkins sorun olmazdı. Kendisi yolsuzluk karşıtı bir adaydı ve belediye binasını temizleyeceğine dair bir sürü saçma vaatte bulunuyordu. Gençti, idealistti ve bir köpekbalığı akvaryumunda et kostümü giyerek yüzdüğünün farkında değildi. Onu kolayca alt edebilirdim.

Öte yandan La Spata biraz daha zorlu bir adaydı.

Elektrik işçileriyle itfaiyecilerin sendikaları ve İtalyanlar da dahil olmak üzere çok fazla desteği vardı. Aslında kimse ondan hoşlanmıyordu; zamanmın yarısında sarhoş, diğer yarısında da yeni bir metresle yakalanan şişko herifin tekiydi. Ancak doğru kişilere para yedirmeyi biliyordu. Ayrıca uzun zamandır buralardaydı. Birçok kişi ona iyilik borçluydu.

Mantığa aykırı olarak, ondan kurtulmak Hopkins'ten daha zor olacaktı. Hopkins tertemiz imajına güveniyordu. Ola ki hakkında bir şeyler bulursam (ya da uydurursam) batardı.

Buna karşın La Spata'nın kusurlarını herkes biliyordu. Onlar eski haberdi. O kadar ahlaksızdı ki kimse ondan daha iyisini beklemiyordu. Onu alaşağı etmek için başka bir açı bulmam gerekecekti.

Ailemle tartıştığım şey buydu.

Babam masasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde oturuyordu. Uzun boyluydu, fitti, gri saçları şık bir şekilde kesilmişti ve kemik çerçeveli gözlüğü ona entelektüel bir görünüm veriyordu. Onun bir kabadayı olarak büyüdüğünü, insanlar borçlarını ödemediğinde Horseshoe'da diz kapaklarını kırdığını asla tahmin edemezdiniz.

İnce yapılı, ufak tefek olan annem sarı saçlıydı. Pencerenin kenarında, yemek şirketinin çimenlere yerleşmesini izliyordu. Toplantı bitene kadar bu konuda bir şey söylemeyecek olsa da bir an önce dışarı çıkmak için sabırsızlandığını biliyordum. Mükemmel bir sosyetik gibi görünebilirdi ama o da en az benim kadar işimizin en küçük ayrıntısına derinlemesine yatırım yapıyordu.

"Cardenas'la konuştuğundan emin ol," dedi babam. "İtfaiyeciler sendikasını o kontrol ediyor. Desteğini almak için ona rüşvet vermemiz gerekecek. Yine de bu konuda hassas davran, bu tür şeylerde üstünmüş gibi davranmayı sever. Marty Rico'ya, apartmanlarını dikebilsin diye Wells Caddesi'nin imarını değiştireceğimi vaat etmemiz gerekecek. Uygun fiyatlı konut şartından feragat edeceğiz elbette. Leslie Dowell da burada olacak ama onun ne yapacağından emin değilim..."

"Sözleşmeli okullarm yaygınlaştırılmasını istiyor," diye yanıt verdi annem hemen. "Ona bunu verirsen eğitim kurulundaki tüm kadınların seni desteklemesini sağlayacaktır."

Annemin orada beni dinlediğini biliyordum.

"Riona, William Callahan'ı halledebilir," dedim. "Adam yıllardır ona karşı bir şeyler hissediyor."

Annemin dudakları gerildi. Cinsel çekiciliği bir kaldıraç olarak kullanmanın bize yakışmayacağını düşünüyordu. Ama yanılıyordu. İşe yarıyorsa her şey bize yakışırdı.

Partide takılmamız gereken kişilerin listesini çıkardıktan sonra mola vermeye ve işe koyulmaya hazırdık.

"Başka bir şey var mı?" diye sordum babama.

"Bu gecelik bu kadar," dedi babam. "Ama yakın bir zamanda *Braterstwo*'yu konuşmamız gerekecek."

Yüzümü buruşturdum.

Sanki endişelenecek yeterince şeyim yokmuş gibi, Polonya mafyası da giderek daha saldırgan bir diken haline geliyordu. Lanet olası vahşiler. Modern çağda işlerin nasıl yapıldığını anlamıyorlardı. Hâlâ anlaşmazlıkları bir adamın ellerini kesip nehre atarak çözdüğünüz bir zamanda yaşıyorlardı.

Yani mecbur kalırsam bunu yapardım ama en azından iş o noktaya gelmeden bir anlaşmaya varmaya çalışırdım.

"Ne olmuş onlara?" dedim.

"Tymon Zajac seninle görüşmek istiyor."

Tereddüt ettim. Bu ciddi bir durumdu. Zajac büyük patrondu. Bogota Kasabı. Ama onun ofisime gelmesini istemiyordum.

"Bunu yarın çözelim," dedim babama. Bu gece zihnimi bununla meşgul edemezdim.

"Peki," dedi babam, doğruldu ve ceketinin eteğini çekiştirerek düzeltti.

Annem babamın şık göründüğünden emin olmak için ona bir göz attıktan sonra bana döndü.

"Bunu mu giyeceksin?" dedi, mükemmel şekillendirilmiş bir kaşını kaldırarak.

"Nesi var?" diye sordum.

"Biraz resmi olmuş."

"Babam takım elbise giyiyor."

"Cenaze levazımatçısı gibi görünüyorsun demek istiyor," diyerek araya girdi babam.

"Ben gencim. Olgun görünmek istiyorum."

"Hâlâ tarza ihtiyacın var," dedi babam.

Derin bir iç çektim. İmajın ne kadar önemli olduğunun farkındaydım. Yakın zamanda asistanımın tavsiyesi üzerine sakallarımı kesmeye başlamıştım. Yine de görünüşünüzü duruma göre mükemmel bir şekilde uyarlamak için günde üç kez kıyafet değiştirmek yorucu oluyordu.

"Halledeceğim," diye söz verdim.

Ofisten çıkarken koridorda Riona'yı gördüm. Parti için giyinmişti bile. Gözlerini bana dikti.

"Orada ne yapıyordun?" diye sordu şüpheyle. Herhangi bir şeyin dışında bırakılmaktan nefret ederdi.

"Bu gecenin stratejisini gözden geçiriyorduk."

"Ben neden davet edilmedim?"

"Çünkü meclis üyeliğine aday olan benim, sen değilsin."

Yanaklarında çocukluğundan beri kırıldığının işareti olan iki parlak leke belirdi.

"Benim için Callahan'la konuşmanı istiyorum," diye belirttim, durumu yumuşatmak için. Ona ihtiyaç duyulduğunu hissettirmekti niyetim. "Bunu isteyen sen olursan beni destekleyecektir."

"Evet, destekleyecektir," dedi Riona kibirle. Polis Şefi'ni parmağında oynattığını biliyordu. "Aslında pek de fena biri değil. Nefesi hariç."

"O zaman çok yakın durma."

Riona başıyla onayladı. Kız kardeşim iyi bir askerdi. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmazdı.

"Nessa nerede?" diye sordum ona.

Riona omzunu silkerek, "Kim bilir nerelerde dolaşıyor," dedi. "Ona bir zil takmalıyız."

"Eh, onu görürsen bana gönder."

Aslında Nessa'nın doğum gününü henüz kutlamamıştım ya da ona hediyemi vermemiştim. Çok meşguldüm.

Merdivenleri koşarak çıktıktan sonra koridordan geçip odama gittim. Otuz yaşımda hâlâ ailemle yaşıyor olmaktan hoşlanmıyordum fakat bu durum birlikte çalışmayı kolaylaştırıyordu. Ayrıca Belediye Meclis Üyesi olmak için bölgede yaşamak zorundaydınız ve benim ev aramaya ayıracak vaktim yoktu.

En azından odam evin ana süitinin diğer ucundaydı. Geniş ve konforluydu; üniversiteden döndüğümde bir duvarı yıkarak kendi süitim ile bitişik ofisi ayarlamıştık. Neredeyse bir apartman dairesi kadardı ve aradaki büyük kütüphane sayesinde diğer odalardan ayrılıyordu.

Aşağıda misafirlerin gelmeye başladığını duyabiliyordum. En yeni Zenya takımımı giydikten sonra aşağıya inip ortama karıştım.

Annem işin başındayken daima olduğu gibi her şey yolunda gidiyordu. Çimenlerin üzerinde onun muhteşem sarı saçlarını görebiliyor, en sıkıcı ve önemli konukların arasında dolaşırken hafif, yapay kahkahasını duyabiliyordum.

Her gelenle birlikte ben de kendi listemdeki Cardenas, Rico ve Dowell'ı hallediyordum.

Yaklaşık bir saat sonra havai fişek gösterisi başladı. Günbatımına denk gelecek şekilde ayarlanmıştı, böylece parlak patlamalar yeni kararmış gökyüzünde göze çarpıyordu. Sakin bir geceydi, göl cam gibi pürüzsüzdü. Havai fişekler aşağıdaki suda çifte yansıma yapıyordu.

Konukların çoğu gösteriyi izlemek için dönerken yüzleri aydınlanıyor ve ağızları şaşkınlıkla açılıyordu.

İzlemekle uğraşmadım ve konuşmam gereken ama kaçırmış olabileceğim birileri var mı diye kalabalığı incelemeye koyuldum.

Tam o sırada kesinlikle davet edilmemiş birini gördüm: Nessa'nın bir grup arkadaşıyla birlikte duran uzun boylu, siyah saçlı bir çocuk. Onlardan daha uzun, aslında en az 1.95 boyunda olmalıydı. Onun sikik bir Gallo olduğuna emindim. En küçükleri.

Ama bir dakika sonra Leslie Dowell'ın benimle konuşmak için tekrar yanıma gelmesiyle dikkatim dağıldı ve gruba tekrar baktığımda uzun boylu çocuğun gittiğini gördüm. Güvenlikle konuşup gözlerini dört açmalarını söylemem gerekecekti.

Ama önce yemek. Bugün bir şeyler yemek için zar zor zamanım olmuştu. Açık büfeden birkaç karides aldıktan sonra doğru düzgün bir içecek için etrafa bakındım. Garsonlar ellerinde köpüklü şampanya kadehleriyle kalabalığın arasında dolaşıyordu ama ben o lanet şeyi içmek istemiyordum. Bardaki sıra çok uzundu. Asıl istediğim ofisimdeki Egan marka on yıllık Single Malt viskiydi.

Neden olmasın ki? En önemli insanlarla görüşmüştüm bile. Bir dakikalığına sıvışabilirdim. Şu pop şarkıcısı geldiğinde geri gelirdim. Bu babamın savurganlığıydı. Bunu Nessa küçük meleği olduğundan onu mutlu etmek için mi, yoksa sadece gösteriş yapmak için mi yapıyordu, bilmiyordum. Öyle ya da böyle misafirler bayılacaktı.

Çok gecikmeden geri gelecektim.

İçeri girip merdivenleri tırmanarak evin kendi tarafıma olan bölümüne geçtim. Kişisel ofisimde küçük bir barım vardı; gösterişli bir şey değildi, sadece birkaç şişe yüksek kaliteli alkol ve mini bir buz kutusu. Güzel, ağır bir bardak çıkarıp içine üç büyük boy buz küpü attıktan sonra üstüne bolca viski döktüm. Armut,

odun ve isin baş döndürücü kokusunu içime çektim. Sonra boğazımdaki yanmanın tadını çıkararak yuttum.

Partiye geri dönmem gerektiğini biliyordum fakat dürüst olmak gerekirse, şimdi burada huzur ve sessizlik içinde olduğum için molanın tadını çıkarıyordum. Politikacı olmak için belli bir narsisizm seviyesine sahip olmalıydınız. Sevinç gösterilerinden, ilgiden beslenmek zorundaydınız.

Bunların hiçbiri umurumda değildi. Gücümü sadece hırstan alıyordum. Kontrol istiyordum. Zenginlik. Nüfuz. Dokunulmaz olmak istiyordum.

Ama bu, kampanya yürütmenin fiziksel eyleminin yorucu olabileceği anlamına geliyordu.

Bu yüzden koridora geri dönerken, niyetlendiğim gibi merdivene yönelmek yerine kütüphaneye döndüm.

Burası evdeki en sevdiğim odalardan biriydi. Buraya benden başka pek kimse girmezdi. Çok sessizdi. Kâğıt, deri ve huş ağacı kütüklerinin kokusu rahatlatıcıydı. Annem akşamları benim için ateş yakardı. Evin geri kalanı o kadar yoğun bir şekilde klimalıydı ki şöminede küçük bir ateş yakmak için asla çok sıcak olmazdı.

Şöminenin üzerinde büyük büyük büyükannem Catriona'nın resmi vardı. O da diğer pek çok İrlandalı göçmen gibi patates kıtlığının ortasmda Chicago'ya gelmişti. Henüz on beş yaşındaydı, bavulunda üç kitap ve çizmesinde iki dolarla okyanusu tek başına geçmişti. Irving Park'ta zengin bir adamın yanında hizmetçi olarak çalışmıştı. Adam öldüğünde, evi ve yaklaşık üç bin dolar nakit para ile tahvilleri ona bırakmıştı. Bazıları gizlice bir ilişki yaşadıklarını söylüyordu. Diğerleriyse büyükannemin onu zehirlediğini ve vasiyetnamede sahtecilik yaptığını. Gerçek ne olursa olsun, evi bir bara çevirmişti.

Amerika'daki ilk Griffin'di. Ailem aynı adı taşıyan İrlandalı prenslerin soyundan geldiğimizi söylemekten hoşlanırdı ama

ben gerçeği tercih ederdim. Biz Amerikan rüyasını simgeliyorduk: ev hizmetçiliğinden Chicago Belediye Başkanlığı'na yükselen bir aile. Ya da ben öyle umuyordum.

Bir dakika sessizce oturup içkimi yudumladıktan sonra e-postalarımı karıştırmaya başladım. Asla uzun süre boş kalamazdım.

O sırada bir ses duyduğumu sandım ve koridordaki personelden biri olabileceğini düşünerek bir an duraksadım. Başka bir şey duymayınca telefonuma geri döndüm.

Sonra aynı anda iki şey meydana geldi:

Birincisi, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir koku aldım. Dumandı fakat ateşten çıkan temiz duman değildi. Sert, kimyasal bir yanık kokusu.

Aynı anda ani bir nefes alış gibi bir ses duydum ama on kat daha yüksek. Sonra perdeler tutuşurken bir ısı ve ışık parlaması oldu.

Kim bilir ne diye bağırarak sandalyemden fırladım.

Acil bir durumda sakinliğimi nasıl koruyacağımı bildiğimi düşünmek hoşuma gitse de bir an için zihnim karışarak panikledim, neler olduğunu ve bu konuda ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Sonra mantığım devreye girdi.

Perdeler yanıyordu ve bu, muhtemelen şömineden fırlayan bir kıvılcım yüzündendi.

Bütün ev yanmadan önce bir yangın söndürücü bulmalıydım.

Bu mantıklıydı.

Ta ki biri sandalyenin arkasından sıçrayıp yammdan geçerek ofisten çıkana kadar.

Bu beni yangından daha çok korkuttu.

Kütüphanede yalnız olmadığımı fark etmek başlı başına bir şoktu. O kadar şaşırmıştım ki davetsiz misafiri doğru düzgün

göremedim bile. Tek fark ettiğim orta boylu ve siyah saçlı olduğuydu.

Sonra dikkatimi hızla çoğalan alevlere çevirdim. Alevler tavana ve halıya yayılmaya başlamıştı bile. Birkaç dakika içinde bütün kütüphane alevler içinde kalacaktı.

Koridordan koşarak çamaşır dolabına gittim, yangın söndürücüyü orada tuttuğumuzu biliyordum. Sonra kütüphaneye geri dönüp pimi çektim ve son kor da sönene kadar odanın her tarafına köpük sıktım.

İşim bittiğinde şömine, sandalyeler ve Catriona'nın portresi beyaz kimyasal köpükle ıslanmıştı. Annem çok öfkelenecekti.

Bu da bana bu fiyaskoya karışan başka biri daha olduğunu hatırlattı. Merdivenin başına geri döndüğümde tam zamanında üç kişinin kaçtığını gördüm: Nora Albright'a çok benzeyen sarışın bir kız. Tanımadığım bir esmer. Ve lanet olası Nero Gallo.

Biliyordum. Galloların içeri sızdığını biliyordum.

Asıl soru neden yaptıklarıydı?

İki aile arasındaki rekabet neredeyse Catriona'ya kadar uzanıyordu. İçki yasağı sırasında büyük büyükbabalarımız kuzeydeki yasadışı içki fabrikalarının kontrolü için savaşmışlardı. Kazanan Conor Griffin olmuştu ve o para o zamandan beri ailemizi besliyordu.

Ancak İtalyanlar asla kolay pes etmezdi. Conor'ın hazırladığı her içki sevkiyatı için Salvator Gallo onun kamyonlarını kaçırmak, içkiyi çalmak ve iki katı fiyatla ona geri satmaya çalışmak için bekliyordu.

Daha sonra Griffinler Garden City yarış pistindeki kumarın kontrolünü ele geçirirken, Gallolar da şehir içinde yasadışı bahisçilik yürütmüştü. İçki tekrar yasal olduğunda ailelerimiz rakip barlar, gece kulüpleri, striptiz mekânları ve genelevler işlet-

mişti. Bir yandan da daha az yasal parti uyuşturucuları, silahlar ve çalıntı mallar tedarik etmeye devam etmişlerdi.

Bugünlerde Gallolar inşaat sektöründeydi. Kendileri için oldukça iyi işler yapmışlardı. Ama ne yazık ki bizim çıkarlarımız her zaman onlarınkiyle çatışıyordu. Şu anda olduğu gibi. Belediye meclis üyeliğim için Bobby La Spata'yı destekliyorlardı. Belki de onu sevdikleri için. Belki de gözüme bir kez daha parmaklarını sokmak istedikleri için.

Bu gece buraya kararsızlarla konuşmak için mi gelmişlerdi?

Sormak için onlardan birini yakalamak isterdim. Ama gece için tuttuğumuz güvenliğin izini sürdüğümde Gallolar çoktan gitmişti, uzun boylu çocuk da dahil.

LANET olsun.

Hasarı yeniden değerlendirmek için kütüphaneye döndüm. Durum berbattı; dumanlar tüten, pis kokulu, vıcık vıcık bir yer haline gelmişti. Evin en sevdiğim bölümünü mahvetmişlerdi.

Hem neden buradaydılar ki?

Neyin peşinde olduklarını anlamaya çalışarak etrafa bakmaya başladım.

Kütüphanede önemli bir şey yoktu; değerli kâğıtlarla kayıtlar babamın ya da benim ofisimde dururdu. Nakit ve mücevherler evin çeşitli yerlerine dağılmış kasalarda saklanıyordu.

Peki, neydi o zaman?

İşte, o zaman gözüm köpükle kaplı şömineye takıldı.

Arabalı saati ve kum saatini görebiliyordum.

Ama büyükbabamın cep saati kayıptı.

Bir şekilde şöminenin içine düşmüş olabilir diye yere ve hatta huş ağacı kütüklerinin közlerine bakındım.

Hiçbir şey bulamadım. Hiçbir yerde yoktu.

O lanet serseriler çalmıştı.

Yangın alarmının kesintisinden sonra partinin yeniden başladığı alt kata geri döndüm. Nessa'yı bazı arkadaşlarıyla kıkırdarken buldum. Ona Sebastian Gallo'yu davet edip etmediğini sorabilirdim ama bunu yapacak kadar cahil olmasına imkân yoktu. Ayrıca kargaşaya rağmen çok mutlu görünüyordu, onu rahatsız etmek istemiyordum.

Aynı nezaketi diğer arkadaşlarına göstermedim. Sienna Porter'ı görünce onu kolundan tutup Nessa'dan biraz uzağa çekiştirdim.

Sienna, Nessa'nın üniversiteden sıska, minyon kızıl saçlı arkadaşıydı. Daha önce bir iki kez bana gizlice bakarken yakalamıştım. Daha da önemlisi, gecenin erken saatlerinde Sebastian'la konuşan kızlardan biri olduğuna emindim.

Sienna onu çekip götürmeme itiraz etmezken yüzü kıpkırmızıydı. "S-selam Callum," dedi.

"Demin Sebastian Gallo'yla mı konuşuyordun?" diye sordum.

"Şey, o benimle konuşuyordu. Yani hepimizle. Özellikle benimle değil."

"Ne hakkında?"

"Çoğunlukla Erkekler Basketbol Turnuvası hakkında. Biliyorsun takımı ilk turda oynadı..."

Başımı sallayıp sözünü kestim. "Bu gece onu kimin davet ettiğini biliyor musun?"

"H-hayır," diye kekeledi genç kız, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ama istersen ona sorabilirim..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım bizimle daha sonra Dave and Buster's'ta buluşacak."

"Saat kaçta?" diye sordum, genç kızın kolunu biraz daha fazla sıkarak.

"Iıı, saat onda sanırım?" diye yanıt verdi genç kız, yüzünü buruşturarak.

Bingo.

İstediğim yanıtı aldıktan sonra onu bıraktığımda, Sienna diğer eliyle kolunu ovuşturuyordu.

"Teşekkürler, Sienna," dedim.

"Sorun değil," dedi Sienna, kafasının karıştığı her halinden belli oluyordu.

Telefonumu çıkarıp Jack Du Pont'u aradım. Üniversiteden beri arkadaştık, ihtiyacım olduğunda korumam ve infazcım olarak çalışıyordu. Parti için tam bir güvenlik ekibi tuttuğumuzdan bu gece gelmemişti. Ama bu adamlar işe yaramaz olduklarını kanıtlamışlardı. Bu yüzden artık Jack'i istiyordum.

Arkadaşım bir kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Selam patron," dedi.

"Beni gelip al," dedim. "Hemen şimdi."

3

Aida

NERO'NUN ARABASINA DOLUŞUP partiye katılanları ezmeden olabildiğince hızlı bir şekilde Griffinlerin evinden uzaklaştık. Nero'yla ben kıkır kıkır gülerken Dante ters ters bakıyor ve Sebastian hafiften meraklı görünüyordu.

"Ne halt ettin sen?" diye sordu Dante.

"Hiçbir şey!" diye yanıt verdim.

"O zaman neden peşimizde on polis varmış gibi kaçıyoruz?"

"Kaçmıyoruz," dedim. "Az önce evde yakalandım. Callum Griffin tarafından."

"Ne söyledi?" diye sordu Dante şüpheyle.

"Hiçbir şey. Konuşmadık bile."

Dante, Nero'yla bana sert bir ifadeyle bakarken kalm kaşlarını öyle çattı ki gözlerinin üzerine düşen düz bir çizgi gibi görünüyordu. Nero soğukkanlı görünmeye çalışsa da gözlerini yoldan ayırmıyordu. Sebastian tamamen masum görünüyordu çünkü

masumdu, onu yakaladığımızda kızıl saçlı biriyle diyet kola içiyordu.

Sanırım Dante üstelemeyecekti.

Tam bunu düşündüğüm sırada öne atıldı ve saçımdan bir avuç tutup kendine doğru çekti. Bu hamlesiyle öne doğru fırlayıp koltuğa yapıştım.

Dante derin bir nefes aldıktan sonra yüzünü buruşturarak beni geri itti.

"Neden is kokuyorsun?" diye sordu.

"Bilmem."

"Yalan söylüyorsun. Evde bir alarmın çaldığını duydum. Bana hemen doğruyu söyle, yoksa babamı ararım."

Ona kaşlarımı çatarak karşılık verirken keşke Dante kadar iri olsaydım, insanı parçalayabilecek goril kollarım olsaydı diye düşünmeden edemedim. O zaman çok daha korkutucu olurdum.

"Peki," dedim sonunda. "Üst kattaki kütüphanedeydim. Küçük bir yangın başladı..."

"KÜÇÜK BİR YANGIN MI?"

"*Evet.* Bağırmayı kes, yoksa sana başka bir şey söylemem."

"Bu yangın nasıl başladı?"

Koltuğumda kıpırdanmaya başladım. "Yanlışlıkla... perdelerin... şöminenin içine biraz girmesine izin vermiş olabilirim."

"*Porca miseria,** Aida," diye küfretti Dante. "Oraya sadece içkilerini içmeye ve havai fişeklerini izlemeye gittik, lanet olası evlerini yakmaya değil!"

"Ev yanmayacak," dedim, söylediklerimden tam olarak emin olmadan. "Sana söyledim, Callum oradaydı."

"Bu durumun iyi olduğu anlamına gelmiyor!" diye patladı Dante. "Artık senin yaptığını biliyor!"

---

* (*İt.*) Lanet olsun. (ç.n.)

"Bilmeyebilir. Kim olduğumu bile bilmiyor olabilir."

"Bundan şüpheliyim. O sizin kadar aptal değil."

"Neden ben de bu işin içindeyim?" diye sordu Sebastian.

"Çünkü aptalsın," diye yanıtladı Dante. "Bu gece özellikle bir şey yapmamış olsan bile."

Sebastian bir kahkaha attı. Onu kızdırmak mümkün değildi.

"*Sen* neredeydin?" diye sordu Dante, Nero'dan yana dönerek.

"Ana kattaydım," diye yanıt verdi Nero sakince. "Nora Albright'la birlikte. Babası Millennium Park'taki Fairmont'un sahibi. Bir keresinde bana küçük, kaypak suçlu demişti. Ben de Griffinlerin resmi yemek salonunda kızını becerdim. İntikam açısından bir taşla iki kuş vurmuş oldum."

Dante inanamayarak başını salladı.

"Size inanamıyorum. Çocuk gibi davranıyorsunuz. Oraya gitmenize asla izin vermemeliydim."

Nero, "Ah, düşünme artık," dedi. Dante'nin saçmalıklarına katlanacak biri değildi, bu yumruklaşmak anlamına gelse bile. "Sen ne zamandan beri iyi bir çocuksun? Sen de o züppelerden en az bizim kadar nefret ediyorsun. Partilerini mahvettiysek kimin umurunda?"

"Callum Griffin meclis üyeliğini alırsa umurunda olacak. Bizi bürokrasiye boğacak ve tüm projelerimizi durduracak. Bizi gömecek."

"Öyle mi?" diye yanıt verdi Nero, koyu renk gözlerini kısarak. "O zaman biz de elimizde bir sopa ve bir penseyle onu ziyarete gideriz. Daha işbirlikçi olana kadar üzerinde çalışırız. Griffinlerden ya da başka birinden korkmuyorum."

Dante sadece başını iki yana sallamakla yetinirken bizi ikna etmeye bile çalışmayacak kadar sinirli olduğu belliydi.

İkiye bölünmüş durumdaydım. Bir yandan Dante hepimizin biraz dikkatsiz davrandığı konusunda haklıydı. Diğer yandan,

kütüphanesi alev aldığında Callum Griffin'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

"Buradan dön," dedi Sebastian, Nero'ya işaret ederek.

Nero Division Caddesi'nden sağa döndü.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Dante.

"Bazı çocuklar partiden sonra takılacaklar. Onlarla buluşacağımı söyledim," dedi Sebastian.

"Siktir et. Hepinizin eve gitmesi gerek," dedi Dante.

Nero arabayı çoktan kaldırıma çekmişti. Sebastian uzun bacaklarını yataktan kalkıyormuş gibi kolayca sallandırarak üstü açık arabadan atladı.

"Kusura bakma, ağabey," dedi nazikçe. "Ama benim sokağa çıkma yasağım yok. Sen de benim annem değilsin."

Nero da aynısını yapmak ister gibi görünüyordu fakat Dante'yi eve geri götürmek zorundaydı. Öfkeli ağabeyim ve onun beni babama ispiyonlama ihtimaliyle karşı karşıya kaldığımda, Sebastian'ın doğru fikri bulduğunu düşündüm. Ben de koltuğa tırmanıp arabadan atladım.

"Buraya gel!" diye bağırdı Dante.

Omzumun üzerinden ona seslenirken çoktan Sebastian'ın peşinden koşmaya başlamıştım bile. "Birkaç saat içinde evde olurum! Bekleme!"

Sebastian peşinden geldiğimi duyunca yavaşladı. Ağır ağır yürürken bile ona yetişmek için koşmam gerekiyordu. Lanet olası uzun bacakları.

"Yangın gerçekten bir kaza mıydı?" diye sordu.

"Aşağı yukarı," diyerek omzumu silktim.

Sebastian kıkırdadı. "Evin içini bile göremedim. Eminim güzeldir."

"Evet. Eğer pastel renkleri seviyorsan."

Sebastian ellerini ceplerinde yürümeye devam ederken koyu renk, kıvırcık saçları gözlerine düşüyordu. Aramızdaki en kıvırcık saçlar onundu. İstese muhtemelen Afro modelinde uzatabilirdi.

"Nessa güzel görünüyordu," dedi.

"Evet, çok güzel," diye katıldım. "Yine de aklına bir şey gelmesin. Babam öfkeden deliye döner."

"Yok," dedi Sebastian. "Annem ne der biliyorsun: 'Sakin suyun daha fazla suya ihtiyacı yoktur, yelkenini hareket ettirmek için rüzgâra ihtiyacın vardır.' Muhtemelen senin gibi küçük bir manyak bulmam gerekiyor."

Sebastian'a bakıp sırıttım. "Eğer evlenirsem, bu kesinlikle beni sallamayan biriyle olacak. Dante'nin patronluğundan başka birinin patronluğuna geçmeyi hayal edebiliyor musun? Sikerim öyle işi. Sonsuza kadar bekâr kalmayı tercih ederim. Aslında, bunu hiç umursamam."

Dave and Buster's'a varmıştık ama camdan Sebastian'ın arkadaşlarının henüz içeride olmadığını görebiliyordum.

"Beklerken ne yapalım?" diye sordu Sebastian.

"Etrafta dondurma satan bir yer var mı?"

"Partide yemedin mi?"

"Yedim," dedim omzumu silkerek. "Ama bu uzun zaman önceydi."

Seb kahkaha attı. "Pekâlâ, dondurmayı geri çevirmeyeceğim."

Dondurma satan bir yer bulana kadar göle doğru biraz daha yürümeye devam ettik. Sebastian bir kap alırken ben külah tercih ettim. Aldığımız dondurmaları yemek için ahşap taraçaya çıkıp iskele boyunca yürümeye başladık, böylece suya bakabiliyorduk.

Göl o kadar büyüktü ki okyanusa benziyordu. Tıpkı deniz gibi dalgaları vardı ve fırtınalar kopuyordu. Ama şu an böyle de-

ğildi. Su hiç görmediğim kadar sakindi. İskelenin sonuna kadar yürüdük, gölün üzerinde en uzak noktaya varmıştık.

Sebastian dondurmasını bitirip kabını en yakındaki çöp kutusuna atarken ben hâlâ külahımla uğraşıyordum.

Onun okuldaki dersleri ve benimkiler hakkında sohbet ediyorduk. Loyola'da hemen hemen her dersten alıyordum. Psikoloji, siyaset bilimi, finans, pazarlama, tarih. O anda neye ilgim varsa onu almayı seviyordum. Ne yazık ki bunların hepsinin bir diplomaya nasıl ekleneceğinden emin değildim.

Babamın yavaştan bana kızmaya başladığını hissediyordum. Okulu bitirip tam zamanlı olarak onunla çalışmamı istediğini biliyordum. Ancak ilginç ya da zor işleri benim yapmama izin vermeyecekti, bunun için Dante ve Nero vardı zaten. Bana sıkıcı bir ofiste angarya işler yaptırmaya çalışacaktı. Bu benim için bir kâbustan farksızdı.

Ailenin bebeği ve tek kızıydım. Benim için hiçbir zaman çok fazla beklenti olmamıştı. Annem hayatta olsaydı belki farklı olurdu. Ama hayatım boyunca hep başıboş yaşamıştım. Başımı çok fazla belaya sokmadığım sürece babamın endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Ağabeylerim benim için iyi birer arkadaştı ama kendi hayatları vardı.

Kimsenin bana gerçekten ihtiyacı yoktu.

Yine de bunu dert etmiyordum. Bu konuda sızlanmıyordum. Özgür ve rahat olmayı seviyordum. Şu anda Seb'le takılıp dondurma yiyor ve bir yaz gecesinin tadını çıkarıyordum. Daha neye ihtiyacım vardı ki?

Bu memnuniyet hissi yaklaşık beş saniye sürdü. Sonra kafamı kaldırdım ve bize doğru yürüyen iki adam gördüm. Biri takım elbise giyerken diğeri kapüşonlu bir tişörtle kot pantolon giymişti. Saçları kahverengi ve yeni kesilmiş olan takım elbiseli adam

iki yanında yumruklarını sıkıyordu. Yüzündeki öfke ifadesi bana çok tanıdık geliyordu çünkü onu en son kırk dakika önce görmüştüm.

"Seb," diye fısıldadım, ağabeyimin doğrulmasını sağlayarak.

"Bu Callum Griffin mi?" diye mırıldandı.

"Evet."

"Bakın, kimler varmış," dedi Callum. Sesi kısık, soğuk ve öfke doluydu. Son derece mavi gözleri vardı ama hiç çekici değildi. Acı verecek kadar yoğun bakıyorlardı ve bu adamdaki tek renk onlardı.

Callum'un yanında duran adamın kim olduğunu bilmiyordum. Çok acımasız görünüyordu. Boksör formluydu, kafası traşlıydı ve burnu sanki bir iki darbe almış gibi hafifçe ezilmişti. Bahse girerim çok daha fazlasını yemişti.

Sebastian farkında olmadan bana yaklaştı ve biraz önüme geçerek vücudunu bana siper etti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Callum'a.

Sebastian ne Dante kadar korkutucu ne de Nero kadar gaddardı. Yine de Callum ve haydudundan daha uzun boyluydu, ayrıca sesi hiç duymadığım kadar sertti.

Callum sadece homurdandı. Yakışıklı bir yüzü vardı... ya da en azından öyle olmalıydı. Ama hiç bu kadar soğuk bir ifade görmemiştim. Her şeyden nefret ediyormuş gibi görünüyordu. Özellikle de benden.

Bunun için onu tamamen suçlayabileceğimi sanmıyordum.

"Siz İtalyanların nesi var?" diye dalga geçti Callum. "Görgü kurallarını nereden öğrendiniz? Davet edilmediğiniz bir partiye geliyorsunuz. Yemeğimi yiyor, içkimi içiyorsunuz. Sonra evime giriyorsunuz. Yakıp yıkmaya çalışıyorsunuz. Ve benden çalıyorsunuz..."

Sebastian'ın hafiften gerildiğini hissedebiliyordum. Bana dönüp bakmasa da bunu yapmak istediğini biliyordum.

Callum'un neden bahsettiği konusunda benim de kafam karışıktı. Sonra cep saatini hatırladım. O saat hâlâ şortumun ön cebinde duruyordu. Onu tamamen unutmuştum.

"Bak," dedi Sebastian, "yangın bir kazaydı. Bela istemiyoruz."

"Eh, bu çok saçma, değil mi?" dedi Callum, yumuşak bir sesle. "Bela aramaya geldiniz ve şimdi başınıza bela aldınız."

Sebastian'ı kızdırmak kolay değildi. Öte yandan küçük kız kardeşini tehdit etmek bunu yapmak için iyi bir yoldu. Şimdi o da sinirlendiğinden yumruklarını sıkarak önüme geçti.

"Erkek arkadaşını yanında getirerek kendini sert bir adam mı sanıyorsun?" dedi Sebastian, başını hâlâ sessiz olan boksöre doğru sallayarak. "Benim de ağabeylerim var. Bembeyaz derini yüzmeleri için onları buraya çağırmadan önce def olup gitsen iyi edersin."

Fena değil, Seb. Çok fazla tehditkâr olmayan biri için bu oldukça tehditkârdı.

Yine de korunmaya ihtiyacım yoktu. Sebastian'ın hemen yanında durmak için ileri atıldım. "Evet, siktir git o süslü malikânene. Gangsterlik mi oynamak istiyorsun? Sen sadece lanet bir politikacısın. Ne yapacaksın, bizi ölüm cezasma mı çarptıracaksın?"

Callum Griffin buz gibi bakışlarını bana odakladı. Soluk gözlerinin üzerinde kaşları simsiyahtı. Etkisi insanlık dışı ve nahoştu.

"İyi bir noktaya değindin," dedi yumuşak bir sesle. "Korumam gereken bir imajım var. Ama bu komik... Şu anda etrafta kimse olduğunu sanmıyorum."

Bu doğruydu. İskele boştu. Division Caddesi'ndeki dükkânlarda insanlar olsa da bağırsam bizi duyacak kadar yakınımızda kimse yoktu.

Boğazım düğümlendi.

Öyle çok korkan biri değildim ama şimdi korkuyordum. Söylediklerime rağmen Callum'un zayıf olduğunu düşünmüyordum. Uzun boylu, güçlü yapılıydı. Hepsinden önemlisi, zerre kadar korku duymadan bana bakıyordu. Ne yapması gerektiğini düşünmüyordu. Çoktan kararını vermişti.

İnfazcısına başıyla işaret etti. Boksör öne çıkıp yumruklarını kaldırdı. Ben konuşamadan ya da kıpırdayamadan Sebastian'a iki kez yüzüne, iki kez de vücuduna olmak üzere dört yumruk attı.

Sebastian'ın burnundan kan boşandı. İki büklüm olmuş bir halde inliyordu. Karşı koymaya çalışıyordu, tüm ağabeylerim öyle ya da böyle dövüşmek için eğitilmişti. Ancak Dante ve Nero antrenmanlarını sokaklara taşırken Sebastian'ın ilgisi her zaman sporla alakalıydı, şiddetle değil. Yine de üstün boyu ve erişimi sayesinde birkaç vuruş yapmayı başardı. Yumruklarından biri boksörü bir adım geriye tökezletti. Ama iğrenç serseri, Sebastian'ın diğer darbelerini engelleyerek ağabeyimin böbreğine bir yumruk indirip yere yığılmasına neden oldu.

Bütün dövüş belki on saniye sürdü. Orada öylece durmuyor, adama yandan vurmaya çalışıyordum ve gerçekten de kulağına bir kez vurmayı başardım. Beni tek eliyle öyle bir itti ki neredeyse düşüyordum.

Ben de onun yerine Callum'a saldırdım. Çenesinin ortasına bir tane çakmayı başardım fakat sonra beni göğsümden sertçe itti ve bu sefer geriye düşüp başımın arkasını iskele korkuluklarına çarptım.

Callum biraz ürkmüş görünüyordu, sanki bunu yapmak istememişti. Sonra yüzüne sert bir ifade takınarak, "Saat nerede, sizi lanet soysuzlar?" diye sordu.

Sebastian iskelenin tahtalarına kan tükürerek, "Saatin bizde değil," dedi.

Saat bendeydi. Ama onu bu pisliğe vermeyecektim.

Boksör, Sebastian'ı saçlarından yakalayıp çenesine bir darbe daha indirdi. Darbe o kadar sertti ki bir an için Seb'in gözlerindeki ışık söndü. Ağabeyim kendine gelebilmek için başını iki yana sallasa da sersemlemiş görünüyordu.

"Ondan uzak dur!" diye bağırdım ayağa kalkmaya çalışarak. Başım dönüyordu ve midem berbattı. Kafatasımın arkası zonkluyordu. Eminim orada yumurta büyüklüğünde bir yumru vardı.

"Saati bana ver," dedi Callum tekrar.

Boksör onu cesaretlendirmek için ağabeyimin kaburgalarına tekme attı. Sebastian inleyerek yan tarafını tuttu. Bu canavarın en küçük ve en nazik ağabeyimi dövdüğünü görmek beni çıldırtıyordu. Bu adamların ikisini de öldürmek istiyordum. Üzerlerine benzin döküp o lanet perdeler gibi ateşe vermek istiyordum.

Ama hiç benzinim yoktu. Bu yüzden elimi cebime atıp saati çıkardım.

Saatin ağırlığını avucumda hissederken sıkıca tutuyordum. Ardından onu havaya kaldırdım.

"Aradığın şey bu mu?" diye sordum Callum'a.

Callum'un gözleri elime odaklanırken orada takılı kaldı ve bir an için yüzü rahatlayarak yumuşadı.

Sonra kolumu geriye attım ve o lanet saati Wrigley Field'ın açılış atışını yapar gibi göle fırlattım.

Callum Griffin üzerindeki etkisi inanılmazdı. Yüzü bembeyaz oldu.

"HAYIR!" diye bağırdı.

Sonra en çılgınca şeyi yaptı.

Kendini korkuluklardan aşağı bırakarak üzerindeki takım elbisesiyle suya daldı.

Boksör şaşkınlıkla patronunun ardından baktı. Kafası karışmıştı, talimatlar olmadan ne yapacağından emin değildi.

Sonra tekrar Seb'e baktı. Çizmeli ayağını kaldırıp Sebastian'ın dizine olabildiğince sert bir şekilde vurdu.

Sebastian darbe karşısında çığlık attı.

Ayağa fırlayıp boksöre saldırdım. Ondan daha küçük ve çok daha hafiftim. Ama alçalıp dizlerine dalarak, sürpriz unsurunu da yanıma alarak onu devirmeyi başardım. Düşerken Sebastian'ın uzanmış bacaklarına takılması da işe yaramıştı.

Boksör iskeleye sertçe düştü. Ulaşabildiğim her santimini defalarca yumruklamaya başladım. Sebastian da sağlam bacağını geri çekip boksörün suratına tekme attı. Ben de ayağa fırlayıp birkaç kez daha tekmeledim.

Ancak bu adam lanet olası bir Terminatör'dü. Bu onu uzun süre yerde tutmayacaktı. Seb'in kolundan yakalayıp onu yukarı çektim ve yanlışlıkla sakat bacağına ağırlık bindirirken tekrar bağırmasına neden oldum.

Sebastian'ın kolunu omzuma doladım. Ağırlığını bana vererek iskeleden aşağı yarı zıplıyor, yarı topallıyordu. Kâbus gibi bir üç bacak yarışıydı sanki, ödül de o boksör tarafından öldürülmemek ya da Callum Griffin'in dondurucu soğukta, zifiri karanlık gölde o saati bulmasının mümkün olmadığını anlamasıydı.

Başım hâlâ zonkluyordu ve iskele yaklaşık iki kilometre uzunluğunda görünüyordu. Sebastian'ı sürüklemeye devam ederken keşke o kadar uzun ve o kadar ağır olmasaydı diye düşünüyordum.

Nihayet caddeye yaklaştığımızda omzumun üzerinden arkama bakma cesaretini gösterdim. Boksör parmaklıkların üzerine eğilmiş, muhtemelen patronunu arıyordu. Bir şeyler bağırıyor gibi görünüyor olsa da buradan anlayamıyordum.

İçten içe Callum'un boğulmasını umuyordum.

Eğer boğulmadıysa, içimde onu çok yakında tekrar göreceğime dair bir his vardı.

4

Callum

SAATİN PEŞİNDEN GÖLE atlarken ne düşündüğümü bilmiyordum.

Hâlâ buz gibi olan ve yaz başındaki hava yüzünden neredeyse hiç ısınmayan suya girdiğim an soğuk yüzüme bir tokat gibi çarparak beni kendime getirdi.

O kadar çaresizdim ki suyun derinliklerine dalmaktan başka çarem yoktu. Gözlerimi dört açmış, karanlık suda bir altın parıltısı arıyordum.

Elbette görecek bir şey yoktu, hiçbir şey yoktu. İskelenin altındaki su dalgalıydı, kum ve atıklarla doluydu. Öğle vakti bile güneş zorlukla bu derinliğe nüfuz ederdi. Geceleri ise motor yağı gibi bile olabilirdi.

Takım elbisem kollarımı ve bacaklarımı sıkıyor, ayakkabılarım beni daha da ağırlaştırıyordu. Eğer güçlü bir yüzücü olmasaydım başım ciddi belaya girebilirdi. Dalgalar beni kazıklara, midyelere ve âdeta bıçağı andıran sütunlara çarpmaya çalışıyordu.

Kıyıya geri dönebilmek için önce iskeleden uzaklaşmam gerekiyordu. Tüm bunlar o kadar zaman aldı ki kirli, sırılsıklam ve hayatımda hiç olmadığım kadar öfkeli bir halde kuma sürüklendiğimde Jack çılgına dönmüş durumdaydı.

Lanet olası SÜRTÜK!

Şu en küçük Gallo hakkında pek bir şey bilmiyordum. Babası onu spot ışıklarından uzak tutuyordu ve bildiğim kadarıyla aile işine dahil değildi.

İskelede ona ve ağabeyine yaklaştığımızda ilk bakışta neredeyse kendimi suçlu hissetmiştim. Genç görünüyordu, Nessa'dan biraz daha büyüktü. Ayrıca çok güzeldi ki bunun kararlılığımı etkilememesi gerekirdi ama etkilemişti. Açık kahverengi teni, koyu renk saçları ve köşeleri hafifçe yukarı kalkık, çekik gri gözleri vardı. Yaklaştığımız anda gerilmiş, bizi Sebastian'dan bile önce fark etmişti.

Sebastian'ın onu korumak için nasıl önüne geçmeye çalıştığını görünce onları tehdit eden bir suçluluk hissetmiştim. Ben de aynı durumda olsam kız kardeşlerim için bunu yapardım.

Ama kızın boyunu ve siyah saçlarını görünce, kütüphaneden kaçan kişiyi bir an için gördüğümü hatırlamış ve yangını çıkaranın o olduğundan şüphelenmeye başlamışım.

Sonra o kız bir adım öne çıkıp denizde palazlanmış bir denizcinin mizacı ve kelime dağarcığıyla bana bağırmaya koyulmuştu. O anda evimize girenin o olduğundan emin olmuştum.

Ardından saati vermek yerine, lanet bir psikopat gibi korkuluktan aşağı fırlatınca o güzel yüzün bir iblisin ruhunu gizlediğini fark etmiştim. O kız resmen bir şeytan, bütün ailenin en kötüsüydü. Başına ne gelecekse hak ediyordu.

Asıl soru, bu konuda ne yapacağımdı?

Şu anda her birini öldürmek istiyordum.

Ama seçimden hemen önce böyle bir katliamı göze alamazdım.

Sanırım bir sonraki en iyi şeyi yapmam gerekecekti, o piçleri iflas ettirecektim.

Evimi yakmaya çalıştıkları için Oak Street'te inşa ettikleri kuleyi yakacaktım.

Bu sadece bir başlangıç olacaktı. Ana yemek, kontrolleri altındaki tüm restoran ve gece kulüplerini de yok etmek olacaktı.

Su içindeki ayakkabılarım ve sırılsıklam takım elbisemle caddede yürürken beni sıcak tutan tek şey, başlarına indireceğim cehennem ateşinin fantezileriydi.

Jack yanımda koşuyor, bir çocuğun ve küçük kız kardeşinin bizi alt etmesine izin verdiği için utanıyordu. Ölümcül bir ruh hali içinde olduğumu anladığından durumu daha da kötüleştirecek bir şey söylemekten kaçınıyordu. Kendisinin de burnunun kanadığını ve sağ kaşının üzerinde bir kesik olduğunu fark ettim. Birkaç yıl önce UFC şampiyonluğu kazanmış biri için oldukça aşağılayıcıydı.

Her adımımda ayakkabılarımdan korkunç bir gıcırtı yükseliyordu.

Dahası özel dikim takımım ölmekte olan bir denizyıldızı gibi kokuyordu.

SİKTİĞİMİN KIZI!

Aklımı kaçırmadan önce üstümü değiştirmem gerekiyordu.

Parti dağılmaya başlarken eve döndüm. Şarkıcıyı kaçırmıştım, Nessa'nın yüzündeki sevinç ifadesini görmek dışında umurumda değildi. Bu boktan gecede bir başka saçmalık daha.

Daha kapıdan içeri adımımı atmamıştım ki öfkeli bakışlarını bana dikmiş olan babamla karşılaştım.

"Sen hangi cehennemdeydin?" diye hırladı. "Neden bana partimizde Galloların olduğunu söylemedin?"

Girişteki lekesiz fayansların üzerine kirli göl suyunu damlatan kıyafetlerimi baştan ayağa süzdü.

"Ayrıca sen neden ıslaksın?" diye sordu.

Dişlerimi sıkarak ona, "İskelede bir arbede yaşadık ama ben hallediyorum," diye yanıt verdim.

"Kesinlikle kabul edilemez," dedi. "Ofisime gel. Bana her şeyi anlat."

Oraya geri dönmek ve o kaypak pisliklerden intikam almak için can atıyordum fakat babama rapor vermek için peşinden ofise gitmekten başka çarem yoktu. Anlattıklarımın tek kelimesinden bile memnun kalmadı.

"Aklından ne geçiyordu?" diye bağırdı babam, neredeyse burun buruna olduğumuzdan tükürüğü yanağıma çarptı. "Neden kampanyanın ortasında bir çete savaşı başlatıyorsun?"

"Onlar başlattı!" diye bağırarak karşılık verdim. "Lanet olası evimizi yakmaya çalıştılar. Büyükbabamın saatini çalıp göle attılar! Ne yapmamı istiyorsun, onlara kek mi pişireyim?"

"Sesini alçalt," diye tısladı babam. "İnsanlar seni duyacak."

Sanki bana iki kat daha yüksek sesle bağırmıyormuş gibi.

Derin bir nefes alarak kontrolden çıkmakla tehdit eden öfkemi dizginlemeye çalıştım.

"Sana söyledim," dedim, sessiz ve boğuk bir sesle. "Ben. Bunu. Halledeceğim."

"Kesinlikle olmaz," dedi babam, başını iki yana sallayarak. "Beceriksizliğini zaten kanıtladın. En küçük oğlunu sakat bırakmak mı? Sen aklını kaçırmışsın. Onun yıldız bir sporcu olduğunu biliyor musun? Onu öldürsen de olurmuş."

"Bir dahaki sefere yaparım," dedim öfkeyle.

"İşin bitti," dedi babam, başını sallayarak.

"Bu senin kararın değil!"

Babam beni göğsümden sertçe itti.

İçimi kaplayan öfke daha da kabardı. Babama saygı duyuyordum. Bir profesör gibi görünse de çıplak elleriyle adam öldürmüştü. Onu bunu yaparken görmüştüm.

Öte yandan odada kemik kırabilen tek kişi o değildi. Bir zamanlar olduğum gibi itaatkâr bir evlat değildim. Bugünlerde pek aynı fikirde değildik.

"Ben bu ailenin reisi olduğum sürece dediklerimi yapacaksın," dedi babam.

Buna söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki... Ama onları yutkundum. Zar zor.

"Peki, sen ne öneriyorsun... baba?" diye mırıldandım.

"Bu iş kontrolden çıkmaya başladı," dedi babam. "Enzo Gallo'yu arayacağım."

"Şaka yapıyor olmalısın!"

"Kapa çeneni," diye tersledi. "Yeterince zarar verdin. İki aile de sokakta ölmeden önce bunu düzeltmek için ne yapabileceğime bakacağım."

Buna inanamıyordum. Kendi evimizde yüzümüze tükürdükten sonra onları arayıp pazarlık yapmak istiyordu. Bu delilikti. Korkakçaydı.

Babam gözlerimdeki isyanı görebiliyordu.

"Bana telefonunu ver," dedi. Babam ben istediğini verene kadar elini uzatıp bekledi. Telefonum göle atladığımda cebimdeydi, yani zaten işe yaramazdı.

"Enzo Gallo'yla temasa geçeceğim," diye tekrarladı babam. "Ben seni çağırana kadar burada kalacaksın. Kimseyle konuşmayacaksın. Kimseyi aramayacaksın. Bu evden dışarı adımını atmayacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Beni cezalandırıyor musun?" diye dalga geçtim. "Ben yetişkin bir adamım, baba. Saçmalama."

Babam soluk mavi bakışları ruhumun derinliklerine işleyebilsin diye gözlüğünü çıkardı.

"Sen benim en büyük çocuğum ve tek oğlumsun, Callum," dedi. "Ama yemin ederim, bana itaatsizlik edersen tamamıyla kesip atarım. Güvenilmezsen sana ihtiyacım olmaz. Hırsın emirlerinin önüne geçerse seni İkarus gibi yere sererim. Anladın mı?"

Vücudumun her hücresi ona lanet parasını, bağlantılarını ve sözde dehasını alıp kıçına sokmasını söylemek istiyordu.

Ancak bu adam benim babamdı. Ailem benim her şeyimdi; onlar olmadan dümensiz ve yelkensiz bir gemi olurdum. Griffin değilsem ben bir hiçtim.

Bu yüzden emirlerine boyun eğerek başımı sallamak zorundaydım.

İçim hâlâ kaynıyor, ısı ve basınç artıyordu.

Ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyordum. Ama yakında aramızda bir şeyler değişmezse, patlayacaktım.

5

Aida

AĞABEYLERİM BODRUM KATTA giyiniyorlardı. Yani en azından Dante ve Nero bunu yapıyorlardı. Sebastian hâlâ hastanede babamla birlikteydi. Dizinin mahvolduğu kesindi. Kaburgaları da kırılmıştı. Yüzündeki sefalet ifadesine dayanamıyordum. Sezonu mahvolmuştu. Muhtemelen kariyerinin geri kalanı da. Tanrım, bundan sonra yürüyemeyebilirdi bile.

Ve hepsi benim hatamdı.

Suçluluk duygusu bir kefen gibi başıma dolanıyordu. Sebastian'a her bakışım, aptallığımın her hatırası, yüzümü saran başka bir katman gibiydi. Yakında beni boğacaktı.

Sebastian'ın yanında kalmak istediysem de babam eve gitmem için beni terslemişti.

Orada Dante ve Nero'yu kurşungeçirmez yeleklerini ve cephane kemerlerini giymiş, evdeki silahların yarısını kuşanmış halde buldum.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordum onlara endişeyle.

"Anlaşıldığı üzere Callum Griffin'i öldüreceğiz," dedi Nero. "Belki ailesinin geri kalanım da. Henüz karar vermedim."

"Nessa'ya zarar veremezsiniz," dedim hemen. "O yanlış bir şey yapmadı."

Riona da öyleydi ama ona karşı aynı merhamet duygusuna sahip değildim.

"O zaman belki de *onun* dizini kırarım," dedi Nero umursamazca.

"Nessa'ya hiçbir şey yapmıyoruz," diye homurdandı Dante. "Bu Callum'la bizim aramızda."

Gitmeye hazır olduklarında, Rambo ile Arnold Schwarzenegger'in *Av* filmindeki karışımı gibi görünüyorlardı.

"Sizinle gelmeme izin verin," diye yalvardım.

"Hayatta olmaz," dedi Nero.

"Hadi ama!" diye bağırdım. "Ben de bu ailenin bir parçasıyım. Sebastian'ın kaçmasına yardım eden bendim, hatırladın mı?"

"Onu bu pisliğe bulaştıran sensin," diye tısladı Nero bana. "Şimdi bunu temizleyeceğiz. Sen de burada kalacaksın."

Nero yanımdan geçerken bana omuz atıp beni duvara çarptı.

Dante biraz daha nazik olsa da aynı derecede ciddiydi.

"Burada kal," dedi. "Bunu daha da kötüleştirme."

Ne dedikleri umurumda değildi. Onlar gider gitmez ben de kapıdan çıkacaktım. Bu yüzden onları merdivenden yukarı kadar takip ettim, tam olarak ne yapacağımı bilmiyordum ama burada yaramaz bir köpek yavrusu gibi bekletilmeyeceğimi biliyordum.

Ancak Dante daha merdiveni yarılamadan cebindeki telefon çaldı.

Telefona yanıt verdiğinde hattın diğer ucunda babamın olduğundan emin olmamı sağlayan bir ses tonuyla, "Ne oldu?" dedi.

Dante uzun bir süre dinleyerek bekledi. Sonra, "Anlıyorum," diye yanıt verdi.

Telefonu kapattıktan sonra yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Nero.

Dante, "Çıkar şu yeleği," dedi Nero'ya. "Aida, git üstünü değiştir."

"Neden? Ne giyeceğim?"

"Kir pas içinde görünmeyeceğin temiz bir şey," diye tersledi beni. "Böyle bir şeyin var mı?"

Belki. Dante'nin standartlarına göre muhtemelen yoktu.

"Peki," dedim. "Ama nereye gidiyoruz?"

"Griffinlerle buluşacağız. Babam seni de getirmemi söyledi."

Vay be. Kahretsin.

Callum Griffin'le son görüşmemden pek hoşlanmamıştım.

İkincisini de dört gözle beklemiyordum. Gölde yüzmenin onun sinirlerini yatıştırdığından şüpheliydim.

Peki, böyle bir etkinlikte ne giyilirdi?

Sanırım sahip olduğum tek elbise geçen Cadılar Bayramı'nda giydiğim Wednesday Adams kostümüydü.

Hava çok sıcak olmasına rağmen gri bir balıkçı yaka ve pantolonda karar kıldım çünkü elimde temiz olan tek şey buydu.

Gömleği başıma geçirdiğimde kafatasımın arkasındaki şişlik yeniden zonklayınca Callum Griffin'in beni nasıl bir bez bebek gibi kenara ittiğimi hatırladım. O takım elbisenin altında çok güçlüydü. Onu Dante ya da Nero'yla karşı karşıya görmek isterdim – yanında koruması yokken.

Biz de öyle yapmalıydık. Onlara buluşmak istediğimizi söyleyip piçleri pusuya düşürmeliydik. Callum iskelede bize saldırmakta bir beis görmemişti. Biz de bu iyiliğe karşılık vermeliydik.

Giyindiğim süre boyunca kendimi zorladım, bu yüzden Dante'nin Escalade'inin arkasına geçtiğimde neredeyse gerginlikten titriyordum.

"Onlarla nerede buluşacağız?" diye sordum ona.

"The Brass Anchor'da," dedi Dante kısaca. "Tarafsız bir yer."

Eugenie Caddesi'ndeki restorana gitmek sadece birkaç dakika sürmüştü. Saat gece yarısını geçmişti ve bina karanlıktı, mutfak kapalıydı. Ancak Fergus Griffin'in iki boksör tipli herifle birlikte ön tarafta beklediğini görebiliyordum. Akıllıca davranmış, Sebastian'ın bacağına basan it herifi getirmemişti.

Callum'u hiçbir yerde göremiyordum. Görünüşe göre babası onu oyun dışı bırakmıştı.

Babam da gelene kadar cipin içinde bekledik. Sonra dördümüz de aynı anda araçlardan indik. Dante ön koltuktan kayarak indiğinde ceketinin altındaki şişkinliği görebiliyordum, bu da hâlâ silahını taşıdığını gösteriyordu. Güzel. Eminim Nero da taşıyordu.

Fergus Griffin'e doğru yürürken, gözleri sadece bana sabitlenmişti. Sanki kafasının içindeki bir tür çizelgede görünüşümün ve tavrımın her yönünü değerlendiriyormuş gibi beni baştan ayağa süzüyordu. Pek etkilenmişe benzemiyordu.

Sorun değildi çünkü bana oğlu kadar soğuk, kibirli ve yapmacık görünüyordu. Bakışlarımı ondan kaçırmak yerine inatla ve en ufak bir pişmanlık duymadan ona bakmaya devam ettim.

"Demek küçük kundakçı bu," dedi Fergus.

Ona bunun bir kaza olduğunu söyleyebilirdim ama bu tam olarak doğru değildi. Ayrıca bu şerefsizlerden özür dilemeyecektim.

Onun yerine, "Callum nerede? Boğuldu mu?" diye sordum.

Fergus, "Şanslısın ki boğulmadı," diye yanıt verdi.

Babam, Dante ve Nero etrafımı sardılar. Bizi bu belaya bulaştırdığım için çok kızgın olsalar da kimsenin beni tehdit etmesine izin vermeyeceklerdi.

"Onunla konuşma," dedi Dante sertçe.

Babam biraz daha nazik bir şekilde, "Bir toplantı istedin," dedi. "İçeri girelim de konuşalım."

Fergus başıyla onayladı. İki adamı içerinin tam anlamıyla boş olduğundan emin olmak için önden restorana girdi. Burası hem İrlandalılarla hem de ailemizle bağlantıları olan bir restoran işletmecisi ve komisyoncu olan Ellis Foster'a aitti. Bu yüzden tarafsız bir yerdi.

Hepimiz içeri girdiğimizde Fergus, "Sanırım yalnız konuşsak daha iyi olacak," dedi babama.

Babam usulca başıyla onayladı.

"Burada bekleyin," dedi babam ağabeylerime.

Babam ve Fergus çift camlı kapılarla kapatılmış özel yemek odalarından birine girdiler. Birlikte otururlarken dış hatlarını görebiliyordum ama yüz ifadelerinin hiçbir ayrıntısını seçemiyordum. Söyledikleri tek bir kelimeyi bile duyamıyordum.

Dante ve Nero en yakın masadan birkaç sandalye çektiler. Fergus'ın adamları da on adım ötedeki bir masaya yerleşti. Ağabeylerim ve ben aynı tarafa oturmayı tercih ettik, böylece beklerken Fergus'ın adamlarına ters ters bakabiliyorduk.

Bu bizi on dakika kadar oyaladı. Ama onların çirkin suratlarına bakmak oldukça sıkıcıydı. Genel olarak beklemek sıkıcıydı. Bardan bir içki almak, hatta belki bir şeyler atıştırmak için mutfağa girmek istiyordum.

Yerimden kalkmaya başladığım anda Dante bana bakmadan, "Aklından bile geçirme," dedi.

"Acıktım," diye karşılık verdim.

Nero çıkardığı bıçağıyla oynuyordu. Her türlü numarayı yapabiliyordu. Bıçak o kadar keskindi ki bir hata yapsa parmağını koparabilirdi. Ama bu zamana kadar bir hata yapmamıştı.

Griffin'in adamlarının gözünü korkutmaya çalışıyor gibi görünse de bu onlar için değildi. Bunu hep yapıyordu.

Nero bıçağından başını kaldırmadan, "İçimizde en çok yiyen nasıl sen oluyorsun anlamıyorum," dedi.

"Yemiyorum ki!"

"Bugün kaç kere yemek yedin? Doğruyu söyle."

"Dört," diye yalan söyledim.

"Hadi oradan," diyerek dalga geçti Nero.

"Vücudum hakkında senin kadar endişeli değilim," diye takıldım ona.

Nero görünüşü konusunda kibirliydi. Haklıydı da, tüm ağabeylerim yakışıklıydı fakat her nedense Nero'da kızların külotlarının kendiliğinden yanmasına neden olan o erkek modeli güzelliği vardı. Onunla yatmamış ya da yatmaya çalışmamış tek bir kız bile tanımıyordum.

Kendi ağabeyin hakkında bunu bilmek tuhaftı ama hepimiz birbirimize karşı oldukça açıktık. Etrafta bana küçük erkek kardeşleriymişim gibi davranmalarını engelleyecek bir anne olmadan bu kadar uzun süre aynı evde yaşamanın getirdiği şeylerden biri de buydu.

Böyle oluşu hoşuma gidiyordu. Kadın karşıtı değildim; güzel, feminen, seksi ya da her ne haltsa olmak isteyen kızlarla bir sorunum yoktu. Sadece bana "kız gibi davranılmasını" istemiyordum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. İyi ya da kötü, kendim gibi muamele görmek istiyordum. Ne eksik ne fazla. Sadece Aida.

Aklım kaçıracak kadar sıkılan Aida.

Uykusu gelmeye başlayan Aida.

Griffinleri kızdırdığı için içten içe pişmanlık duyan Aida çünkü Fergus ve babam sonsuza kadar konuşup dururken ben burada sonsuza kadar kapana kısılmış olacaktım...

Nihayet, neredeyse üç saat sonra, iki aile reisi özel yemek odasından çıktıklarında ikisi de kasvetli ve teslim olmuş görünüyorlardı.

"Ee?" dedi Dante.

"Karar verildi," diye yanıtladı babam.

Sesi hükmünü açıklayan bir yargıç gibi çıkıyordu. Ne ses tonu ne de yüzündeki ifade hoşuma gitmişti. Bana kederli bir şekilde baktı.

Dışarı çıkarken Nero'ya, "Arabamı geri götür," dedi. "Ben Aida'yla eve gideceğim."

Nero başıyla onaylayıp babamın Mercedes'ine bindi. Dante cipin sürücü tarafına tırmanırken babam da benimle birlikte arka tarafa geçti.

Bu kesinlikle hiç hoşuma gitmemişti.

Emniyet kemerini takma zahmetine girmeden yüzümü ondan yana döndüm.

"Ne oldu?" diye sordum. "Neye karar verdin?"

"İki hafta içinde Callum Griffin'le evleneceksin," dedi babam.

Bu o kadar saçmaydı ki gerçekten kahkaha atmaya başladım; sessiz arabada kaybolan garip, havlayan bir ses gibiydi.

Babam beni izlerken yüzündeki çizgiler her zamankinden daha derin görünüyordu. Arabanın içindeki loş ışıkta gözleri simsiyahtı.

"Ciddi olamazsın," dedim.

"Kesinlikle ciddiyim. Bu konu tartışmaya açık değil. Griffinlerle anlaştık."

"Ben evlenmiyorum!" diye itiraz ettim. "Özellikle de o psikopatla."

Dante'nin desteğini almak için sürücü koltuğuna baktım. Ellerini direksiyona kenetlemiş, doğrudan yola bakıyordu.

Babam bitkin görünüyordu.

"Bu kan davası çok uzun süredir devam ediyor," dedi. "Bu, için için yanan ve sürekli alev alan, uğruna çalıştığımız her şeyi yakıp kül eden bir kor. Son patlamada iki amcanızı kaybettiniz. Griffinler yüzünden ailemiz olması gerekenden daha küçük. Aynı şey onlar için de geçerli. Nesiller boyunca her iki taraftan da çok fazla insan kaybedildi. Bunun değişme zamanı geldi. Tam tersinin gerçekleşme zamanı. Birlik olacağız. Birlikte başarılı olacağız."

"Bunun olması için neden evlenmem gerekiyor?" diye bağırdım. "Bunun hiçbir faydası olmayacak! Çünkü o piçi gördüğüm an öldüreceğim!"

"Sana söyleneni yapacaksın!" diye tersledi babam. Sabrımn sonuna geldiğini görebiliyordum. Saat sabahın üçüydü. Yorgun ve yaşlı görünüyordu. Gerçekten de yaşlı. Ben doğduğumda kırk sekiz yaşındaydı. Şimdi neredeyse yetmiş yaşında vardı.

"Ben seni çok şımarttım," dedi babam, o siyah gözleriyle bana bakarak. "Başıboş kalmana izin verdim. Yaptıklarının sonuçlarıyla hiç yüzleşmek zorunda kalmadın. Şimdi yüzleşeceksin. Bu yangını başlatan kibriti sen çakmıştın. Onu tekrar söndürmek zorunda kalacak olan sensin. Şiddetle değil, kendi fedakârlığınla. Callum Griffin'le evleneceksin. Ortak soyumuzun yeni neslini oluşturacak çocukları doğuracaksın. Anlaşmamız bu. Sen de buna uyacaksın."

Bu lanet olası bir kâbustu.

Evleniyor muydum?

Çocuk mu doğuracaktım?!

Dahası bunu bu gezegendeki herkesten daha çok nefret ettiğim adamla mı yapmam gerekiyordu?

"O adam Sebastian'ı sakat bıraktı!" Bu adamın benim için ne kadar iğrenç olduğunu ifade etmek için son çabam olarak yeniden bağırdım.

Babam soğuk bir şekilde, "Bu onun olduğu kadar senin de suçun," dedi.

Buna karşılık söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Çünkü bunun doğru olduğunu içten içe biliyordum.

6

Callum

ARKA PLATFORMDA OTURMUŞ, işe alınan personelin partiden kalan son çöpleri ve malzemeleri temizlemesini izliyordum. Bütün gece çalışmışlardı. Annem her şeyin bir an önce temizlenmesinde ısrar etmişti, böylece komşularımızdan hiçbiri sabah işe giderken arazimizde en ufak bir dağınıklık görmek zorunda kalmayacaktı.

Kız kardeşlerim çoktan yataklarındaydı. Nessa akşamın heyecanından kızarmış ve mutluyken, Riona babamızın nereye kaybolduğunu söylemeyi reddettiğim için surat asmıştı.

Annem hâlâ ayaktaydı, temizlik çalışmalarını denetliyor ama kendisi hiçbir şeye dokunmuyordu.

Babamın zırhlı arabası bahçe yolunda göründüğünde annem işçileri bırakıp ofiste bize katıldı. Son zamanlarda burada çok fazla saat geçirmişim gibi hissediyordum. Ayrıca babamın yüzündeki ifade de hiç hoşum gitmemişti.

"Ee?" dedim hemen. "Anlaşma neydi?"

Bir tür finansal ya da prensipte anlaşma yaptığımızı söylemesini bekliyordum. Belki de Belediye Meclisi üyeliği seçimlerinde İtalyan oylarıyla bize destek verecekler ve biz de onlara bir sonraki inşaat projelerinde istedikleri izinleri ya da imarı vereceğimizi vaat edecektik.

Babam asıl anlaşmayı açıkladığında, sanki iki kafası birden çıkmış gibi ona bakakalmıştım.

"İki hafta içinde Aida Gallo'yla evleneceksin," dedi.

"O küçük veletle mi?" diye patladım. "Hayatta olmaz."

"Çoktan karar verildi."

Annem bir adım öne çıktı, telaşlı görünüyordu. Elini babamın koluna koydu.

"Fergus," dedi alçak bir sesle. "Bu mantıklı mı? Sonsuza dek Gallolara bağlı kalacağız."

"Mesele de bu zaten," dedi babam.

"Onlar lanet olası pis gangsterler!" deyiverdim. "Onların adının bizimkiyle birlikte anılmasına izin veremeyiz. Özellikle de seçimler yaklaşırken."

"Bu ittifakın ilk faydası seçim olacak," dedi babam, gözlüğünü çıkarıp göğüs cebinde sakladığı mendille temizlerken. "La Spata'yla karşı karşıya geldiğinde başarın hiçbir şekilde garanti değil. İtalyan oylarının anahtarı Galloların elinde. Oylama yapıldığında Aida'yla evliysen, bu bölgedeki her biri sana oy verecektir. La Spata'yı tereddüt etmeden terk edeceklerdir."

"Seçimi kazanmak için o kıza ihtiyacım yok!" diye homurdandım.

"O kadar emin olma," dedi babam. "Kendine çok güveniyorsun, Callum. Hatta kibirlisin. Eğer seçim bugün yapılsa, sonuçlar yazı tura şeklinde olabilirdi. Fırsatın varsa, zaferini her zaman önceden garantiye almalısın."

"Peki," dedim, sinirlerime hâkim olmaya çalışarak. "Ama bu aydan sonra ne olacak? Gerçekten onunla *sonsuza* dek evli kalmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, bekliyorum," dedi babam ciddiyetle. "Gallolar da bizim gibi Katolik. O kızla evleneceksin, ona sadık kalacaksın ve ondan çocukların olacak."

Duyduklarıma inanamayarak başımı iki yana salladım. "Anne, bu konuda söyleyecek bir şeyin vardır mutlaka."

Annem bir babama, bir bana bakıp durdu. Sonra bir tutam düz sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırıp iç geçirdi.

"Eğer bir anlaşma yapıldıysa biz de buna uyacağız."

Bunu bilmeliydim. O her zaman babamın tarafını tutardı.

"Ne?! Yapamazsın..." diye kekeledim.

Annem bir bakışıyla sözümü kesti. "Callum, olduğunu iddia ettiğin adam olma zamanın geldi. Flört ettiğin manken ve sosyetik kızlarla nasıl oynaştığını izledim. Kasıtlı olarak en sığ ve boş kafalı kızları seçiyor gibisin."

Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kolumda iyi göründükleri ve partilerde beni utandırmadıkları sürece kiminle flört ettiğim hiç önemli değildi. Ciddi bir ilişki istemediğimden benim gibi sadece eğlence arayan kızları bulmak mantıklı geliyordu.

"Damızlık bir kısrak bulmam gerektiğini bilmiyordum," diyerek dalga geçtim. "Doğru kızı bulmamı ve normal bir insan gibi âşık olmamı isteyeceğini sanıyordum."

"Bizim yaptığımızın bu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu annem usulca.

Bir an duraksadım. Aslında annemle babamın nasıl tanıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onlara hiç sormamıştım.

"Ayne öyle," dedi annem. "Fergus ve ben 'görücü usulü' bir evlilik yaptık, eğer öyle adlandırmak istiyorsan. Daha doğrusu, bizden daha yaşlı ve bilge olan, bizi bizden daha iyi tanıyan anne ve babamız bu evliliği ayarladı. Çünkü birbirimiz için iyi birer eş olacağımızı biliyorlardı ve bu her iki ailenin de yararına olan bir birliktelikti. Başlarda bazı zorluklar yaşadık."

Annemle babamın arasında anlamlı bir bakış geçti. Her ikisinden de biraz pişmanlık ve eğlence.

"Ama sonuçta bizi bugün olduğumuz insanlar yapan şey eşleşmemizdi," dedi babam.

Bu çok saçmaydı. Bunu daha önce hiç duymamıştım.

"Bu tamamen farklı!" dedim onlara. "Siz aynı kültürden, aynı geçmişten geliyordunuz. Gallolar gangster. Kelimenin en kötü anlamıyla eski kafalılar."

"Sağlayacakları değerin bir parçası da bu," dedi babam açıkça. "Zenginliğimiz ve nüfusumuz arttıkça üstünlüğümüzü kaybettik. Sen benim tek oğlumsun. Annen iki erkek kardeşini de kaybetti. Benim ailemde çok az erkek var. Saf kas gücünde, sadece ödediğimiz kadarına sahibiz. Tetikçilerin sadakatinden asla emin olamazsın. Her zaman daha fazla ödemeye hazır birileri vardır. Zajac başa geçtiğinden beri *Braterstwo* bizim için ciddi bir tehdit haline geldi, tek başımıza başa çıkamayacağımız bir durum. İtalyanların da aynı sorunu var. İki aile müttefik olunca Kasap ikimize de saldırmaya cesaret edemez."

"Harika," dedim. "Ama beni nişanlımdan kim koruyacak? O kız vahşi bir hayvan. Onu bir politikacının karısı olarak hayal edebiliyor musun? Topuklu ayakkabıyla yürümeyi bildiğinden bile şüpheliyim."

"O zaman ona sen öğretirsin," dedi annem.

"Ben de topuklu ayakkabılarla nasıl yürüneceğini bilmiyorum," dedim alaycı bir tavırla. "Ona bir hanımefendi olmayı tam olarak nasıl öğreteceğim, anne?"

"O genç ve şekillendirilebilir," dedi babam. "Onu eğiteceksin, senin yanında durması ve kariyerini desteklemesi için nasıl olması gerekiyorsa öyle şekillendireceksin."

Genç ve şekillendirilebilir mi?

Babamın bu kıza iyice baktığını sanmıyordum. Genç olabilirdi ama ancak dökme demir kadar şekillendirilebilirdi.

"Ne heyecan verici bir meydan okuma," dedim dişlerimi sıkarak. "Başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Güzel," dedi babam. "Gelecek haftaki nişan töreninde bunun için şansın olacak."

"*Nişan töreni mi?*" Bu lanet bir şakaydı. Bunu daha beş dakika önce öğrenmiştim ve görünüşe göre bizimkiler şimdiden halka duyurmayı planlıyorlardı.

"Aida'yla göstermelik hikâyenizi kararlaştırmanız gerekecek," dedi annem. "Şöyle bir şey olabilir, 'Yaklaşık on sekiz ay önce gelişigüzel görüşmeye başladınız. Geçen sonbahar ciddileşti. Evlenmek için seçim sonrasına kadar beklemeyi planlamıştınız ama artık bekleyemeyeceğinize karar verdiniz.'"

"Belki de benim için basın bültenini yazsan daha iyi olur, anne. Hazır elin değmişken evlilik yeminimi de yaz."

"Saygısızlık etme," diye söylendi babam.

"Aklımın ucundan bile geçmez," diye yanıt verdim.

Müstakbel gelinim için de aynı şeyin söylenebileceğinden şüpheliydim. Aslında bu lanet girdabm tek iyi yanı da bu olabilirdi; ailemin, aileye getirdikleri küçük cadalozla başa çıkmak zorunda kalışını izlemek.

7

Aida

AĞABEYLERİM BABAMIN ÇILGIN planı yüzünden kargaşa içindeydi.

Dante eve dönerken bir şey söylememişti fakat daha sonra çalışma odasında saatlerce babamla tartıştığını duymuştum.

Anlamsızdı. Babam katır kadar inatçıydı. Sadece deve dikeni yiyen ve çok yaklaşırsanız dişlerinize tekme atacak bir Sicilya katırının tekiydi. Bir kez kararını verdi mi, mahşer borusu çalınsa bile onu değiştiremezdi.

Dürüst olmak gerekirse, Armageddon aslında gerçekleşmek üzere olan şeye kıyasla hoş bir ferahlık olurdu.

Anlaşma yapıldıktan sonraki ilk gün, Imogen Griffin'den çarşamba akşamı bir nişan töreninden bahseden bir mesaj aldım. Bir nişan töreni! Sanki ortada kutlanacak bir şey varmış da sadece ağır çekim bir tren kazası yaşanmıyormuş gibi.

Ayrıca bana kutu içinde bir yüzük göndermişti.

Elbette, yüzük hiç hoşuma gitmemişti. Göz kamaştırıcı bir halka üzerinde büyük, kare bir elmas; kalın ve her şeye çarpacağı kesin. Kutusunda komodinimin üzerinde kapalı tutuyordum çünkü kesinlikle mecbur kalmadan önce takmaya niyetim yoktu.

Bu lanet olası olayın tek iyi yanı, en azından Sebastian'ın biraz daha iyi olmasıydı. Ön çapraz bağların yeniden onarılması için ameliyat olması gerekiyordu ama şehirdeki en iyi doktora gitmiştik, Derrick Rose'un dizini iyileştiren doktora. Çok geçmeden tekrar ayağa kalkacağını umuyorduk.

Bu arada ben de her gün onu hastanede ziyaret ediyordum. Ona en sevdiği atıştırmalıkları -Reese's Peanut-butter Cups, dil peyniri ve tuzlu kaju fıstığı- ve ayrıca okul kitaplarını götürmüştüm.

"Bunları daha önce hiç açtın mı?" diye takıldım, ders kitaplarını komodininin üzerine koyarak.

"Bir ya da iki kez," dedi hastane yatağından sırıtarak.

Ona giymesi için verdikleri küçük gecelik, dev vücudunda gülünç derecede küçük kalmıştı. Uzun bacakları altından uzanıyor, bandajlı dizi bir yastıkla destekleniyordu.

"O şeyin içinde dolaşmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Sadece ateşli hemşire görevdeyken," diyerek göz kırptı.

"İğrenç," dedim.

"Romantik olan her şeye alışsan iyi edersin," dedi Sebastian. "Yanakları al bir gelin olmak üzere olduğuna göre..."

"Bu konuda şaka yapma," diye tersledim.

Seb bana sempatik bir bakış attı.

"Endişeli misin?" diye sordu.

"Hayır!" dedim hemen, tamamen yalan olmasına rağmen. "Asıl endişelenmesi gereken onlar. Özellikle de Callum. İlk fırsatta onu uykusunda boğacağım."

"Sakın aptalca bir şey yapma," diye uyardı Sebastian. "Bu iş ciddi, Aida. İspanya'da geçirdiğin sömestr ya da Pepsi'de yaptığın staj gibi değil. Hoşuna gitmezse bu işi öylece bırakıp gidemezsin."

"Bunu biliyorum," dedim. "Nasıl da kapana kısılmak üzere olduğumu çok iyi biliyorum."

Sebastian beni üzgün görmekten nefret ettiğinden kaşlarını çattı.

"Babamla konuştun mu?" diye sordu. "Belki ona söylersen..."

"Bir yararı olmaz," diyerek lafını kestim. "Dante bütün gece onunla tartıştı. Söyleyeceğim hiçbir şeyi dinlemeyecek."

Sebastian'ın normal boyutunun iki katına kadar bandajlanmış ve uyluğuna kadar çürümüş olan bacağına baktım.

"Her neyse," dedim usulca, "bunu kendim yaptım. Babam haklı, bu karmaşayı ben yarattım ve şimdi bunu düzeltmek zorundayım."

"Bacağım mahvoldu diye şehit olmana gerek yok," dedi Sebastian. "O psikopatla evlenmen bunu düzeltmeyecek."

"Dizini düzeltmeyecek," dedim, "ama başka bir şeyin olmasını engelleyebilir."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Gerçekten üzgünüm..." dedim.

"Bir daha özür dileme," dedi Sebastian. "Ciddiyim. Öncelikle, bu senin hatan değildi."

"Evet, öyleydi."

"Hayır, değildi. Hepimiz partiye gitmeyi seçtik. O et kafalının beni ezmesine sen sebep olmadın. İkincisi, senin hatan olsaydı bile umurumda olmazdı. İki dizim var ama sadece bir kız kardeşim var."

Buna gülmeden edemedim.

"Bu gerçekten çok tatlı, Seb."

"Ama doğru. Gel bakalım buraya."

Sebastian bana sarılabilsin diye yatağa yaklaştım. Çenemi her zamankinden daha dağınık ve kıvırcık olan saçlarına dayadım. Tenimde kuzu yünü gibi bir his bırakmıştı.

"Bu konuda kendini hırpalamayı bırak," dedi Seb. "Ben iyi olacağım. Sen sadece Griffinlerle iyi geçinmenin bir yolunu bul. Çünkü savaşa girecekmişsin gibi davranman işleri daha da zorlaştıracak."

Yine de bunu nasıl yapacağımı bildiğim tek yol buydu; başım eğik, zırhlara bürünmüş. Her şeye bir savaş gibi yaklaşıyordum.

"Ne zaman çıkabileceksin?" diye sordum Sebastian'a. "Çünkü görünüşe göre yarın akşam nişan töreni için bir parti vermem gerekiyor..."

"Keşke ben de gelebilseydim," dedi Sebastian hüzünle. "Onlar ve biz, hepimiz süslü püslü giyinmek ve birbirimize iyi davranmak zorunda kalacağız. Görmeyi çok isterdim. En azından benim için fotoğraf çekin."

"Fotoğrafta görüneceklerini sanmıyorum," dedim ona. "Bir avuç kan emici vampir."

Sebastian bana bakarak başını iki yana salladı.

"Gitmeden önce su ya da başka bir şey ister misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ama kızıl saçlı seksi hemşire dışarıdaysa, ona solgun ve terli göründüğümü, muhtemelen bir sünger banyosuna ihtiyacım olduğunu söyle."

"Hayatta olmaz," dedim ona. "Ayrıca hâlâ iğrençsin."

"Denediği için bir erkeği suçlayamazsın," dedi Sebastian, kollarını başını destekleyecek şekilde yastığına yaslanarak.

***

GRIFFINLERİN APTAL NİŞAN töreni partisinin zamanı çok çabuk geldi çattı. Sanki bu insanlar bir zarfın açılışı için bile parti veriyorlarmış gibi hissediyordum. Çok saçma ve gösterişçilerdi.

Yine de uslu durmam ve iyi bir ifade takınmam gerektiğini biliyordum. Bu benim ilk uyum testim olacaktı.

Keşke birlikte hazırlanabileceğim biri olsaydı. Ağabeylerimle büyümek hoşuma gitmişti ama böyle zamanlarda biraz kadın arkadaşlığı fena olmazdı.

Aldığım bu aptal elbisenin içinde yarı erimiş şerbet gibi görünmediğime beni ikna edecek biri olsaydı güzel olurdu. Sarı renkteki elbisenin etekleri fistoluydu. Mankenin üzerinde iyi görünüyordu ama şimdi evde denediğimde kendimi Paskalya için giyinmiş küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Tek ihtiyacım olan koluma geçireceğim bir hasır sepetti.

En azından babam gördüğünde beni başıyla onayladı.

"Güzel," dedi.

Babam takım elbise giymişti. Dante'nin üzerinde siyah bir tişört ve kot pantolon, Nero'nun üzerinde de deri bir ceket vardı.

Ağabeylerim prensip olarak takım giymeyi reddediyordu. Sessiz bir protesto. Keşke ben de aynısını yapabilseydim.

Birlikte Griffinlerin partiye ev sahipliği yapacağı Shoreside'a gitmek için yola koyulduk. Restoran çoktan misafirlerle dolmuştu. Beklediğimden daha fazla tanıdık yüz vardı; ailelerimiz aynı çevrelerden geliyordu, ben de Nessa ve Riona'yla aynı okula gitmiştim, gerçi onlarla aynı sınıfta değil ikisinin arasındaydım.

Bir an için Callum'un da oraya gidip gitmediğini merak ettim. Sonra bu düşünceyi zihnimden attım. Callum'un nereye gittiği umurumda değildi. Onu zerre kadar merak etmiyordum.

Yaklaşan nikâhımız bana hiç gerçekçi gelmiyordu. Cezanın, bunun gerçekten olacakmış gibi davranmak olduğunu hissediyordum. Elbette, ailelerimizden biri ya da her ikisi de dersimizi aldığımızı gördüklerinde son dakikada iptal edeceklerdi.

Bu gerçekleşene kadar can sıkıcı duruma sırıtmak ve katlanmak zorundaydım. Bileğime başarılı bir tokat yediğimi görmeleri için sahte bir işbirliği yüzü takınmalıydım.

Beni ayakta tutan tek şey, Callum Griffin'in bu gece bana âşıkmış gibi davranmak zorunda kalacak olmasından duyduğum hastalıklı eğlenceydi, tıpkı benim ona yapmak zorunda kalacağım gibi.

Bu benim için şaka gibiydi fakat imajın her şey demek olduğu onun gibi kendini beğenmiş bir piç için bunun tam bir işkence olacağı izlenimini edindim. Muhtemelen mükemmel bir Hilton ya da Rockefeller vârisiyle evleneceğini sanıyordu. Onun yerine beni koluna takacaktı. Boynumu sıkmak için can atarken bana tapıyormuş gibi davranmak zorunda kalacaktı.

Aslında bu ona haddini bildirmek için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Tüm bu insanların önünde hiçbir şey yapamayacaktı. Beni terslemeden önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görmeliydim.

Önce, bu midilli gösterisini atlatmam için biraz ferahlamaya ihtiyacım vardı.

Babam ve ağabeylerimden kurtulduktan sonra doğruca bara gittim. Shoreside biraz kibirli olabilirdi ama eğlenceli bir tatil köyü havası vardı ve yaz kokteylleriyle ünlüydü. Özellikle de buzun üzerine dökülüp kâğıt şemsiyeyle süslenen burbon, limon, taze çilek püresi ve bir tutam akçaağaç şurubundan oluşan Kentucky Kiss...

Ama bunu sipariş ettiğimde barmen pişmanlıkla başını iki yana salladı.

"Üzgünüm, Kentucky Kiss yok."

"Peki, ya çilekli rom kokteyli?"

"Olmaz. Çilekli bir şey yapamıyoruz."

"Meksika'dan gelirken kamyonunuz mu kaçırıldı?"

"Hayır." Ben içki menüsünü incelerken barmen bir çalkalayıcıya buz doldurup başka biri için martini yapmaya başladı. "Sadece bu parti için... Sanırım adamın alerjisi var?"

"Ne adamı?"

"Evlenecek olan."

Konu dikkatimi çekince menüyü bıraktım.

"Öyle mi?"

"Evet, annesi bu meseleye fazlasıyla takıldı. Koca evde kimse çilek yemiyormuş. Sanki biri içkisine bir tane saklamaya çalışacakmış gibi."

Eh, artık saklayabilirler...

"Çok ilginç," dedim. "O zaman şu martinilerden bir tane alayım."

Barmen soğutulmuş votkayı bir bardağa doldurup bana uzattı.

"İşte, bunu al. Bir tane daha yapabilirim."

"Teşekkürler," dedim, kadehi tokuşturuyormuşum gibi kaldırarak.

Bahşiş olarak ona beş dolarlık bir banknot bırakırken politik robotun nihayetinde bir zayıflığı olduğunu düşünerek kıkırdadım. Kırmızı parlak kriptonit. O herifi huzursuz edecek başka bir şey.

Callum'u gerçekten görene kadar planım buydu.

Bana gerçekten bir vampiri hatırlatıyordu. Zayıf, solgun, koyu renk takım elbise, insanlık dışı mavi gözler. Hem keskin hem de son derece küçümseyici bir ifade. İşi için çekici olmaya çalışmak onun için zor olmalıydı. Acaba gerçek insanları izleyip onlara benzemeye mi çalışıyordu? Eğer öyleyse, fena halde başarısızdı. Etrafındaki herkes sohbet edip gülerken o içkisini elinde ezmek ister gibi sıkıyordu. Büyük elleri, uzun, ince parmakları vardı.

Beni gördüğünde, sonunda yüzünde bir duygu belirdi: Saf, katıksız bir nefret. İçindeki nefret, düz bir çizgi halinde doğrudan bana yöneliyordu.

Ona doğru cesur adımlarla yürüdüm ki beni korkutamayacağını anlasın.

"Dikkat etsen iyi olur, *aşkım*," diye fısıldadım ona. "Nişanımızı kutluyor olmamız gerekiyordu. Ama sen tamamen perişan görünüyorsun."

"Aida Gallo," diye tısladı bana. "En azından giyinme kavramının farkında olduğunu görmek beni rahatlattı, her ne kadar uygulaman çöp olsa da."

Bunun biraz canımı yaktığını görmesine izin vermeyerek gülümsemeye devam ettim. Ona doğru yürüyene kadar bu aptal topuklu ayakkabılarla bile benden ne kadar uzun duracağını fark etmemiştim. Keşke bu kadar yakın durmasaydım. Ama şimdi geri adım atmayacaktım. Bu zayıflık göstergesi olurdu.

Her neyse, ağabeylerim sayesinde korkunç görünümlü erkeklere alışkındım. Aslında Callum Griffin'de ağabeylerimin yaptıklarına işaret eden yara izlerinden ya da sürekli şişen parmak eklemlerinden hiçbiri yoktu. Elleri tamamen pürüzsüzdü. Sonuçta o sadece zengin bir çocuktu. Bunu unutmamalıydım.

Gözü sol elimdeki gösterişli yüzüğe takıldı. Onu ilk kez bu gece takmıştım ve şimdiden kendimi boğulmuş hissediyordum. Ne anlama geldiğinden ve nasıl dikkat çektiğinden nefret ediyordum. Callum'un dudakları yüzüğü görünce neredeyse kayboldu. Hafiften midesi bulanmışa benziyordu.

İyi, güzel. Onun da acı çekmesine sevindim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan Callum, kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Bu o kadar ani ve beklenmedik bir hareketti ki bana saldırdığını düşünerek neredeyse çekip ona vuracaktım. Ancak ciyak ciyak bağıran sarışın bir kız bize doğru koştuktan sonra oyununu fark ettim.

Boyu 1.60 santim civarında, pembe bir elbise giyen kızın boynunda ona uygun bir ipek eşarp vardı. Arkasında, polo tişörtüne

hiç uymadığı için ona ait olmadığını tahmin ettiğim büyük bir Hermès çanta taşıyan sakallı bir adam duruyordu.

"Cal!" diye bağırdı kız, onun kollarını tutup yanağından öpmek için parmak uçlarında yükselerek.

Shoreside'da bunlar olağan şeylerdi. Beni şaşırtan Callum'un tepkisiydi.

Soğuk ifadesi büyüleyici bir gülümsemeye dönüşerek, "İşte, buradalar!" dedi. "En sevdiğim yeni evliler. Artık diğer tarafta olduğunuza göre bize bir tavsiyeniz var mı?"

Callum'un o yakışıklı yüzüne politikacı maskesini anında takınması gerçekten inanılmazdı. İfadesi, gülümsemesinin sertliği dışında tamamen doğal görünüyordu. Bu işte bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum.

Mantıklıydı sanırım. Ama neşe ve çekiciliği bu kadar kolay takınması rahatsız ediciydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Kadın kahkaha atarak manikürlü elini hafifçe Callum'un koluna yerleştirdi. Nişan yüzüğünü görebiliyordum, taşı neredeyse elini yana doğru devirecek büyüklükteydi. Tanrım, sanırım Titanik'i batıran buzdağını buldum.

"Ah, Cal!" dedi kadın, şuh bir kahkaha atarak. "Daha bir aydır evliyiz, şu ana kadar öğrendiğim tek şey Kneen & Co'ya kayıt yaptırmaman gerektiği! İstemediğimiz şeyleri iade etmeye çalışmak ne büyük bir kâbustu. Marie Daage Aloe özel yemek takımını istemiştim ama yeni bahar desenini görünce hemen pişman oldum. Tabii bu senin umurunda değil, muhtemelen tüm bunlarla nişanlın ilgilenecek."

Genç kadın bakışlarını bana doğrulturken kaşlarının arasında belirmeye çalışan minik çizgiler, onları tekrar düzeltmeye çalışan bol miktarda botoksa karşı cesurca savaşıyordu.

"Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum," dedi genç kadın. "Ben Christina Huntley-Hart. Bu da kocam Geoffrey Hart."

Christina kafamı karıştıran o gevşek elini bana doğru uzattı. Eski bir filmdeki kont gibi eğilip öpme isteğimle savaşmam gerekti. Bunun yerine elini garip bir şekilde yanlamasına sıkıp mümkün olduğunca çabuk bıraktım.

"Aida," diye yanıt verdim.

"Aida?.."

"Aida Gallo," dedi Callum.

Christina'nın alnındaki çizgi yeniden ortaya çıkmaya çabalıyordu. "Galloları tanıdığımı sanmıyorum..." dedi. "North Shore Country Club'a üye misiniz?"

"Hayır!" dedim, onun ses tonuna uyum sağlayarak. "Üye olalım mı? Korkarım son zamanlarda teniste köreldiğimi hissediyorum..."

Christina sanki onunla dalga geçtiğime dair hafif bir şüphesi varmış ama bunun doğru olabileceğine inanmıyormuş gibi bana baktı.

O sırada Callum elini acı verici bir şekilde belime doladı. İrkilmemek için kendimi zor tuttum.

"Aida tenise bayılır," dedi Callum. "Çok atletiktir."

Christina şüpheli bir ifadeyle gülümsedi.

"Ben de öyle," dedi, ardından dikkatini Callum'a yönlendirdi. "Floransa'da birlikte oynadığımız zamanı hatırlıyor musun? O gezide en sevdiğim çiftler maçıpartnerim sendin."

Çok komikti. Christina Cuntley-Hart'ın Callum'la flört etmek istemesi umurumda bile değildi. Kim bilir, geçen hafta sevişmiş olabilirlerdi. Ama bunu gözümün önünde yapmasını büyük bir saygısızlık olarak görüyordum.

Bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek için zavallı Geoffrey Hart'a baktım. Şimdiye kadar tek kelime etmemişti. Gözünü ba-

rın üzerindeki televizyona dikmiş, Cubs maçının özetlerini izliyordu. Christina'nın çantasını iki eliyle tutarken yüzünde sanki bu bir aylık evlilik hayatının en uzun otuz günüymüş gibi bir ifade vardı.

"Hey, Geoff," dedim ona, "senin de oynamana izin verdiler mi, yoksa sadece raketleri mi taşıdın?"

Geoffrey bir kaşını kaldırıp hafifçe homurdandı. "Ben o gezide değildim."

"Hımm," dedim. "Çok kötü. *Cal*'ın Christina'ya attığı sayıyı görmeyi kaçırdın."

Şimdi Christina'nın öfkelendiği barizdi. Gözlerini bana dikerken burnundan soluyordu.

"Pekâlâ," dedi yavan bir şekilde. "Tekrar tebrikler. Görünüşe göre iyi bir parça yakalamışsın, Cal."

Arkasında Geoffrey'le birlikte uzaklaşır uzaklaşmaz Callum belimi bırakıp onun yerine kolumu kavrayarak parmaklarını etime geçirdi.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye homurdandı Callum.

"Bunlar senin gerçek arkadaşların mı?" diye sordum ona. "O kız çantası için şu küçük köpeklerden bir tane almalıydı. Geoff garip bir aksesuar..."

"Büyü artık," dedi Callum, tiksintiyle başını sallayarak. "Huntleyler geçen yıl benim için büyük bir bağış kampanyası düzenlediler. Christina'yı ilkokuldan beri tanıyorum."

"Tanıyor musun?" diye sordum. "Ya da onu beceriyor musun? Çünkü eğer henüz yapmadıysan, o kız herkesin içinde bacağına sürtünmeye başlamadan önce yapsan iyi olur."

"Aman Tanrım," dedi Callum, burun kemiğini tutarak. "Buna inanamıyorum. Bir çocukla evleniyorum. Hem de normal bir çocukla değil, Chucky ya da Children of the Corn gibi iblis bir cehennem dölüyle."

Kolumu ondan kurtarmaya çalıştıysam da tutuşu çelikten daha sertti. Kurtulmak için gerçekten olay çıkarmam gerekecekti ve henüz bu şeyi havaya uçurmaya hazır değildim.

Onun yerine en yakındaki garsona işaret edip tepsisinden bir kadeh şampanya aldım. Sonra şampanyamı yudumlayıp Callum'a sessiz ve sakin bir şekilde, "Beni bırakmazsan bu içkiyi suratına fırlatacağım," dedim.

Callum kolumu bırakırken yüzü öfkeden her zamankinden daha solgundu.

Ama bana doğru eğilerek, "Planlarımı bozabilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu. "*Benim* evime taşınacağını unutma. Sabah uyandığın andan gece tekrar başını yastığa koymana izin verene kadar hayatını kâbusa çevirebilirim. Benimle bir savaş başlatmak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Kadehimdeki şampanyayı yüzüne doğru fırlatmak ve ona bu konuda tam olarak ne düşündüğümü göstermek için elim karıncalanıyordu.

Ama kendimi tutmayı başardım. Zor olsa da...

Callum'a gülümseyip, "Kaosun ortasında fırsat da vardır," demekle yetindim.

Callum bana boş boş baktı. "Ne... neden bahsediyorsun sen? Bu, bu karmaşadan en iyi şekilde yararlanmaya çalışacağın anlamına mı geliyor?"

"Elbette," dedim. "Başka ne yapabilirim ki?"

Aslında bu, Savaş Sanatı'ndan bir alıntıydı. İşte, sevdiğim başka bir alıntı:

"Planlarınız gece gibi karanlık ve aşılmaz olsun, harekete geçtiğinizde yıldırım gibi düşsün."

8

Callum

BU İLK ŞIMARIKLIKTAN sonra Aida sakinleşip uslu durmaya başladı. Ya da en azından elinden geleni yaptı desem daha doğru olurdu. Gülümsüyor ve bizi tebrik etmek için gelen misafirlerle makul bir nezaketle sohbet ediyordu.

Bırakın tanışmayı, adını bile duymadıkları bu kızla evlenmek üzere olduğumu arkadaşlarıma ve aileme açıklamak oldukça garip bir durumdu. Onlara defalarca şu açıklamayı yapıp durdum: "Her şeyi gizli tuttuk. Bunu ikimizin arasında tutmak romantikti. Ama artık bekleyecek durumda değiliz, evlenmek istiyoruz."

Bu kadar acele etmemizin özel bir nedeni olup olmadığını anlamak için birkaç kişinin Aida'nın karnına baktığını fark ettim.

Aida ağırlığınca şampanya içerek bu olası söylentilere son verdi.

Bir kadeh daha içmek için uzandığında, kadehi elinden kapıp onun yerine kendim yudumladım.

"Yeterince içtin," dedim.

"Ne zaman yeter diyeceğime ben karar veririm," dedi inatla. "Beni sarhoş etmek için küçük bir zencefilli gazozdan daha fazlası gerekir."

Ancak bu kızın topuklu ayakkabılarının üzerinde pek sabit duramadığını söyleyebilirdim, zaten en başında da pek sabit durmuyordu.

Seçtiği elbise ucuz ve aşırı parlak görünse de bir elbise giydiği için rahatlamıştım. Bu insanların nesi vardı böyle? Düzgün kıyafetler alacak paraları yok muydu? Ağabeyleri haydut gibi görünüyordu. Biri lanet bir tişörtle kot pantolon giyerken diğeri James Dean gibi giyinmişti. Dante sanki her an bir bomba patlayacakmış gibi odanın içinde sinsice dolaşıyor, Nero da barmenle onu üst kata çıkarmayı planlıyormuş gibi sohbet ediyordu. Belki de o adi pislik bunu yapacaktı. Nora Albright'ı benim evimde becerdiğine eminim.

En azından Enzo Gallo bu durum için uygun şekilde giyinmişti ve uygun şekilde davranıyordu. Burada neredeyse benim kadar çok insan tanıyor gibi görünüyordu. Yeni paralı sosyeteyi değil ama eski Chicago'ya derinden bağlı olan herkesi. Elini saygıyla sıktıklarını görebiliyordum. Belki de babam bu ittifakın faydaları konusunda tamamen haksız değildi.

Annem ve babam yanlarında Madeline Breck'le birlikte bizi kontrol etmeye geldiler. Esmer, kırpılmış gri saçları ve sade döpiyesi, ağır ayakkabılarıyla Madeline, neredeyse yetmiş yaşındaydı. Sakin ve zeki bir yüze sahipti. Eğer aptal olsaydınız, onun arkadaş canlısı bir büyükanne olduğunu düşünebilirdiniz. Gerçekte ise Chicago'daki en güçlü insanlardan biriydi.

Cook County Delege Kurulu Başkanı olarak, parklardan altyapıya kadar kamu tarafından finanse edilen devasa projelerin kesenin ağzını kontrol ediyordu. Ayrıca Chicago'daki liberal de-

mokratlar üzerinde de demir gibi bir hâkimiyeti vardı. Parmağını pastaya sokuyormuş gibi görünmeden şehir saymanı veya eyalet savcısı gibi kilit pozisyonlara istediği kişiyi atatmayı başarıyordu.

Fazlasıyla kurnazdı ve hiç de kötü tarafıma denk gelmesini isteyeceğim biri değildi. Bu yüzden Aida'nın onun önünde korkunç bir şey söyleyeceği düşüncesi beni neredeyse hasta ediyordu.

Yaşlı kadın yanımıza yaklaşırken Aida'ya fısıldayarak, "Kendine gel," dedim. "Bu Madeline..."

"Onun kim olduğunu biliyorum," diyerek lafımı kesti Aida, gözlerini devirerek.

"Madeline," dedi babam, "oğlumuz Callum'u tanıyorsun. Birkaç hafta içinde 43. Bölge'deki meclis üyeliği için yarışacak."

"Mükemmel," dedi Madeline. "Orada vizyon sahibi birinin olmasının zamanı gelmişti."

"Ne tür bir vizyon umuyorsunuz?" diye sordum. "Belki Lincoln Park'ı tek parça halinde tutabilecek biri mi?"

Madeline bana sırıtarak baktı. "Yeniden haritalandırmaya karşı olduğumu sana kim söyledi?"

"Küçük bir kuş," diye yanıt verdim. "Eğer meclis üyesi olursam, Lincoln Park'ın parçalanıp paylaşılmasını istemem. Neyse ki, Kurallar Komitesi Başkanı ile yakın arkadaşız."

"Jeremy Ross inatçı biridir," dedi Madeline, gözlüğünün üstünden bana bakarak, sanki onun üzerinde hiçbir etkim olmadığını düşünüyordu.

"Çok inatçı ama bana bir iyilik borcu var. Hem de öyle böyle bir iyilik değil."

"Eh, ben sadece mahallem için en iyisini istiyorum," dedi Madeline cömertçe.

"Elbette. Ben de aynen öyle hissediyorum. Lincoln Park'ın bir tarihi var. Bunu öncelik olarak görmeyen başka bölgelere peşkeş çekilmesine izin veremeyiz."

Madeline, "İşte ruh bu," diyerek kolumu okşadı, ardından Aida'dan yana döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum, canım."

Konuşmamızı neden bu kadar ani bitirdiği konusunda biraz kafam karışmıştı. İkimizin de aynı şeyi istediğinden oldukça emindim.

O uzaklaşırken Aida bir yerlerden aşırdığı içkiden bir yudum daha alarak, "Lincoln Park'ı umursamadığını biliyorsunuz," dedi.

Babam başını sertçe ondan yana çevirdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"44. ve 32. Bölge'lerdeki çöp hizmetlerinden komisyon alıyor," dedi Aida, sanki çok açıkmış gibi. "Buna Lincoln Park'ın yarısını da eklersen değeri ikiye katlarsın. Sadece popüler olmadığı için yeniden haritalandırmaya karşı çıkıyor."

Annemle babam birbirlerine baktılar.

"Marty Rico'yla konuşsam iyi olacak," dedi annem.

Ebeveynlerim bunu onaylamak için ayrıldıklarında Aida hafifçe gülümsedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Görünüşe göre Griffinler o kadar da iyi bağlantılara sahip değilmiş," dedi Aida. "Sanırım North Shore Country Club'da kimse bu konudan bahsetmiyordu."

"Madem bu kadar zekisin, onu nasıl ikna ederdin?" diye talep ettim.

"Neden sana söyleyeyim ki?" Aida gri gözlerini bana dikip içkisinden bir yudum daha aldı. Bunu yaparken sinsi ve kötü niyetli görünüyordu, sanki dalların tepesindeki bir orman kedisi kafama inmek üzereymiş gibi.

"Pekâlâ," dedim, "bir hafta sonra benim olan senindir. Yani başarılarım ve başarısızlıklarım... hepsi senin de omuzlarında olacak. Bu yüzden bana yardım etmen mantıklı."

Aida boş bardağını en yakındaki saksıya bıraktığında yanakları kıpkırmızıydı.

"Arkanda duran, yıldızını parlatmana yardım etmek için perde arkasında çalışan küçük bir kadın olacağımı mı sanıyorsun?" diye söylendi Aida.

"Yardımına *ihtiyacım* yok," dedim ona, "ama eğer birbirimize kaldıysak, birlikte çalışabiliriz."

"Ben senin aksesuarın değilim!" dedi Aida öfkeyle.

"Ah, zamanını harcayacak daha iyi bir şeyin mi var?" diyerek dalga geçtim. "Anladığım kadarıyla kendi aile işinde bir halta yaramıyorsun ve sadece Loyola'da ders almakla uğraşıyorsun. Başkalarının partilerine gizlice girmekten başka neyi umursuyorsun?"

Aida ilk kez söyleyecek bir lafı olmadığından bana öfkeyle bakıyordu.

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim," dedi sonunda.

Her zamankine kıyasla zayıf bir karşılıktı. Sinirlerine dokunmuş olmalıydım.

Bu yüzden onu biraz daha zorladım.

"Zaten söyleyecek işe yarar bir şeyin olduğundan şüpheliyim."

Neredeyse öfkeden titriyordu. Aida'nın sinirli bir yapısı vardı, bu şekilde onun üstüne gitmemeliydim; özellikle de halka açık bir yerde, onun sinirlenmesinden benim ondan daha çok zarar göreceğim bir yerde.

Ama sonunda Aida konuşmaya başladı. "Beni kışkırtmaya çalıştığını biliyorum. Yine de sana cevabı söyleyeceğim çünkü önemli değil ve zaten bunu yapamayacaksın. Madeline Breck para kazanmayı önemsiyor, o kadar. Yüzlerce farklı kamu hizmeti ve inşaat anlaşmasından para kazanıyor. Ama tutkulu olduğu bir şey varsa, o da polislerin insanları vurması. Eğer onu bu konuda gerçekten bir şeyler yapacağına ikna edebilirsen, ona bunu

kabul ettirebilirsin. Ama yapamazsın çünkü o zaman polis sendikasının ve muhtemelen itfaiyecilerin de desteğini kaybedersin."

Bu... aslında dünyadaki en kötü fikir değildi. Aida muhtemelen haklıydı. Öte yandan polis sendikasını kızdırmadan Madeline'ı etkilemenin zor olacağı konusunda da haklıydı.

"Bu aslında oldukça akıllıca," dedim.

"Ah, teşekkür ederim!" diye yanıt verdi Aida alaycı bir tavırla. "Onur duydum."

Sonra, tam gözlerini devirmek üzereyken, Aida bize doğru gelen birini fark etti, bu partinin bizim onurumuza olmasına ve ayçiçeği kadar ince giyinmiş olmasına rağmen saklanacak bir yer bulabilecekmiş gibi etrafına bakındı.

Ellerini ceplerine sokmuş, yüzünde kocaman aptal bir sırıtışla Oliver Castle yanımıza geldi. Onu üniversiteden beri tanıyordum ama hiç hayranı olmamıştım. Bir futbol yıldızıydı ve belli ki şimdi babasının yatırım şirketinde çalışıyor olmasına rağmen hâlâ bir futbol yıldızı gibi yemek yiyordu. İri, kaslı vücudu yeni yeni yumuşamaya başlasa da güçlü görünüyordu. Öuhtemelen yakın zamanda yaptığı ve bana anlatacağı bir seyahatten dolayı fazla bronzlaşmıştı.

Ama yaklaştıkça dikkatinin tamamen Aida'ya odaklandığını fark ettim.

"Duyduğumda inanamadım," dedi Oliver.

"Selam Ollie," dedi Aida, hevessiz bir şekilde arkasını dönerek.

Ollie mi?

"Kırıldım, Aida. Nişanlandın ve beni arayıp haber bile vermedin mi?"

"Seni neden arayayım ki?" dedi Aida, kesin bir ifadeyle. "Üç ay boyunca mesajlarını ve aramalarını görmezden geldim. Bir köpeği eğitmeye çalışırken ona tek bir ödül bile veremezsin,

yoksa sonsuza dek havlamaya ve üzerine salyalarını akıtmaya devam eder."

Oliver'ın alınmasını bekliyordum ama o sadece sırıttı ve Aida'ya tepeden bakabilmek için daha da yakına yaklaştı. Bu kadar yakın durması ve beni henüz tanımamış olması beni sinirlendirdi.

"İşte, sevdiğim ısırık," dedi Oliver. "Asla değişme, Aida."

"Birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum," dedim.

Oliver hâlâ Aida'ya bakarak, "Ah, çok eskiden tanışıyoruz," dedi.

İkisinin arasına girerek görüşünü kısmen kestim.

"Ee, o zaman sanırım seni *düğünde* de göreceğiz," dedim, sesimdeki kızgınlığı gizleme zahmetine girmeden.

"Sanırım öyle," dedi Oliver, sonunda bana bir bakış atarak. "Tuhaf, ikinizi hiç birlikte hayal etmemiştim. Aida çok vahşi. Sosyeteden birinin parmağına yüzük takmasına izin vereceğini sanmazdım."

"Sen başaramadın diye başkası da başaramayacak değil ya," diye homurdandım.

Aida sözümüzü keserek, "Her ne kadar heyecan verici olsa da sanırım gidip yiyecek bir şeyler alacağım," dedi.

Yanımızdan geçip giderek bizi baş başa bıraktı.

Aida olmayınca gerginlik dağıldı ve kendimi eskiden benim sahte nişanlımla çıkmış olmasma öfkelenmek şöyle dursun, Oliver'la konuştuğum için bile sinirlenirken buldum. Aida'nın benden önce kiminle çıktığı neden umurumda olsundu ki? Bears'ın bütün kadrosunu becerse ne fark ederdi ki? Anlaşmamız sadece işle alakalıydı, başka bir şey değildi.

Yine de Oliver, "İyi şanslar, Griffin," dediğinde sinirlendim. "O canlı biri."

"Onun ne olup olmadığı hakkında en ufak bir şey bildiğinden bile şüpheliyim," diye çıkıştım.

Oliver özür diler gibi ellerini kaldırdı.

"Tabii, tabii," dedi. "Eminim her şey kontrolün altındadır."

Oliver bana muzip bir tavırla sırıttı, sanki Aida'nın hayatımı nasıl mahvedeceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Ne yazık ki haklı olabileceğini düşünüyordum.

Riona'yı bulmaya karar verdim, o bu işin iç yüzünü bilirdi.

"Oliver Castle'ı tanıyor musun?" diye sordum ona.

"Evet," dedi Riona, bir tutam parlak kızıl saçını arkaya iterek. Telefonunu çıkarmış, sosyalleşme arasında iş e-postalarını kontrol ediyordu. Riona hukuk diploması almıştı, sanırım çoğunlukla yapabileceğini kanıtlama niyetiyle. Şimdi tüm işlerimizi yürüten bir şirkette çalışıyordu.

"Castle eskiden Aida'yla çıkıyor muydu?" diye sordum.

Riona kaşlarını kaldırıp bana baktı. Saçları kadar kızıl renkte olan kaşlarını...

"*Evet*," dedi, sanki ona suşinin pirinçten yapılıp yapılmadığını sormuşum gibi. "Bir yıldan fazla birlikteydiler. O kıza kafayı *takmıştı*. Sırılsıklam âşıktı, kendini aptal yerine koyuyordu, zar zor çalışıyordu, gittiği her yerde peşindeydi. Kız Malta'ya tatile gittiğinde o da büyük bir satın almanın ortasında işini bırakıp kızın peşine düşmüştü. Babası çok kızmıştı."

"Peki, ne oldu?"

"Kız onu bir anda terk etti. Kimse anlayamadı. Oliver iyi bir çocuk, tek çocuk, Keystone Capital'ın bütün mirası ona kalacak. Dahası yakışıklı, yeterince çekici... ve onu öylece kıç üstü terk etti, nedenini de kimseye söylemedi."

"Adam tam bir moron," dedim.

Riona bana dik bir ifadeyle baktı.

"*Kıskançlık* mı seziyorum?" diye sordu, inanamayarak.

"Hayır," diyerek kaşlarımı çattım. "Sadece *nişanlımın* o maymunla çıktığını öğrenmek hoşuma gitmiyor. Bir yabancıyla evlenmenin sorunu da bu işte!"

"Sesini alçalt," dedi Riona, soğuk bir tavırla. "Hiçbirimiz bundan hoşlanmıyoruz ama görünüşe göre ailelerimiz delirdiği için elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız."

En azından Riona benim tarafımdaydı.

Babamın bizi sürekli birbirimize düşürmesi çok yazıktı çünkü ona saygı duyuyordum. Disiplinli, çalışkan ve zeki bir kızdı. Ama hep peşimdeydi çünkü yerimi alabilmek için başarısız olmamı bekliyordu.

Eh, böyle bir şey olmayacaktı. Aida benden önce kaç tane güven fonu aptalıyla çıkmış olursa olsun, ben bu işin üstesinden gelecektim.

"Dinle," dedim Riona'ya. "Madeline Breck'le iyi geçinmem lazım. Callahan'la bir tür anlaşma yapabilir misin?"

Ardından ona her şeyi açıkladım.

William Callahan benim bölgemin polis şefiydi. Tüm şehrin başkomiserini yanıma alabilseydim daha iyi olurdu ama en azından bu da bir başlangıçtı. Madeline Breck'e polisler üzerinde etkim olduğunu göstermek için.

Riona yüzünde kuşkulu bir ifadeyle beni dinlerken, "Bu zor bir satış," dedi.

"En azından dene," dedim.

Riona kararlı bir şekilde başını salladı. Bu onun içindeki mükemmeliyetçilikti. Bir görevi geri çeviremezdi.

Callahan'la tekrar konuşmak için yanımdan ayrıldığında Dante Gallo dibimde bitiverdi. Her zaman tıraşsız görünen yüzlerden birine sahipti, dudaklarının ve geniş çenesinin etrafında koyu gölgeler vardı. Yüzünde ve iri gövdesinde bir tür vahşi,

yontulmamış bir hava hâkimdi. Kambur ve savunmacıydı, tıpkı bir dövüşçü gibi. Ondan korkmuyordum, kimseden korkmuyordum. Ama Aida'nın ağabeylerinden biriyle yüzleşmek zorunda kalsaydım, bunun Dante olmasını istemezdim.

Benimle konuşmak için neden buraya geldiğini zaten biliyordum.

Dante gözlerimin içine bakarak, "Babam Aida'yı sana teslim ediyor olabilir," dedi, "ama bir an için bile onu unuttuğumuzu düşünme. O benim küçük kardeşim. Eğer hoşlanmayacağı bir şekilde ona dokunursan..."

"Lafını kendine sakla," diye kestim sözünü. "Aida'yı suiistimal etmeye hiç niyetim yok."

"Güzel," diye homurdandı Dante.

Ama şimdi ona bir adım daha yaklaşan bendim.

"Yine de sana bir şey söyleyeyim. Bana bu yeminleri ettiği zaman benim karım olacak. Bana ait olacak. Ona ne olacağı artık seni ilgilendirmiyor. O bana hesap verecek. Aramızda geçenler beni ilgilendirir, seni değil."

Dante'nin omuzları daha da kamburlaştı. Greyfurt büyüklüğünde iki yumruğunu sıktı.

"O her zaman benim işim olacak," diye hırladı.

"Neden endişelendiğini anlamıyorum. Kendi başının çaresine bakabileceğinden oldukça eminim."

Dante kaşlarını çattı.

"Evet, yapabilir," dedi. "Ama bu onun kırılmaz olduğu anlamına gelmez."

Aida'nın Nero'yla konuştuğu tarafa baktım. Görünüşe göre barmenle anlaşmayı tamamlayamamıştı ve Aida bu konuda onu azarlıyor gibi görünüyordu. Ben izlerken başını geriye atıp öyle bir kahkaha attı ki sesi ta buradan duyuldu. Nero kaşlarını çatıp onun omzuna sert bir yumruk attı. Aida hiç irkilmeden daha sert güldü.

"İyi olacak," dedim Dante'ye.

Dante karanlık ve ciddi bir ifadeyle bana bakarken başını iki yana salladı. "Ona saygısızlık etme," dedi tehditkâr bir şekilde.

"Sen ailenin kendi tarafını düşün," diye karşılık verdim soğuk bir tavırla. "Eğer aileler birbirine bağlanıyorsa, siz lanet olası vahşiler medeni davranmayı öğrenmelisiniz. Bizi aşağı çekmenize izin vermektense her birinizi öldürürüm."

"Birbirimizi anladığımıza göre," dedi Dante.

Ardından dönüp ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Başka bir içki için etrafa bakındım.

Son bir hafta içinde Gallolarla fazla haşır neşir olmuştum. Dahası bu "sıkı fıkı" ilişkimiz daha yeni başlıyordu.

Dante koruyucu ağabeylik numarasını alıp kıçına sokabilirdi.

Aida'nın savunmasız bir tarafı olduğunu mu düşünüyordu?

Bundan şüpheliydim.

O kız bir hayvandı, tıpkı ağabeyleri gibi.

Bu da onun ehlileştirilmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Oliver onu evcilleştirememiş, kız onu ezip geçmişti. Herkesin önünde onu aptal yerine koymuştu. Bunu bana yapmayacaktı. Aida bir kayaysa, ben de okyanustum. Onu defalarca yontacak, ondan her seferinde bir çakıl taşı koparacaktım. Ta ki onu parçalayıp yutana kadar...

9

Aida

BİR SONRAKİ HAFTA şu saçma düğünü planlamakla geçmişti. Çoğu işi Imogen Griffin hallediyordu çünkü Griffinler kontrol manyağıydı ve ailem düğünün nasıl göründüğünü umursamıyordu. Yine de oturma düzenini, çiçekleri ve yemek planlarını onaylamamı bekliyordu, sanki bunlar umurumdaymış gibi.

Callum'un ailesiyle vakit geçirmek çok tuhaftı. Onlarla yalnız kaldığım her an üzerime atlayacakları hissinden hâlâ kurtulamıyordum. Yine de aramızda, sanki tüm bunlar gerçekmiş gibi davrandıkları bir yapmacıklık hâkimdi ve benim de buna ayak uydurmam gerekiyordu, sanki ben gerçekten taze gelin adayı ve onların geliniymişim gibi.

Imogen'i anlayamıyordum. Dışarıdan bakıldığında tipik bir zengin sosyetik gibi görünüyordu; sarışın, mükemmel saç kesimli, her daim bilgili konuşan bir kadındı. Aynı zamanda zeki biri olduğunu söyleyebilirdim ve Griffinlerin işlerine gösterdiğinden çok daha fazla karıştığından şüpheleniyordum.

Düğün aniden gerçekleşeceği için küçük olacaktı, yine de düzgün bir gelinlik giymem konusunda ısrar ediyordu. İşte, bu yüzden Bella Bianca'daydım ve Nessa, Riona ve Imogen'in önünde gelinlik deniyordum.

Davet edebileceğim herhangi bir kadın aile ferdi yoktu, gerçi onları bu saçmalığa dahil etmek de istemezdim.

En heyecanlı olan Nessa, denemem için gelinlik üstüne gelinlik indiriyor, sonra da ellerini çırpıp her biri için ciyak ciyak bağırıyordu. Hepsi de kabarık prenses elbiseleri ve balo elbiseleriydi, bir çizgi filmin hayata geçirilmiş hali gibi gülünç derecede abartılılardı. Çoğu zaman tüllerin arasında kayboluyordum ve Nessa'nın çeşitli katmanları aşağı çekip hepsini çevirip fermuarımı kapatması gerekiyordu.

Her birinden nefret etsem de onun bulaşıcı enerjisine gülmeden edemiyordum. İri kahverengi gözleri ve pembe yanaklarıyla çok tatlı bir kızdı.

"Neden sen de bir tane denemiyorsun?" diye sordum.

"Ah, hayır," diye başını salladı Nessa, yüzü çillerini bastıracak kadar kızarmıştı. "Bunu yapamam."

"Neden? Milyon tane gelinlik var. Bana yardım edersen çok daha hızlı olur."

"Şey..."

Nessa'nın bunu yapmak için can attığını görebiliyordum. En kabarık gelinliklerden birini kollarına ittim.

"Hadi, görelim bakalım."

Nessa üstünü değiştirmeye giderken ben de içimi çekerek altmış yedi numaralı gelinliği giydim. Yaklaşık yüz kilo ağırlığındaydı ve Prenses Diana'nınkinden daha uzun bir kuyruğu vardı.

Zarif boynu gelinliğin tepesinden yükselen Nessa, eteği tütü kadar kabarık olan gelinliğin içinde bir dansçı gibi görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, yükseltilmiş kürsünün üzerinde dönerek. Şimdi şu müzik kutusu balerinlerinden birine benziyordu.

"Bence evlenmesi gereken kişi sensin," dedim ona. "Sana çok daha yakışıyor."

Birlikte dans edebilmek için ellerimi uzattım. Eteklerimiz o kadar büyük ki birbirimize ulaşmak için bile eğilmemiz gerekti. O sırada Nessa kürsüden düşerek kendi eteğinin devasa kabarıklığı içinde zarar görmeden yere indi. İkimiz de kahkahalara boğulduk.

Riona gülümsemeden bizi izliyordu.

"Acele et," diye tersledi. "Bütün günümü buna harcayamam."

"Sadece birini seç o zaman," diye bağırdım ona. "Hangi gelinliği giyeceğim umurumda değil."

Imogen sakin ve kültürlü sesiyle, "Bu senin gelinliğin," dedi. "Seninle konuşmalı. Sana uymalı. Sonra bir gün onu kendi kızına bırakabilirsin."

O an midem bulandı. Callum Griffin'den olması gereken hayali bir kızdan bahsediyordu. Onun bebeğine hamile olarak paytak paytak yürümek fikri, bu eteği yırtıp mağazadan koşarak çıkmak istememe neden oldu. Burası o kadar çok bembeyaz tül, boncuk, payet ve dantelle doluydu ki zar zor nefes alıyordum.

"Gerçekten umurumda değil," dedim Imogen'e. "Elbiselerden pek hoşlanmıyorum. Ya da genel olarak kıyafetlerden."

"Bu çok açık," dedi Riona alaycı bir tavırla.

"Evet," diye çıkıştım, "Kurumsal Barbie gibi giyinmiyorum. Bu arada senin durumun nasıl gidiyor? Baban toplantılarında not almana izin veriyor mu, yoksa orada öylece süs bebeği gibi mi duruyorsun?"

Riona'nın yüzü saçları kadar kızarmıştı. Imogen, Riona karşılık vermeden araya girdi.

"Belki biraz daha sade bir şey sana cazip gelebilir, Aida."

Imogen görevliye eliyle işaret ederek numarasına ve tasarımcısının adına göre birkaç gelinlik istedi. Belli ki gelmeden önce araştırma yapmıştı. Ne seçtiği umurumda değildi. Sadece bunun bitmesini istiyordum. Hayatımda hiç bu kadar çok fermuar çekmemiştim.

Annemin gelinliğine ne olduğunu bilmiyordum. Ama neye benzediğini biliyordum çünkü düğün gününde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Venedik'te bir gondolun tam pruva kısmında otururken uzun, dantel kuyruğu pruvanın üzerinden sarkarak neredeyse soluk yeşil suya değiyordu. Annem kameraya mağrur ve zarif bir tavırla bakıyordu.

Aslında Imogen'in seçtiği elbiselerden biri biraz anneminkine benziyordu. Omuzlardan çıkan pelerin kollar. Gövdeye oturan bir elbise ve tatlı bir yaka. Eski moda danteller ama kabarıklık yok. Sadece pürüzsüz, sade çizgiler.

"Bunu beğendim," dedim tereddütle.

"Evet," diye onayladı Imogen. "Kırık beyaz sana çok yakışıyor."

"HARİKA görünüyorsun," dedi Nessa.

Riona'nın bile söyleyecek küçümseyici bir lafı yoktu. Sadece çenesini yukarı kaldırıp başını olumlu anlamda salladı.

"O halde bunu paketleyelim," dedim.

Görevli kadın gelinliği alırken düğünden önce tadilat yaptıracak vaktimiz olmadığı için endişeliydi.

"Üzerime tam oldu," diye onu temin ettim.

"Evet ama göğüs kısmından biraz içeri alsaydınız..."

"Umurumda değil," dedim gelinliği kollarına iterek. "Böylesi gayet iyi."

Imogen bana, "Düğün sabahı saçını ve makyajını yapmaları için kızlarla anlaştım," dedi.

Bu kulağa gereğinden fazla yaygara koparmak gibi gelse de kendimi gülümsemeye ve başımla onaymaya zorladım. Bunun için kavga etmeye değmezdi, nasılsa daha sonra kavga edecek çok şey olacaktı.

"Callum düğünden bir gün önce senin için de bir spa günü ayarladı," dedi Imogen.

"Buna gerçekten gerek yok," dedim ona.

"Elbette gerekli! Rahatlamak ve şımartılmak isteyeceksin."

Rahatlamaktan ya da şımartılmaktan hoşlanmazdım.

Imogen Griffin'in bu şekilde istediğini elde ettiğinden emindim; yüzünde kibar bir gülümseme ve hafif bir tonla size nasıl olacağını söylüyordu. Karşı çıkmak görgüsüzlüğün zirvesi olacağından utanarak kabul ediyordunuz.

"Yoğunum," dedim ona.

"Çoktan rezerve edildi," diye karşılık verdi Imogen. "Saat dokuzda seni alması için bir araba göndereceğim."

Orada olmayacağımı söylemek üzereydim ama kendimi derin bir nefes almaya ve içgüdüsel isyankârlığımı bastırmaya zorladım. Bu sadece bir spa günüydü. Kendilerince nazik olmaya çalışıyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedim dişlerimi sıkarak.

Imogen yüzünde koca bir gülümsemeyle, "Mükemmel bir gelin olacaksın," dedi.

İltifattan çok bir tehdit gibi geliyordu kulağa.

Her gün bir öncekinden daha hızlı geçiyordu. Düğüne iki hafta varken bu bir ömür gibiydi. Sanki arada düğünü iptal ettirecek her şey olabilirmiş gibi.

Ama artık sadece üç gün vardı. Sonra iki. Sonra, resmen ertesi gün gerçekleşecekti ve ben evimin önünde Imogen'in aptal arabasının beni alıp ne istediğim ne de ihtiyacım olan bir spa gününe götürmesini bekliyordum.

Beni yolmak, pul pul dökmek ve tüm pürüzlerimi gidermek istediklerini biliyordum, beni ailelerinin veliahdı için pürüzsüz, yumuşak küçük bir eş yapmak istiyorlardı. Büyük Callum Griffin. O onların JFK'siydi ve ben de onların Jackie Kennedy'si olmalıydım.

Lee Harvey Oswald olmayı tercih ederdim.

Yine de sinirlerime hâkim olup şoförün beni Walton Caddesi'ndeki lüks bir spaya götürmesine izin verdim.

Başlangıçta o kadar da kötü değildi. Callum gerçekten de her şeyi ayarlamıştı. Estetisyenler ayaklarımı ıslattı, el ve ayak tırnaklarımı ojeledi. Beni dev bir çamur banyosuna sokup yüzümün her tarafına bambaşka bir çamur sürdüler. Sonra saçlarımı kremleyip çamurun iyice nüfuz etmesinin ardından yüzümü yıkayıp Şükran Günü hindisi gibi yağladılar. Beni sıcak taşlarla kapladıktan sonra tekrar çıkardılar ve vücudumun her santimini ovalayıp dövmeye başladılar.

Çıplak olmak umurumda olmadığı için bu benim en sevdiğim kısımdı. İki kadın dört ellerini üzerime koymuş, boynuma, sırtıma, hatta kollarıma ve bacaklarıma yerleşmiş stres kaynaklı her bir kas düğümünü ovuyor, masaj yapıyor ve çalıştırıyordu. Bu stresi en başta başlatan kişi Callum olduğuna göre, sanırım tekrar ovulması için para ödemesi uygun olurdu.

O kadar keyifli bir rahatlamaydı ki kadınların tenimdeki elleri ve hoparlörlerden gelen sahte okyanus sesleriyle uykuya daldım.

Birden kasık bölgemdeki kör edici acıyla uyandım. Tepemde duran estetisyen, elinde az önce vücuduma yapışık olan küçük tüylü bir ağda şeridi tutuyordu.

"Ne oluyor?" diye çığlık attım.

"Bu biraz acıtabilir," diye yanıt verdi kadın, hiç de sempatik olmayan bir ses tonuyla.

Artık sol tarafı tamamen kelleşmiş olan kadınlık organıma baktım.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdım.

"Brezilya ağdası," dedi kadın ve sağ tarafa bir ağda şeridi daha yapıştırdı.

"Hey!" Kadının elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Brezilya istemiyorum! Ağda hiç istemiyorum."

"Ee, hizmet listesinde vardı," dedi kadın panosunu alıp bana uzatarak, sanki bu kasıklarımın yeni kelleşmiş ve korkunç derecede hassas kısımlarındaki yanan ateşi hafifletecekmiş gibi.

Panoyu yere atarak, "Lanet hizmet listesini ben hazırlamadım!" diye bağırdım. "Ayrıca işkence tekniklerini de kasıklarım üzerinde uygulamanı istemiyorum."

"Ağda zaten yapıştı," dedi kadın, az önce çıkardığı şeridi göstererek. "Öyle ya da böyle çıkmak zorunda."

Kumaş şeridin kenarını kaldırmaya çalıştığımda onun haklı olduğunu anladım. Zaten iyice yapışmıştı ve kalan azıcık kısım saçıma da bulaşmıştım. Estetisyen soğuk mavi gözlerinde sıfır sempatiyle bana bakıyordu. Sanırım bu kadınlar acı çektirmekten zevk alıyorlardı. Beyaz önlüğünü deri bir korse ve kırbaçla değiştirdiğini rahatlıkla görebiliyordum.

"Çıkar o zaman," dedim huysuz bir tavırla.

Estetisyen hızlı bir hareketle şeridi koparıp geriye pürüzsüz pembe bir deri şeridi bıraktı.

Çığlık atıp bazıları İngilizce bazıları İtalyanca olan bir dizi küfür savurdum. Estetisyen irkilmedi bile. Eminim hepsini daha önce duymuştu.

"Pekâlâ, bu kadar yeter!"

"Bu şekilde bırakamazsınız," dedi kadın, yüzünü buruşturarak.

Cazzo! Hay lanet! Amımın yaklaşık üçte ikisi ağdayla alınmıştı, tuhaf yerlerde küçük kıl öbekleri vardı. Gerçekten berbat görünüyordu. Callum'un hatırı umurumda değildi ama tekrar uzayıncaya kadar haftalarca buna bakmak zorunda kalmak istemiyordum.

Diğer her şeyle birlikte bikini ağdası için rezervasyon yaptırma cüretine inanamıyordum. O herif daha şimdiden kadınlığımın sahibi olduğunu mu sanıyordu? Nasıl görüneceğine kendisinin karar vereceğini mi sanıyordu?

O uyuyana kadar bekleyecek, sonra hayalarına sıcak ağda sürecektim. Ona kendi ilacının tadına baktırmalıydım.

"Tamam. Bitir şunu," dedim yüzümü ekşiterek.

Kalan kılları almak için üç şerit daha ve çok daha fazla küfür gerekti. İşleri bittiğinde tamamen pürüzsüzdüm, serin hava bana daha önce hiç olmadığı kadar dokunuyordu.

Bu çok aşağılayıcıydı. "Hadım etmek" kelimesinin kadınsı versiyonu gibiydi sanki. Samson gibiydim. Callum kıllarımı çalıp gücümü elimden almıştı.

Bunun için o işbirlikçi, sapık puşttan intikam alacaktım. İznim olmadan bana ağda yapabileceğini mi sanıyordu? Neyi başlattığını bile bilmiyordu.

Estetisyenler bana masaj yapmaya devam etse de ben öfkeden kuduruyordum.

Callum'un hayatını nasıl cehenneme çevireceğimi planlamaya çoktan başlamıştım.

10

Callum

BUGÜN BENİM DÜĞÜN günümdü.

Hiç hayal ettiğim gibi değildi ama zaten evlenmeyi hayal etmek için fazla zaman harcamamıştım. Eninde sonunda olmasını bekliyordum ama aslında hiç umurumda değildi.

Uygun zamanlarda pek çok kadınla çıkmıştım. Her zaman kendi planlarım, kendi hedeflerim vardı. Herhangi bir kadın buna uymak zorundaydı, yoksa değerinden daha fazla sorun çıkardığı anda onu bırakırdım.

Aslında babam Gallolarla bu işi ayarladığında biriyle görüşüyordum. Charlotte Harper ve ben yaklaşık üç aydır birlikteydik. "Nişanlı" olduğumu öğrenir öğrenmez ayrılmak için onu aramıştım. O an... hiçbir şey hissetmemiştim. Charlotte'ı tekrar görüp görmemek umurumda değildi. Onda yanlış bir şey yoktu; güzel, başarılı ve iyi bağlantıları olan biriydi. Ama bir kadından ayrıldığımda, eski bir çift ayakkabıyı attığım zamanki gibi hissederdim. Yakında yeni bir tane bulacağımı biliyordum.

Bu seferki yeni kadın Aida Gallo'ydu. Onu ömrünün sonuna kadar sevmem, değer vermem ve korumam gerekiyordu. Bunların hiçbirini yapabileceğimden emin değildim, belki onu güvende tutmak dışında.

Bildiğim bir şey vardı: Evlendikten sonra onun saçmalıklarına katlanmayacaktım. Babamın dediği gibi: Eğitilmesi gerekiyordu. Vahşi, itaatsiz bir karım olmayacaktı. Öyle ya da böyle bana itaat etmeyi öğrenecekti. Onu ayaklarımın altında un ufak etmem gerekse bile.

Dünkü "spa gününü" düşününce biraz sırıtmadan edemedim. Bunun amacı belli ki onu bu geceye hazırlamaktı. Evliliğimizi tamamlamam gerekiyordu ve parmak arası terlikle kot şort giyen dağınık küçük bir paçavrayı becermeyecektim. Tepeden tırnağa bakımlı olmasını bekliyordum.

Benim isteklerime göre hazırlanıp temizlenmesi ve süslenmesi fikrine bayılmıştım. Tam istediğim gibi yapılmış küçük bir bebek gibi.

Zaten duşumu alıp tıraşımı olduğumdan, şimdi sıra smokinimi giymeye gelmişti. Fakat dolapta asılı olmasını beklediğim kancayı kontrol ettiğimde, orada hiçbir şey yoktu.

Ev çalışanlarımızdan Marta'ya seslendim.

"Smokinim nerede?"

"Üzgünüm, Bay Griffin," dedi endişeyle. "Dediğiniz gibi almak için mağazaya gittim ama bana siparişin iptal edildiğini söylediler. Onun yerine Bayan Gallo'dan buraya bir kutu gönderilmiş."

"Bir kutu mu?"

"Evet, yukarı getireyim mi?"

Marta elinde büyük, kare bir giysi kutusuyla koşar adım merdivenleri çıkarken kapıda sabırsızlıkla bekliyordum.

Bu da neyin nesiydi böyle? Aida neden smokinimle uğraşmıştı ki?

"Bırak onu," dedim Marta'ya. Hizmetçimiz kutuyu usulca koltuğumun üzerine bıraktı.

O gidene kadar bekledikten sonra kutuyu açtım.

Üstünde nişanlıma ait olduğunu tahmin ettiğim dağınık bir el yazısı olan bir zarf vardı. Zarfı yırtıp açtım ve içinden bir not çıkardım:

Sevgili nişanlım,

Dünkü düğün öncesi bakımımla ilgilenmen çok nazik bir davranıştı. Ne kadar teşvik edici ve beklenmedik bir deneyimdi!

Ben de bu iyiliğine kendi hediyemle karşılık vermeye karar verdim... Düğünümüz için kültürümden küçük bir parça.

Düğün törenimizde bunu giyerek beni onurlandıracağına eminim. Evimi hatırlatan bu şey olmadan yeminimi edemem diye korkuyorum.

Sonsuza dek senin,

Aida

Spayı tarif edişine kıs kıs gülmekten kendimi alamadım. Ama paketi açıp giymemi beklediği smokini gördüğümde gülümsemem yüzümde donup kaldı.

Palyaço kıyafetine benziyordu. Parlak kahverengi satenden yapılmıştı; omuzları, yakaları ve hatta ceketin arkası gösterişli işlemelerle kaplıydı. Yelekle birlikte üç parçalı bir takımdı, dantel cep mendili ve kravattan bahsetmiyorum bile. Bunu giydiğini hayal edebildiğim tek kişi piyanist Liberace'ydi.

Aceleyle odama giren annem telaşlı görünüyordu. Çoktan adaçayı yeşili zarif bir kokteyl elbisesi giymiş olduğunu görebiliyordum. Saçını muhteşem bir şekilde topuz yapmıştı, kulaklarında zevkli altın küpeler sallanıyordu.

"Ne yapıyorsun sen? Neden giyinmedin?" diye sordu, beni belimde bir havluyla ayakta dikilirken gördüğünde.

"Çünkü smokinim yok," diye yanıt verdim.

"O da ne?"

Annem görebilsin diye kenara çekildim. Dantel kravatı çekip alırken işaret parmağıyla başparmağı arasında tatsız bir şekilde tutuyordu.

"Müstakbel gelinimden bir hediye," diyerek kartı uzattım.

Annem bir bakışta notu okurken kaşlarını çattı. Sonra, "Giy şunu," dedi.

Bir kahkaha attım.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Yap şunu!" dedi. "Başka bir smokin almak için vaktimiz yok. Bir takım elbise için her şeyi mahvetmeye değmez."

"Bu bir takım elbise değil. Bu lanet olası bir utanç."

"Umurumda değil!" dedi annem sert bir ifadeyle. "Bu küçük bir düğün. Neredeyse kimse görmeyecek."

"Olmaz öyle şey."

"Callum," diye patladı. "Yeter artık. Aida'yla yapman gereken yüzlerce savaş daha var. Önemli olanları seçmelisin. Şimdi harekete geç, altı dakika içinde yola çıkmamız gerekiyor."

İnanılır gibi değildi. Sadece kahverenginin özenle seçilmiş krem, zeytin ve gri renkleriyle çatışması yüzünden bile aklını kaçıracağını düşünmüştüm.

Naftalin kokusundan boğulmak üzereyken bu gülünç takımı üzerime geçirdim. Aida'nın bunu nereden çıkardığını bilmek bile istemiyordum. Muhtemelen büyük büyükbabası bunun içinde gömülmüştü.

Önemli olan, bunun için onu nasıl cezalandıracağımdı.

Ayıyı tekrar tekrar dürterek ciddi bir hata yapmıştı. Uyanmamın ve ona iyi bir tokat atmamın zamanı gelmişti.

Bu gece hak ettiğini bulacaktı.

Giyinir giyinmez aceleyle merdivenlerden inip beni bekleyen limuzine gittim. Annemi ve kız kardeşlerimi taşıyan limuzin çoktan gitmişti; bunda sadece ben ve babam vardık.

Babam takım elbiseme kaşlarını kaldırarak baksa da bir şey söylemedi. Muhtemelen annem onu çoktan bilgilendirmişti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu babam bana sert bir ifadeyle.

"Harika," dedim. "Anlayamıyor musun?"

"Alaycılık mizahın en düşük biçimidir," diye beni bilgilendirdi.

"Ben onu kelime oyunu sanıyordum."

"Bu senin için iyi olacak, Cal. Şimdi göremiyorsun ama olacak."

Dişlerimi sıktım ve bu gece bütün hıncımı Aida'nın küçük, dar kıçından çıkardığımı hayal ettim.

Kiliseye girerken kendimi kutsala saygısızlık etmiş gibi hissediyordum; Tanrı bu kutsal olmayan birliktelik yüzünden bizi cezalandırabilirdi. Eğer Aida beni yeterince kızdırırsa, onu kutsal suya batırıp alev alıp almayacağını görecektim.

Koridorun hangi tarafının benim, hangi tarafının Aida'nın olduğunu görmek kolaydı; tüm o koyu, kıvırcık saçlı İtalyanlara karşı İrlandalıların sarışın, kızıl, gri ve esmer at yelesi tonları.

Sağdıçlar Aida'nın ağabeyleriydi, nedimelerse benim kız kardeşlerim. Eşit sayıdaydık çünkü sadece Dante ve Nero ayakta du-

ruyordu. Sebastian ön sırada tekerlekli sandalyede oturuyordu, dizi hâlâ pantolonunun altındaki bandajdan dolayı şişkindi.

Tekerlekli sandalyeye gerçekten ihtiyacı var mıydı, yoksa bu sadece benim tarafıma bir "siktir git" miydi bilmiyorum ama bir parça suçluluk hissediyordum. Galloların bu kadar kolay kurtuldukları için şanslı olduklarını düşünerek bunu bir kenara ittim.

Adaçayı yeşili nedime elbisesi Riona'ya çok yakışmıştı ama Nessa'da hoş durmamıştı; onu solgun ve biraz hastalıklı göstermişti. O aldırmıyor gibi görünüyordu. Mihrabın yanında gülümseyen tek kişi oydu. Dante ve Riona birbirlerine ters ters bakıyorlardı ve Nero Nessa'yı öyle yoğun bir ilgiyle süzüyordu ki parmaklarımı boğazına geçirmeme beş saniye vardı. Eğer ona tek kelime ederse, o güzel suratını dağıtacaktım.

Kilise krem rengi şakayıkların ağır kokusuyla doluydu. Rahip çoktan mihrapta duruyordu. Biz sadece Aida'yı bekliyorduk.

Müzik başladı ve bir anlık duraksamadan sonra gelinim koridordan yürüyerek geldi.

Duvak takmıştı ve dantelli sade bir gelinlik peşinden sürükleniyordu. Bir elinde kalçasına doğru sarkıttığı bir buket vardı, diğer eliyle de elbisesinin eteğini tutuyordu. Duvağın arkasından yüzünü göremiyordum, bu da bir yabancıyla evlendiğimi her zamankinden daha çok hissettiriyordu. Altında herhangi biri olabilirdi.

Gelinim önümde durduğunda duvağı kaldırdım.

Pürüzsüz, bronz tenini ve yoğun kirpikli, berrak gri gözlerini gördüm. İtiraf etmeliyim ki çok güzel görünüyordu. Yüzünün ortaya çıkması, şeytani bir ifadeye bürünmediklerinde bu yüz hatlarının gerçekten ne kadar güzel olduğunu gösteriyordu.

Bu durum uzun sürmedi; takım elbisemi engelsiz bir şekilde görür görmez yüzü kötü niyetli bir neşeyle aydınlandı.

"*Harika* görünüyorsun," diye fısıldadı kıs kıs gülerek.

"Bunu ödeyeceksin," diye bilgilendirdim onu sakin bir tavırla.

"Spada yaptığın o saçmalık için asıl *sen* bedel ödüyorsun," diye tısladı bana.

Rahip boğazını temizleyerek ayine başlamak istediği gösterdi.

"Benimle evlendiğinde, her zaman kendine dikkat etmeni bekliyorum," dedim.

Aida, rahibi yerinden sıçratacak kadar yüksek bir sesle, "SİKİME ederim," diye bağırdı.

"Bir sorun mu var?" dedi rahip kaşlarını çatarak.

"Hiç sorun yok. Töreni başlatın," diye emrettim.

Rahip yeminleri sıralarken Aida ve ben mırıldanarak birbirimize laf atmaya devam ettik.

"Eğer senin için küçük bir porno yıldızı olacağımı düşünüyorsan..."

"Satandartlarım gayet açık..."

"Evet, kesinlikle *açık*..."

Rahibin bize baktığını fark edince konuşmayı kestik.

"Callum Griffin ve Aida Gallo, buraya hür iradenizle ve hiçbir çekince duymadan birbirinizle evlenmek için mi geldiniz?" diye sordu rahip.

"Evet," diye yanıt verdim öfkeyle.

"Ah, evet," dedi Aida, babamın "mizahın en düşük biçimi" olarak sınıflandıracağı ses tonuyla.

"Hayatınızın geri kalanında karı koca olarak birbirinizi onurlandıracak mısınız?"

Bir anlık tereddütten sonra, "Evet," diye yanıt verdim. Hayatımızın geri kalanı çok uzun bir süreydi. Şu anda bunu hayal etmek istemiyordum.

"Evet," dedi Aida, sanki BENİM hayatımın geri kalanını olabildiğince kısa tutmaya çalışacakmış gibi bakarak.

"Tanrı'nın bahşettiği çocukları sevgiyle kabul edecek ve onları Mesih'in, kilisesinin yasasına göre yetiştirecek misiniz?"

"Evet," dedim.

Aida'yı hemen buracıkta sırf onu çok öfkelendireceği için hamile bırakabilirdim. Vahşi canavarı evcilleştirmenin bir yolu da bu olurdu.

Aida şimdiden o kadar sinirli görünüyordu ki soruya cevap vereceğini sanmıyordum. Sonunda dudaklarını sıkarak, "Evet" diye mırıldandı.

"O zaman yemininizi edebilirsiniz," dedi rahip.

Aida'nın ellerini tutup olabildiğince sert bir şekilde sıkarak irkilmesini sağlamaya çalıştım. Parmaklarına yapılan baskıyı kabul etmeyerek inatla başını kaldırdı.

"Ben, Callum, seni, Aida, karım olarak kabul ediyorum. İyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta sana sadık kalacağıma söz veriyorum. Hayatımın her günü seni sevecek ve onurlandıracağım."

Arabayla gelirken ezberlediğim kelimeleri hızlıca sıralamıştım.

Aida bir an bana bakarken gri gözleri her zamankinden daha ciddiydi. Sonra düz bir ses tonuyla yeminini tekrarladı.

"Ben de sizi karı koca ilan ediyorum," dedi rahip.

İşte bu kadar. Evlenmiştik.

Aida iffetli bir öpücük için dudaklarını yukarı kaldırdı.

Ona patronun kim olduğunu göstermek için omuzlarından tutup kabaca öperken dilimi zorla ağzına soktum. Dudaklarının ve dilinin tadı tatlıydı. Ekşimsi ve taze. Çok uzun zamandır tatmadığım bir şey gibi...

Çilek gibi.

Dilimin uyuştuğunu hissedebiliyordum. Boğazım şişerken nefesim hırıltıyla çıkmaya başladı.

Yere yığıldığımda kilise bir renk cümbüşü içinde etrafımda dönüyordu.

Lanet olası KALTAK!

11

Aida

KOCAM GECEYİ ACİL serviste geçirdi. Sanırım çilek alerjisi oldukça ciddiydi. Sebastian'm hastanede geçirdiği haftaları ya da aylarca süren rehabilitasyon sürecini ve basketbol sezonunu kaybetmesini telafi etmese de en azından bir şeydi.

Ayrıca düğün fotoğrafları, akşam yemeği, dans ve hiçbir parçası olmak istemediğim diğer tüm saçmalıkları atlamamı sağlamıştı. Tüm o yalanları kilisede, bir rahibin önünde söylemek zorunda kalmak yeterince kötüydü. Dindar değildim ama bu, durumu daha iyi yapmıyordu. Dindar saçmalıklar, saçmalık dondurmasının üzerindeki kirazdı.

Callum ve benim birlikteliğimizi tamamlamak için Four Seasons'a gitmemiz gerekiyordu ama bu da gerçekleşmeyen bir başka şey oldu. Bunun yerine balayı süitine tek başıma gidip ayakkabılarımı çıkardım, kaşındıran dantel gelinliğimden kurtuldum ve sadece bir çatala ihtiyacım olduğunu söylediğimde konsiyerjin çok endişeli görünmesine yetecek kadar oda servisi sipariş ettim.

Sonuç olarak, oldukça görkemli bir geceydi. *Law and Order* ve *Project Runway* dizilerinin eski bölümlerini izlerken menüdeki her tür pastayı denedim.

Sabah o kadar neşeli değildi. Çantamı toplayıp Griffinlerin göl kenarındaki malikânesine gitmem gerekiyordu çünkü artık orada yaşayacaktım. Yeni evim orasıydı.

Taksiye binerken babama ve ağabeylerime karşı derin bir burukluk hissettim. Onlar benim doğduğum evde, hayatımın her gününü yaşadığım yerdeydiler. Ben aslanın inine doğru yürümek zorunda kalırken onlar orada, aileleriyle birlikte kalıyorlardı. Hayatımın geri kalanında düşmanlarımın ortasında yaşamak zorundaydım. Etrafım benden nefret eden ve bana güvenmeyen insanlarla çevrili olacaktı. Asla gerçekten rahat edemeyecektim. Asla gerçekten güvende olmayacaktım.

Yolda ilerlerken Griffin Malikânesi ışıl ışıl ve heybetli görünüyordu. Mükemmel bakımlı çimlerden ve pırıl pırıl pencerelerden nefret ettim. Hayatlarındaki her şeyin bu kadar mükemmel, bu kadar ruhsuz olmasından nefret ettim. Aşırı büyümüş ağaçlar ya da çiçeklerinin kokusunu sevdiğiniz için diktiğiniz çalılar neredeydi?

Bana bahçelerinin plastik bitkilerle dolu olduğunu söyleseydiniz şaşırmazdım. Yaptıkları her şey görüntü içindi, başka bir şey için değil.

Imogen Griffin'in beni karşılamak için kapıda durması gibi. Beni umursamadığını biliyordum, oğlunun kariyerini geliştirmeye yardım edecek ve belki ona torunlar sağlayacak olmam dışında.

Elbette içeri girer girmez maske düştü.

Imogen solgun dudaklarının arasından, "Ne numaraydı ama," dedi. "Sanırım alerjisi olduğunu biliyordun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

"Bana aptalı oynama." Alev alev yanan mavi gözlerini gözlerime dikmişti. "Onu öldürebilirdin."

"Bak," dedim, "alerjisi olduğunu bilmiyordum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Biz yabancıyız, unuttun mu? Bugün evli olabiliriz ama ben dünkü gibi hissediyorum, sanki sizi hiç tanımıyormuşum gibi."

"İşte, benim hakkımda bilmen gereken bir şey," dedi Imogen, Country Club'daki hanımların hiç duymadığı kadar keskin bir sesle. "Bu ailenin bir parçası olduğun sürece sana yardım edecek ve seni koruyacağım. Ama buradaki herkes üzerine düşeni yapar. İmparatorluğumuzun iyiliği için birlikte çalışıyoruz. Eğer inşa ettiğimiz şeyi tehdit edersen ya da aileden herhangi birini tehlikeye atarsan, o gece başını yastığa koyduğunda bir daha kaldıramazsın. Beni anliyor musun?"

Hah. İşte, aradığım Imogen Griffin buydu. Sosyetenin arkasındaki demir perde.

"Aile sadakati kavramını anlıyorum," dedim ona.

Kendimi Griffin Ailesi'nin bir parçası olarak görmek ise tamamen başka bir meseleydi.

Imogen bana bir dakika daha baktıktan sonra başıyla onayladı.

"Sana odanı göstereyim," dedi.

Onu geniş, kıvrımlı merdivenlerden üst kata kadar takip ettim.

Buraya daha önce bir kez gelmiştim. Sol tarafta ne olduğunu zaten biliyordum; kızların odaları ve Imogen'le Fergus'a ait ana süit.

Imogen onun yerine sağa döndü. Dumanlı harabeye dair hiçbir ipucu vermeyen kütüphaneyi geçtik. İçeriye bakmadan edemedim. Görünüşe göre Imogen halıyı değiştirip duvarları yeniden boyayarak çoktan yenilemişti. Artık soluk mavi renkteydiler ve pencerelerin üzerinde perde yerine panjurlar vardı. Şömine bile yeni bir beyaz taş cephe ve ızgara için cam bir muhafazayla değiştirilmişti.

"Artık kaza olmayacak," dedi Imogen sert bir sesle.

"Çok daha güvenli," diye onayladım, gülsem mi utansam mı bilemedim.

Uzun bir koridordan geçerek ana odaya benzer büyüklükte başka bir özel süite girdik. Imogen kapıları açtığında Callum'un odasmda olduğumuzu fark ettim. Tam da ondan bekleyeceğim türden karanlık, erkeksi bir dekora ve düzene sahipti. Tamamen erkek parfümü, tıraş losyonu, sabun ve yatılmamış yataktan gelen bir miktar ten kokusu hâkimdi. Ön kollarımdaki tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Griffinlerin bana kendi odamı vermelerini bekliyordum. Eski günlerdeki kraliyet ailelerinin ayrı süitlerde yaşaması gibi. En kötü ihtimalle Callum'un arada sırada geceleri beni ziyaret edeceğini düşünüyordum.

Ama görünüşe göre, aslında aynı odayı paylaşmamızı bekliyorlardı. O geniş, alçak yatakta yan yana uyumamızı. Sabahları aynı lavaboda dişlerimizi fırçalamamızı.

Bu çok garipti.

Callum ve ben öfkeli ya da tehditkâr olmayan tek bir konuşma bile yapmamıştık. Geceleri gözlerimi nasıl kapatacaktım?

Imogen küçük valizime bakarak, "Eminim giysilerin için yeterince yer vardır," dedi. "Baban geri kalan eşyalarını da gönderecek mi?"

"Evet," dedim.

Sadece birkaç kutu. O kadar çok eşyam yoktu. Ayrıca buraya kişisel hiçbir şey getirmek istememiştim. Küçük vaftiz elbisem, annemin evlilik yüzüğü, eski fotoğraf albümleri... Bunların hepsi babamın evindeki tavan arasında kalabilirdi. Taşınmaları için bir sebep yoktu.

Tereddütlü bir ifadeyle, "Callum... ne zaman dönecek?" diye sordum Imogen'e.

"Şu anda burada," diye yanıt verdi Imogen. "Havuzun kenarında dinleniyor."

"Ah. Tamam."

Kahretsin.

Onu görmeyi uzun bir süre daha ertelebilmeyi umuyordum.

"Yerleşmen için seni yalnız bırakayım," dedi Imogen.

Makyaj malzemelerimle giysilerimi yerleştirmem uzun sürmedi. Callum banyodaki lavabolardan birinin altını ve büyük gömme dolabın yarısını özenle temizlemişti.

Gerçekten de bir tarafı boş bırakmasına gerek yoktu. Kıyafetlerim boşlukta sallanırken gülünç derecede yalnız görünüyordu.

Callum'un o kadar çok kıyafeti olduğundan değil. Bir düzine birbirinin aynısı beyaz gömleği, üç mavi gömleği, kömür renginden siyaha kadar değişen takım elbiseleri ve benzer şekilde tek tip bir gündelik gardırobu vardı. Kıyafetleri mekanik bir hassasiyetle asılmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, birbirinin aynısı üç gri kaşmir kazaktan birinin koluna dokunurken. "Bir psikopatla evlendim."

Eşyalarımı yerleştirdikten sonra Callum'u aramaktan başka yapacak bir şeyim kalmamıştı.

Özür dilesem mi diye düşünerek aşağıya süzüldüm. Bir yandan bunu hak etmişti. Öte yandan bütün yüzü şişmeye başladığında ve boğazını tutup pençelediğinde kendimi biraz suçlu hissetmiştim.

Bütün sabah çilek atıştırdığımda basit bir kurdeşen döker diye düşünmüştüm. Belki de aptal düğün fotoğraflarımızdan birkaçını mahvederdi.

Gerçek etki çok daha dramatikti. Eğer Imogen Griffin'in Birkin çantasında alerji iğnesi olmasaydı, şu anda bir eş yerine dul bir kadın olabilirdim. Fergus ambulans çağırırken o oğlunun yanına koştu ve kapağını açtığı iğneyi bacağına saplamıştı.

Ancak havuz kenarına ulaştığımda Callum'un tamamen iyileşmiş göründüğünü gördüm. Dinlenmek yerine havuzu baştan sona yüzerek geçiyordu. Kolu suyu bir bıçak gibi keserken siyah saçında damlacıklar ışıldıyordu. Suyun altına dalarken, duvarı iterken ve hava almak için yukarı çıkmadan önce havuzun yarısını hızla geçerken vücudu sırım gibi ve güçlü görünüyordu.

Şezlonglardan birine oturup onun yüzüşünü izledim.

Suyun altında nefesini bu kadar uzun süre tutabilmesi gerçekten hayret vericiydi. Sanırım Griffinler yarı yunus olmalıydı.

Bir düzine tur daha yüzmesini izlerken aniden durup kollarını havuzun kenarına dayadığında ve gözlerindeki suyu silkelediğinde ne kadar zaman geçtiğini fark ettim. Bana bakarken yüzünde düşmanca bir ifade hâkimdi.

"İşte buradasın."

"Evet. Buradayım. Eşyalarımı senin odana koydum."

Ona "bizim" odamız demedim çünkü öyle gelmiyordu.

Callum da aynı alanı paylaşma ihtimalinden aynı derecede rahatsız görünüyordu.

"Sonsuza kadar burada kalmak zorunda değiliz," dedi isyan edercesine. "Seçimden sonra kendi evimizi aramaya başlayabiliriz. İstersen o zaman ayrı odalarımız olabilir."

Başımla onayladım. "Bu daha iyi olabilir."

"Ben yüzmeye devam edeceğim," dedi Callum, duvarı tekrar itmeye hazırlanarak.

"Tamam."

"Ah, ama önce bir şey var."

"Nedir?"

Callum bana yaklaşmam için işaret etti.

Havuzun kenarına doğru yürürken hâlâ özür dilesem mi, dilemesem mi sorusu aklımı kurcalıyordu.

Callum birden elini kaldırıp bileğimi kavradı. Bir hamleyle beni suyun içine çekip demir gibi kollarını etrafıma sardı.

O kadar şaşkındım ki nefesimi içime çekmek yerine dışarı verdim. Başım suyun altındaydı ve su beklediğimden daha soğuktu. Callum'un kolları beni sertçe sıkarak kollarımı yanlarıma sabitlediğinden onları hiç hareket ettiremiyordum.

Havuz ayaklarımın değemeyeceği kadar derindi. Callum'un ağırlığı beni bir örs gibi aşağı çekiyordu. Beni bir yılan gibi sıkarken vücuduna bastırıyordu.

Kıpırdanmaya ve mücadele etmeye çalışmama rağmen tekmeleyebileceğim hiçbir şey yoktu ve kollarım sıkışmış durumdaydı. Ciğerlerim yanıyor, kabarıyor, bir ağız dolusu klorlu su içime çekeceğimi bildiğim halde beni nefes almaya zorluyordu.

Gözlerim istemsizce açıldığında görebildiğim tek şey parlak deniz mavisiydi ve işe yaramaz çırpınışlarım yüzünden çalkantılıydı. Callum beni öldürecekti. Beni hemen şuracıkta boğacaktı. Bu göreceğim son şeydi; havamın son parçası, gümüşi baloncuklar halinde yüzeye yükseliyordu.

Seğirip sarsılıyordum, gözlerimin önünde mürekkep lekeleri patlarken gevşemeye başladım

Sonra Callum nihayet beni serbest bıraktı.

Nefes nefese ve öksürerek yüzeye çıkmaya başardım. Onunla mücadele etmekten bitkin düşmüştüm. Sırılsıklam kotum ve tişörtüm beni aşağı çekerken su üzerinde kalmak çok zordu.

Callum, çırpınan kollarımın ulaşamayacağı bir yerde yanımda belirdi.

"Seni... LANET olası!" diye bağırdım, ona vurmaya çalışarak.

"Nefes alamamak nasılmış?" dedi Callum, bana ters ters bakarak.

"Sana eyaletteki bütün çilekleri yedireceğim!" diye bağırdım, hâlâ havuz suyunda boğulurken.

"Evet, bunu dene. Bir dahaki sefere seni havuza atmadan önce bacaklarına bir piyano bağlarım."

Callum ben daha kenara varamadan diğer tarafa yüzüp dışarı çıktı.

Kendimi havuzdan çıkarmak için o gidene kadar bekledim, sırılsıklamdım ve tir tir titriyordum.

Ondan özür dilemeyi düşünmüştüm.

Eh, dersimi almıştım.

Callum kiminle dans ettiğini bilmiyordu. Daha önce evini dağıttığımı mı sanıyordu? Artık burada yaşıyordum. Yaptığı her şeyi görecek, her şeyi duyacaktım. Öğrendiklerimi de onu yok etmek için kullanacaktım.

12

Callum

EVE PALDIR KÜLDÜR girdiğimde bütün vücudum öfkeyle titriyordu.

Sanki beni öldürmeye çalışmamış gibi bavuluyla buraya gelen o lanet kızın yüzsüzlüğü yok mu!? Sanki düğün gecemi hastanede boğazıma sokulan lanet bir tüple geçirmemişim gibi.

O kız beni herkesin önünde küçük düşürmüştü; önce o takım elbiseyle, sonra da beni zayıf, kırılgan, tamamen acınası göstererek.

O alerji kendimle ilgili en utanç duyduğum durumdu. Kendimi şişe dibi gözlüğü ve sümüklü burnu olan küçük bir çocuk gibi hissettiriyordu. Bu kadar mantıksız olmasından nefret ediyordum. Kontrol edememekten nefret ediyordum. Bu kadar saçma bir savunmasızlığım olmasından nefret ediyordum.

O kızın bunu nasıl öğrendiğini bilmiyordum ama bunu anlayıp bana karşı kullanması beni kesinlikle çok öfkelendirmişti.

Ben de ona kendi ilacını tattırmak için onu suyun altına çekmiştim. Nefes alma zorunluluğuna karşı çaresizce çırpınmayı ve nefes nefese kalmayı nasıl da sevdiğini görmüştüm.

Bu beni daha iyi hissettirmişti. Bir dakikalığına.

Ama aynı zamanda başka bir şey daha hissettirmişti.

Vücudu bana karşı kıvranıyor ve kıvrılıyordu.

Bunun seksi olmaması gerekiyordu. Yine de kalbim birden fazla nedenden dolayı hızla çarpıyordu.

Mutfak kapısının önünden geçerken, "Cal," diye seslendi babam.

"Ne?"

Mutfağa baktığımda onu tezgâhta oturmuş, şefin buzdolabında hazır tuttuğu yemeklerden birini yerken gördüm.

"Aida nerede?" diye sordu.

"Havuzun yanında," dedim, kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturarak. Havlu alma zahmetine girmediğim için su damlacıkları fayansın üzerine damlıyordu.

"Onu bu gece bir yerlere götürmelisin. Güzel bir akşam yemeği. Belki bir gösteri."

"Ne amaçla?"

"Dün geçirdiğin... kaza... yüzünden balayı süitini kullanmadın."

"Bunun farkındayım," dedim ona, sesimdeki iğneleyici tınıyı bastırmaya çalışarak.

"Tabiri caizse anlaşmayı mühürlemen gerekiyor. Biliyorsun ki bir evlilik zifaf olmadan tamamlanmış sayılmaz."

"Yani bu gece onu becermemi istiyorsun, demek istediğin bu mu?"

Babam çatalını tabağının yanına bırakıp bana soğuk bir bakış fırlattı.

"Kaba olmaya gerek yok."

"Açık konuşalım. Birbirimizden nefret etmemize ve dün beni öldürmeye çalışmasına rağmen bu kızı becermemi istiyorsun çünkü değerli ittifakının dağılmasını istemiyorsun."

"Kesinlikle," dedi çatalını bir kez daha eline alıp Waldorf salatasından bir üzüm koparark. "Unutma, bu *benim* ittifakım değil. Herkesten çok senin yararına."

"Doğru," dedi acı bir ifadeyle. "Şimdiye kadar çok keyifliydi."

Üst kata çıkıp mayomu çıkardım ve banyoya girip duş suyunu dayanabildiğim sıcaklığa getirdim. Uzun uzun sabunlanarak saçlarımı yıkayıp suyun omuzlarıma inmesine izin verdim.

Kelimenin tam anlamıyla "Aida'yı karım yapmam" gerektiğinin farkındaydım fakat onu yarı boğduktan sonra onun bunu yapacak ruh halinde olacağından şüpheliydim. Hiçbir zaman büyük romantik jestler yapan biri olmamıştım ama en liberal yorumlara göre bile, su işkencesinin ön sevişme sayılacağını sanmıyordum.

Aslında benimle yemeğe çıkmayı kabul edeceğinden bile şüpheliydim. Benim için sorun değildi. O kız muhtemelen elleriyle yemeğini yiyor olmalıydı. Onu güzel bir yere götürürsem beni utandırırdı.

Aida'nın odaya girdiğini duyduktan sonra bile olduğum yerde kalıp sıcak duşun tadını çıkarmaya devam ettim. Dışarıda durup it gibi titrese de umurumda değildi.

Etrafta dolaştığını duyabilmeme rağmen ne yaptığını göremiyordum çünkü o kadar uzun süredir buradaydım ki duşun cam bölmesi tamamen buhar içindeydi.

Bu yüzden Aida tamamen çıplak bir şekilde içeri girdiğinde irkildim.

"Hey!" dedim. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Elbette duş aldığımı," dedi. "Pisliğin teki beni havuza çekti."

"Ben zaten duştayım."

"Gerçekten mi?" dedi Aida, ilgisiz bakışlarını bana dikerek. "Beni bu konuda bilgilendirdiğin için teşekkür ederim. Bu tür keskin gözlemler ve içeriden bilgiler sana belediye meclisi üyeliğini garantileyecektir."

"Alaycılık mizahın en düşük biçimidir," dedim ona, babamın en çekilmez ses tonuyla.

"Senden mizah dersi almak, bir köpeğe apandisit ameliyatının nasıl yapılacağını sormak gibi bir şey," diye yanıt verdi Aida.

Ardından şampuanı almak için kolunu yanıma doğru uzattı.

Çıplak kolu karnımı sıyırdığında şu ana kadar birbirimizi çıplak görmediğimizin fark ettim.

Diyet, haplar, pilates ve hatta cerrahi müdahale gibi her türlü yöntemle vücutlarını işkence edercesine ince tutan kızlara alışkındım. Aida belli ki bunların hiçbiriyle uğraşmıyordu. Gördüğüm kadarıyla cam ne isterse onu yiyip içiyordu ve muhtemelen yıllardır koşu ayakkabısının yüzüne bakmamıştı. Sonuç olarak kıvrımlıydı, yumuşak bir karnı ve büyük bir poposu vardı.

Ama itiraf etmeliydim ki... vücudu oldukça seksiydi. Muhtemelen bunu söylememden nefret edecekti ama klasik bomba gibi bir görüntüsü vardı, sanki ona kürklü bir bikini giydirsem *Bir Milyon Yıl Önce* filmindeki Raquel Welch gibi olurdu.

O yumuşak teni avuçlamanın, onu üzerimde becerirken izlemenin nasıl bir his olacağını merak etmeden duramadım. Bir sopa gibi kırılacağından endişe etmeden onu savurup hırpalamanın.

Pürüzsüz kahverengi teni, daha fazlasını görebildiğinizde daha da güzel görünüyordu. Sıcak duş özellikle göğsünün pembe pembe kızarmasına neden olmuştu. Dolgun, yuvarlak memelerine bakmamaya çalıştıysam da sabun köpüklerinin aralarındaki uçurumdan aşağı kayma şekli o kadar dikkat dağıtıcıydı ki...

Ilık su vücudundan aşağıya, kalçalarının arasındaki vadiye doğru akarken burada yeni ağda yapılmış, tamamen çıplak, kadifeden daha yumuşak görünen kadınlığını görebiliyordum. Benim için, benim talimatlarımla ağda yapılmış olması bana inanılmaz erotik geliyordu.

Aida çok vahşi ve asiydi. Ona bir şey yaptırmak inanılmaz bir başarıydı. Bana inat, ne dersem tersini yapmaya kararlıydı.

O isyan ettikçe, ben onu daha çok kontrol etmek istiyordum. Onu kendi isteğime boyun eğdirmek istiyordum. Zevkim için ona her dediğimi yaptırmak istiyordum...

Aletim bacaklarımın arasında şişip ağırlaşmaya başladı. Aida istemsizce bana bakarken kirpiklerinin aşağıya doğru kapandığını gördüm.

Saçındaki şampuanı durulamak için hızla başka tarafa baktı. Ama çok geçmeden gözleri tekrar bedenime kaydı.

İyi durumda olduğumu biliyordum. Her sabah altmış dakikalık yoğun bir ağırlık çalışmasının ardından otuz dakikalık kardiyo egzersizleri yapıyordum. Mükemmel protein, karbonhidrat ve yağ alımını sağlamak için şefime makro porsiyonlu yemekler hazırlatıyordum. Tüm bunlar sağlam bir karın kasına sahip kaslı bir fiziğe sahip olmamı sağlamıştı.

Aida'nın gözleri karın kaslarımda gezinirken aletim onun bakışları altında şişmeye devam ediyordu. Artık neredeyse bağımsızlığını ilan etmek üzereydi.

"Hoşuna giden bir şey var mı?" diye sordum ona.

"Hayır," diye yanıt verdi Aida, her zamanki gibi inatçılığıyla.

"Seni lanet yalancı."

Ona bir adım daha yaklaşınca kalkmış aletim çıplak kalçasına değdi. Uyluğumu sabunla kayganlaşmış bacaklarının arasına ittirdim. Bir elimi kalın siyah saçının arasına sokup bir tutamı sıkıca tutarak bana bakmasını sağladım.

"Düğün gecemizi mahvettin," dedim ona. "Yatana kadar gerçekten evli olmadığımızı biliyorsun."

"Bunu biliyorum," dedi.

"Başka zehirli bir şey yemedin, değil mi?"

Aida daha cevap veremeden dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırdım.

Kilisede Aida'yı öptüğümde bu sadece o aptal töreni bitirmek içindi. Şimdi onu öpüyordum çünkü ağzının tadına tekrar varmak istiyordum. Bütün bedenimi onunkine bastırmak ve ellerimi o ipeksi teninde gezdirmek istiyordum.

İnanılmaz derecede yumuşaktı. Bir kaktüsün kişiliğindeki birinin nasıl olup da şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak dudaklara, omuzlara ve memelere sahip olduğunu bilmiyordum. Ellerimi her santiminde gezdirmek istiyordum.

Aida ilk başta sert ve inatçı davranıp bana karşılık vermek istemedi. Ama uyluğumu çıplak küçük amına sürtüp memelerini ellerimin arasına aldıkça nefesi kesildi ve dudakları aralanarak dilimi ağzına sokmama izin verdi.

Şimdi bedenini bana yaslayıp amını bacağıma sürtüyor, beni dudaklarındaki klorun kalıcı tadını alabileceğim kadar derinden öpüyordu.

Elimi karnından aşağı, pürüzsüz amma doğru ilerlettim. Parmaklarımı mükemmel pürüzsüzlükteki dudaklarının üzerinde gezdirirken çıplak ve açıkta oluşu hoşuma gidiyordu. Sonra kıvrımlarını ayırıp duşun sıcaklığından şişmiş klitorisinin küçük yumrusunu buldum. Orta parmağımı etrafında döndürerek onu ne kadar ıslattığımı test etmek için aşağı uzandım, sonra tekrar en hassas noktaya döndüm.

Oraya dokunduğumda nefesi kesilerek bacaklarını benimkinin etrafında sıkarken, kadınlığıyla avucuma sürtünüp bastırıyordu.

İçine bir parmağımı sokarak inlemesini sağladım. Ağzımın içine doğru inliyordu, derin ve çaresiz bir ses...

Bunu biliyordum. O küçük azgın bir sürtüktü. Seksi en az benim kadar seviyordu.

İşte bu mükemmeldi. Eğer istiyorsa, ihtiyacı varsa, o zaman bana gelmek zorundaydı. Onu kontrol edebilmemin bir yolu daha.

Bacaklarının titremeye başladığını hissedene kadar onu okşayıp parmakladım. Aida'nın nefesi hızlanıyor, doruğa yaklaşırken kalçalarını sıkıyordu.

Tam sınıra geldiğinde ona dokunmayı bırakıp elimi geri çektim.

"Durma!" diye bağırdı Aida soluk soluğa, açtığı gözleri üzerimdeydi.

"Rahatlamak istiyorsan önce sikimi em," dedim.

Aida, iyice sertleştiğinden tamamen vücudumdan ayrı bir uzuv gibi görünen aletime baktı.

"Lanet olsun, hayır," dedi Aida. "Kendi işimi kendim görürüm."

Ardından Aida duş duvarına yaslanıp elini bacaklarının arasına yerleştirdi. Parmakları amının dudaklarının arasından kayarken usulca nefes verdi. Onu bileğinden tutup elini çekiştirdim.

"Hey!" diye bağırdı Aida, gözleri öfkeden tekrar parlayarak.

"Em beni, yoksa boşalmana izin vermem," dedim ona.

Aida bana öfkeli gözlerle bakıyordu, yanakları sıcaktan ve yarıda kalmış orgazmdan kızarmıştı. İçinde kaynadığını, bir kasırga gibi döndüğünü biliyordum. Eminim içini kemiriyor, ağrıtıyor ve zonklatıyordu. İstediğimi yapacak kadar çaresiz hissetmesini umuyordum.

Elimi omzuna koyup onu dizlerinin üzerine çökmesini sağladım.

Aida isteksizce sikimi dibinden kavradı.

Dudakları ayrıldığında dişlerinin parıltısını görebildim. Bir an için korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Gerçekten de aletimi yeni karımın öfkesine kaptırmak istemezdim.

Ama sonra sıcak, ıslak ağzı sikimin etrafına kapanınca beynim kısa devre yaptı. Eğer daha önce dudaklarının yumuşak olduğunu düşündüysem, aletimin acı verici derecede hassas başının üzerinde nasıl hissedebilecekleri hakkında hiçbir fikrim yokmuş. Üzerimde ve etrafımda kayarak beni tamamen sardı. Yavaşça yalayıp emerken dili alt tarafa doğru hareket ediyordu.

Laaaanet olsun, bu işte çok iyiydi. Oliver Castle'ın ona kafayı takmasına şaşmamalıydı. Eğer onun sikini bir kez bile böyle emdiyse bu hissi yeniden yaşamak için onu dünyanm öbür ucuna kadar takip edeceğini hayal edebiliyordum.

Aida elini aletim boyunca aşağı yukarı kaydırırken ağzı ve parmakları birlikte çalışıyordu. Diğer eliyle hayalarımı kavrıyordu.

Tüm bu hisler beni orgazma doğru sürükledi...

Ta ki sikimi bırakıp tekrar ayağa kalkana kadar.

"Sana bu kadar yeter," dedi Aida.

Tanrım, inatçılığı beni çileden çıkarıyordu. Çimenlerin yeşil olduğunu söylesem, sırf bana inat olsun diye mor diyecekti. Bu fırsatı ona bir ders vermek için kullanmalıydım.

Ancak ikimiz de şu an aynı şeyi istiyorduk. Dürtülerimizin aynı hizaya geldiği nadir bir örnekti. Bunu o kadar çok istiyorduk ki arzumuz kötü niyetimizden daha ağır basıyordu.

Aida bir kolunu boynuma dolayarak kendini sabitleyip sikimin başını vajinasının girişiyle aynı hizaya getirdi. Sonra aletim tamamen içine kayarken iki bacağını belime doladı.

Koca kıçını iki elimle kavrayıp parmaklarımı yanaklarına bastırdım. Üstümde hareket etmeye başladığında kollarını sıkıca boynuma sardı, sabun gibi kaygan vücudu benimkine sürtünüp duruyordu.

Duş ne kadar sıcak olursa olsun amı daha sıcaktı. Sikimin etrafında kasılıyor, aşağı yukarı hareketinde beni sıkıyordu.

Aida'nın atletik olmadığı varsayımımda yanılmıştım. Üstümde bir cinsel olimpiyatçının canlılığı ve coşkusuyla hareket ediyordu. Kendilerini mümkün olan en çekici pozisyona getiren, sonra da arkalarına yaslanıp onları becermenize izin veren kızlara alışkındım. Daha önce hiç bu kadar... istekli biriyle birlikte olmamıştım.

Sınıra yaklaştıkça daha da hızlı hareket ediyor, vajinası sikimin etrafını bir mengene gibi sarıyordu. Bana defalarca çarpıp duruyordu. Vuruşların yoğunluğu ve duşun sıcaklığı başımı döndürüyordu.

Ama bırakmamın imkânı yoktu. Onu tekrar cam duvara yaslayıp daha da sert becermeye başladım, ona iki kat daha ağır bir şekilde karşılık verebileceğimi kanıtlamaya kararlıydım.

Kendini kaybedercesine gözlerini devirdiğinde bir zafer dalgası hissettim.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım... Oh... Cal..."

Onu doruğa çıkardım. Sikimin her darbesiyle bu an daha da sürdü. Yüzündeki isyankâr ifadenin silindiğini görmek, vücudunda dalgalanan zevke boyun eğişini izlemek çok seksiydi.

Bunu ona ben yapıyordum. Bunu ona ben hissettiriyordum. Benden nefret etsin ya da etmesin, benim yerime başka biri olmasını dilese de buna karşı koymakta çaresizdi. Onu becerme şeklimi sevmişti.

Bu düşünceyle içinde patladım.

Yani, gerçekten patladım. Orgazm bir atom bombası gibiydi, beni uyarmadan vurdu. Hayalarım sıfır noktasıydı ve şok dalgası tüm nöronlarımdan geçerek el ile ayak parmaklarımın ucuna kadar ulaştı. Bu hissin ardından beynim başka hiçbir sinyal gön-

deremedi. Vücudum gevşeyince Aida'yı düşürmeden önce onu yere bırakmak zorunda kaldım.

Duşun karşılıklı duvarlarına yığılırken ikimiz de nefes nefese ve kızarmış haldeydik.

Aida göz göze gelmeyi reddediyordu.

İlk defa bana bakamıyordu. Onu ne kadar bakışlarımla alt etmeye çalışsam da her zaman meydan okumaya hazırdı.

Ama şimdi yavaşça durulanıyor, temizlik rutinine tamamen dalmış gibi davranıyordu.

Bana Cal demişti. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Nişan töreninde benimle dalga geçmek dışında.

"İşte bu kadar," dedim ona. "Artık resmileşti."

"Doğru," diye onayladı Aida, hâlâ bana bakmıyordu.

Utanması hoşuma gitmişti. Zırhındaki bu çatlağı bulmam hoşuma gitmişti.

"Seks konusunda tamamen berbat olmadığını bilmek güzel," dedim kabaca.

Şimdi bana ters ters bakarken gözleri bir kez daha parlak ve vahşi haline bürünmüştü.

"Keşke iltifatına karşılık verebilseydim," dedi Aida.

Sırıttım.

Aida, seni küçük yalancı. Böyle devam edersen ağzını sabunla yıkayacağım. Ya da belki başka bir şeyle...

13

Aida

GRIFFINLERLE YAŞAMAK EN hafif tabirle tuhaftı. Orada olduğum için mutlu görünen tek kişi Nessa'ydı. Okulda tam olarak arkadaş değildik ama uzaktan da olsa yeterince samimiydik. Aynı ortak tanıdıklarımız vardı, bu yüzden şimdi mezun olduktan sonra yaptıkları tüm garip şeyler hakkında konuşabiliyorduk.

Sanırım Nessa benim orada olmamdan hoşlanıyordu çünkü bir Hırs Robotu gibi davranmayan tek kişi bendim. Kahvaltıda gerçekten konuşmaya istekliydim, sadece çalışıp sessizce yemek yemeye değil. Ayrıca ikimiz de Loyola'da ders alıyorduk, bu yüzden okula Nessa'nın Jeep'iyle birlikte gidebiliyorduk.

Nessa gerçekten nazik biriydi, bu dünyada çok fazla denk gelemeyeceğiniz türden. Pek çok kişi iyi davranırdı fakat bu sadece görgü kuralları gereği olurdu. Nessa tüm harçlığını her gün evsiz

insanlara verirdi. Kimse hakkında asla kötü konuşmazdı, kardeşleri ve en boş arkadaşları gibi bunu tamamen hak eden insanlar hakkında bile. İnsanlar konuştuğunda dinlerdi, yani gerçekten dinlerdi. Kendinden çok karşısındakiyle ilgilenirdi.

Bir grup sosyopat nasıl böyle bir kız yetiştirmeyi başardı bilmiyordum. Aslmda bu biraz trajikti çünkü Griffinler onun nezaketini bir kusur, hafif bir sakatlık gibi görüyordu. Onun ne kadar yumuşak, ne kadar masum olduğu hakkında şakalar yapıyorlardı.

Callum'un onu önemsediğini biliyordum ama bu kızın onun için evcil bir hayvandan farkı yoktu, onu asla dengi olarak görmüyordu.

Nessa beni kollarını açarak karşılarken başka bir ablası olduğu için mutluydu. Özellikle de Riona'dan biraz daha az pislik olan bir tane.

Bir kız kardeşinin olması nasıl bir duygu bilmiyordum. Tek bildiğim filmlerde gördüklerimdi; birbirinin saçlarını örmek, birbirinin kıyafetlerini çalmak, bazen birbirinden nefret etmek, bazen birbirinin omuzlarında ağlamak. Kendimi aptal gibi hissetmeden bunlardan herhangi birini yapabilir miydim bilmiyordum.

Öte yandan Nessa'nm arkadaşım olmasından memnundum. Onun kişiliğinde benim bazı pürüzlerimi yumuşatmaya yardımcı olan bir huzur vardı.

Aslında onunla yeni kocamla geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyordum. Callum seçim öncesinde delicesine uzun saatler çalışıyor ve o geldiğinde ben genellikle ortak yatağımızda çoktan uyumuş oluyordum.

Belki de kasıtlıydı. Evliliğimizi "resmileştirdiğimizden" beri doğru düzgün görüşmemiştik.

Bu beni çok şaşırtmıştı. O gün çok üşüdüğüm ve beklemekten yorulduğum için duşa dalmıştım. Ona beni yarı boğarak ya da bariz çıplaklıkla korkutamayacağını göstermek istemiştim.

Beni öpmesini beklemiyordum. Dahası kesinlikle bana bu şekilde dokunmasını da beklemiyordum...

Sorun şuydu. Ben seksi severdim. Hem de çok. Bunu sık sık yapmaya alışkındım.

Yani, yeni kocamı aldatmaya başlamayacaksam, ki bu çeşitli nedenlerden dolayı gerçekten kötü bir fikirdi, o zaman ihtiyacımı karşılayabileceğim tek bir yer vardı.

Buna katlanmak da denemezdi. Callum seksiydi. Soğuk, kibirli ve tam bir kontrol manyağıydı. Bu hafta beş kez kıyafetlerimi yerde bıraktığım, dişlerimi fırçalarken aynayı kirlettiğim ve ondan bir saat sonra kalktığımda yatağı toplamadığım için beni azarlamıştı bile. Ama bunların hiçbiri adamın genetik olarak kutsanmış olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Yüzüne, vücuduna ve aletine bakmak hiç de zor değildi.

Ayrıca bazı yetenekleri de vardı. Robot gibi sevişmiyordu. Nazik olabiliyor, sert olabiliyor ve hepsinden önemlisi, son derece anlayışlı davranabiliyordu. Beni bir kitap gibi okuyordu.

Yani bu evli seksi olayını biraz daha keşfetmeyi umursamazdım. Ama o çok meşguldü ya da benden kaçıyordu.

Elbette, sonunda yardımıma ihtiyacı olduğunda, mümkün olan en iğrenç şekilde soruyordu, tabii ona sormak denirse...

Bagel kızartmaya çalıştığım mutfakta beni köşeye sıkıştırmıştı. Griffinlerin ekmek kızartma makinesi, muhtemelen on yıldır kullanılmadığından ve bu evde karbonhidrat kavramına aşina olan tek kişi ben olduğumdan atıp duruyordu.

"Bu akşam bir bağış toplama etkinliğim var," dedi Callum. "Yedide hazır ol."

"Üzgünüm," dedim, tost makinesinin kolunu indirip yerinde tutarak, "planım var."

"Ne yapacaksın?"

"*Yüzüklerin Efendisi* maratonu. Üç filmin de genişletilmiş versiyonu. Yarın öğlene kadar bitiremeyeceğim."

Ekmek kızartma makinesi öfkeli bir tıklama sesi çıkardı ama kolu yerinde tutarken makinenin patlamasına neden olsa bile bagelimi kızartmaya kararlıydım.

"Çok komik," dedi Callum, soluk mavi gözlerini bana dikerek. "Saat yedide ve geç kalmadığından emin ol. Düzgün bir saç ve makyaj bekliyorum. Yatağın üzerine bir elbise hazırladım bile."

Sonunda güzelce kızarmış olan bagelin dışarı çıkmasına izin verdim. Kalın bir krem peynir tabakası sürmeye başlamıştım ki Callum'un yüzündeki tiksinti ifadesini görünce daha da fazla sürdüm.

"Repliklerimi de hazırladın mı?" diye sordum. "Belki de boynuma, söylememi beklediğin şeylerin yazılı olduğu bir pankart asmalısın."

Bagelimden kocaman bir ısırık alırken Callum'un muhtemelen yıllardır bir tane bile yemediğini bildiğim için daha da keyiflendim.

"Her üç kelimede bir küfür etmekten kaçınırsan, bu bir başlangıç olur," dedi Callum, parmakları istemsizce seğiriyordu. Bageli ağzımdan kapmak için can attığına emindim. Bağış toplantısından önce beni kızdırmak istemediği için kendini tutuyordu.

"Denerim, hayatım," dedim, bagelimden koca bir lokma alırken.

Callum bana ters ters bakıp uzaklaşarak beni mutfakta yalnız bıraktı. Aslında tamamen yalnız değildim, hâlâ bir sürü atıştırmalığım vardı.

En azından *Yüzük Kardeşliği*'ne başlayabilmek için bir kâse patlamış mısır yaptım.

Sinema odasına doğru ilerlerken Riona'nın elinde bir yığın klasörle karşıdan geldiğini gördüm. Her zamanki gibi telaşlı ve

stresli görünüyordu. Neden sürekli bu insanları etkilemek için kendini paraladığını bilmiyordum; ailesinin Callum'u ailenin yıldızı, onu ise en iyi ihtimalle yardımcı bir karakter olarak gördüğü çok açıktı. Yine de onlar onu kenara ittikçe o da kendisini fark etmeleri için daha çok mücadele ediyordu. Bunu izlemek üzücüydü.

Pek sempati duyduğumdan değil. Riona okulda birinci sınıf bir sürtüktü. Kötü kızların kraliçesiydi. Bana fazla bulaşmamasının tek nedeni daha genç olduğum için dikkatini çekmememdi.

Benimle aynı evde yaşamak zorunda olduğu için böyle davranıyordu. Bu yüzden ara sıra onu dürtmekten kendimi alamıyordum.

"Bana katılmak ister misin?" diye sordum, patlamış mısır kâsesini kaldırarak. "*Yüzüklerin Efendisi*'ni izleyeceğim. Hiç izledin mi? Kendini gerçekten özdeşleştirebileceğini düşündüğüm bazı karakterler var."

Özellikle de insan eti yiyen ve çamurlu yumurta keselerinden doğanlar.

Riona dramatik bir tavırla iç çekerken onunla konuştuğum için bile öfkeli görünüyordu.

"Hayır," diye yanıt verdi. "Öğleden sonra saat üçte film izlemek istemiyorum çünkü ben lanet bir çocuk değilim. Yapacak işlerim var."

"Doğru," diyerek başımla onayladım. "Bütün ailenin sekreteri olduğunu unutmuşum. Gerçekten önemli işler."

"Ben bir *avukatım*," dedi Riona, buz gibi bir tavırla.

"Ah." Yüzümü yalandan buruşturdum. "Bunun için üzgünüm. Merak etme, kimseye söylemem."

Riona ağır klasörleri bir kalçasına dayayıp başını yana eğerek o patentli kötü kız bakışıyla beni baştan ayağa süzdü.

"Doğru," dedi usulca. "Senin için her şey bir şaka. Bir beyzbol kartı gibi takas ediliyorsun ve umurunda değil, değil mi? Ailenin seni terk etmesini umursamıyorsun. Seni bize satmış olmalarını."

Bu sözler midemde küçük bir düğüm oluştursa da Riona'nın bunu görmesine izin vermeyecektim. Gülümsemeye devam etmek için kendimi zorladım ve hatta, ağzıma bir parça patlamış mısır attım. Ancak o mısır dilimin üzerinde karton kadar kuru bir his bıraktı.

"En azından ben bir Topps Mickey Mantle'ım," dedim ona. "Senin 86 model bir Jose Canseco olabileceğinden şüpheliyim."

Riona bana öfkeyle bakarken başını iki yana salladı.

"Sen çok tuhafsın," dedi.

Eh... Bu muhtemelen doğru.

Riona beni iterek geçip koridorda aceleyle ilerledi.

Sinema odasına girip orta sıradaki en sevdiğim koltuğa yerleştim.

Riona tam bir sürtüktü. Onun fikirleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yine de beni rahatsız etmeye devam ediyordu. En sevdiğim yaşlı adam olan Sör Ian McKellen'ın tatlı ses tonuna bile dikkat edemiyordum.

Gerçek şuydu ki kendimi terk edilmiş hissediyordum. Babamı özlüyordum. Ağabeylerimi özlüyordum. Eski, perişan ve demode mobilyalarla dolu olan ama her parçasını bildiğim kendi evimi özlüyordum. Güvenli ve rahattı, her yüzeyinde anılarım vardı.

Elflerin, cücelerin ve iyi kalpli Hobbitlerin fantastik dünyasında kendimi kaybedene kadar patlamış mısırımı tadını bile almadan yedim.

Saat 18:30 civarında hazırlanmaya başlamam gerektiğini anladım. Filmi kapatıp Callum'un benim için yatağa ne gibi bir canavarlık serdiğini görmek için üst kata çıktım.

Elbette, giysi torbasının fermuarını açtığımda fazlasıyla berbat görünen dar, gümüş boncuklu bir elbise beni karşıladı. Tam yüzümü buruştururken Callum odaya girdi. Üzerinde tertemiz bir smokin vardı, siyah saçları geriye taranmıştı ve duştan çıktığı için hâlâ nemliydi.

"Neden giyinmedin?" dedi öfkeyle. "Yirmi beş dakika içinde çıkmamız gerekiyor. Tanrım, daha saçını bile yapmamışsın."

"Bunu giymem," dedim ona açıkça.

"Evet, giyeceksin." Callum bana kaşlarını çatarak baktı. "Giy onu. Hemen."

"Bunu Imogen'in dolabından mı çaldın?"

"*Hayır*," diye homurdandı Callum. "Özellikle senin için aldım."

"Güzel. O zaman geri verebilirsin."

"Bu gece giyene kadar olmaz."

"Olmaz," dedim başımı sallayarak.

"Duşa gir," diye bağırdı Callum. "Geç kalacağız."

Duşa doğru yürürken sırf onu kızdırmak için kasten yavaş hareket ediyordum. Hazırlanmak için yarım saatten fazlasına ihtiyacım yoktu; ben yarışma kraliçesi değildim.

Yine de ılık suyun altında sonsuza kadar durup onu sinirlendirmek istiyordum. O elbiseyi kesinlikle giymeyecektim, nişanda giydiğim sarı elbiseyi giyebilirdim. Gerçi Callum'un tansiyonu, muhtemelen bir insanın aynı kıyafeti iki kez giymesi fikri karşısında fırlayabilirdi.

Duştan çıktığımda, banyonun zemininde buruşuk bir yığın hâlinde bıraktığım kıyafetleri topladığını gördüm. Ne güzel.

Etrafıma büyük, pofuduk bir havlu sardım –Griffinler hakkında ne derseniz deyin, en azından havlu konusunda mükemmel bir zevkleri vardı– sonra elbisemi bulmak için dolaba doğru yürüdüm.

Onun yerine dolabın benim tarafımın tamamen boşaltılmış olduğunu gördüm. Boş askılar garip açılarla burada meydana gelen vahşi soygundan dolayı hâlâ sallanıyordu.

Çekmeceleri açtığımda onların da boş olduğunu fark ettim. İç çamaşırlarıma kadar giysilerimin her bir parçasını almıştı.

Arkamı döndüğümde Callum'un geniş omuzlarıyla kapı aralığını doldurduğunu gördüm. Kollarını göğsünde kavuştururken yakışıklı yüzünde bir gülümseme hâkimdi.

"Sanırım ya elbise ya da hiçbir şey," dedi.

"O zaman hiçbir şeyi seçiyorum," diye yanıt verdim, havluyu ayaklarımın etrafında biriken suya bırakarak. Ardından ben de kollarımı onunkini taklit ederek göğsümde kavuşturdum.

"Şunu anla," dedi Callum sessizce. "Bu akşamki yemeğe geliyorsun, seni omzuma atıp mağara adamı gibi taşımam gerekse bile. Bunu yaptığımda elbiseyi giyiyor olabilirsin, yoksa yemin ederim Aida, seni oraya çıplak götürür ve herkesin önünde koltuğuna oturturum. Sakın beni sınamaya kalkma."

"Bu seni benden daha çok utandırır," diye çıkıştım ama yanaklarımı kızardığını hissedebiliyordum. Callum'un gözleri hiç görmediğim kadar vahşi bakıyordu. Gerçekten ciddi olduğunu düşünüyordum. Bu aptal elbise konusunda beni kendi iradesine boyun eğdirmeye o kadar kararlıydı ki.

Aramızda saniyeler geçip gitti. Saniyeler bizi bu bağış kampanyası için geciktiğimizi gösteriyordu ama Callum kapı aralığından kımıldamıyordu. Ölmek için seçtiği tepe buydu: O çirkin boncuklu elbise.

"Tamam!" diye söylendim sonunda. "O aptal elbiseyi giyeceğim."

Yüzündeki sırıtış sözümü hemen geri almak istememe neden oldu ya da gözüne bir yumruk atmama... Eğer ben yemeğe o dandik elbiseyle gideceksem, o da oraya güzel bir morlukla gidebilirdi.

O kadar kızgındım ki neredeyse titriyordum. Sert, kaşındıran elbisenin içine girdiğimde Callum arkadan fermuarını çekerken öylece bekledim. Sanki bir korse bağlıyormuş gibi hissediyordum. Karnımı içime çekmem gerekti, fermuar çekildikten sonra bir daha serbest kalamadım. Bu yüzden yediğim patlamış mısırlardan pişmanlık duydum.

"İç çamaşırlarımı nereye sakladın?" diye sordum.

Callum'un parmaklarının fermuarın tepesinde durakladığını hissettim.

"İç çamaşırına ihtiyacın yok," dedi.

Şerefsiz herif. Bundan zevk alıyordu! Bunu biliyordum!

Arkamı döndüğümde yüzünde aç bir ifade vardı, sanki elbiseyi tekrar üzerimden çıkarmak istiyordu. Ama bunu yapmayacaktı. Bütün gece onunla dolaşmamı izlemenin tadını çıkaracaktı. Bunu bana onun yaptırdığım bilerek. İçime külot giymediğimi bilerek.

O kadar çileden çıkmış haldeydim ki çığlık atabilirdim. Özellikle de giymemi beklediği ayakkabıları gösterdiğinde.

"Onları nasıl giyeceğim ki?" diye bağırdım. "Bu lanet deli gömleğinin içinde oturamam."

Callum gözlerini devirdi.

Sonra beni şaşırtan bir şey yaptı.

Önümde dizlerinin üzerine çökerek dengemi korumam için elimi omzuna koydu. Ayağımı kaldırdı ve sanki o Beyaz Atlı Prens, ben de Külkedisi'ymişim gibi topuklu ayakkabıyı ayağıma geçirdi. Parmakları ayağımın kemerine dokunurken elleri şaşırtıcı derecede nazikti. Kayışı bağladıktan sonra diğer ayakkabıyı da öteki ayağıma giydirdi.

Tekrar ayağa kalktığında birbirimize o kadar yakındık ki ona bakmak için başımı yana yatırmak zorunda kaldım.

"İşte, oldu," dedi Callum huysuz bir tavırla. "Hazırlanmana yardım etmesi için Marta'yı yukarı gönderiyorum."

Marta ailenin her işe koşan kişisel hizmetlisiydi, aynı zamanda saç ve makyaj konusunda da iyi olduğu için Riona ve Nessa'nın etkinliklere hazırlanmasına sık sık yardım ediyordu. Imogen boya işini kendisi yapıyor ya da kuaföre gidiyordu.

"Her neyse," dedim.

Callum Marta'yı bulmak için aşağıya inince ben de yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde topallayarak banyoya dönmeye çalıştım.

İç çamaşırı eksikliğinden mi, yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum ama bacaklarımın arasında rahatsız edici bir ıslaklık hissediyordum. O dar elbisenin içinde attığım her adım kadınlığımın dudaklarının birbirine sürtünmesine neden oluyordu. Isınıyor ve zonkluyordum, bir yanım Callum'un yüzündeki o uyarılma ifadesini düşünüp duruyordu. Bana elbiseyi giymemi emrederken ne kadar sertti.

Bana neler oluyordu böyle?

Bir haftadır sevişmediğim için olmalıydı.

Çünkü Callum'un bana emir vermesiyle tahrik olmamın imkânı yoktu. Bu çok saçmaydı. Bana patronluk taslanmasından nefret ederdim.

"Aida?" dedi arkamdan bir ses.

İrkilerek arkama döndüm.

Marta elinde makyaj çantasıyla gelmişti. Otuz yaşlarındaydı, iri kahverengi gözleri, koyu renk perçemleri ve yumuşak bir sesi vardı.

"Callum hazırlanmak için biraz yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Doğru. Evet," diye kekeledim.

"Otursana," diyerek aynanın önüne bir sandalye çekti Marta. "Seni hemen hazırlayacağız."

14

Callum

AIDA TIRABZANLARA TUTUNARAK merdivenlerden aşağı inerken yirmi dakika gecikmiş olmasına rağmen açıkçası göz alıcı görünüyordu. Marta, Aida'nın saçlarını klasik çekici görünümünü ortaya çıkaran hafif retro bir topuzla toplamıştı. Gözlerindeki kalem egzotik şeklini vurgularken neredeyse elbisesi kadar gümüşi görünmelerini sağlamıştı.

Aida'nın topuklu ayakkabılarla zar zor yürüyebildiği gerçeği hoşuma gitmişti. Bu ona savunmasız bir hava verdiğinden arabaya doğru yürürken koluma yapışmak zorunda kaldı.

Aida her zamankinden daha sessizdi. Kıyafetlerini çaldığım için mi sinirliydi, yoksa önümüzdeki gece için mi gergindi bilmiyordum.

Ben de haftalardır olmadığım kadar sakin ve odaklanmış hissediyordum. Tam da babamın tahmin ettiği gibi, Aida ve ben resmen evlendiğimiz için İtalyanlar tüm desteklerini bana vermişti. La Spata batmıştı ve ben Kelly Hopkins için onun üniversite yıllarından, boğazma kadar bir kopya çetesine battığı, daha

zengin ve daha tembel öğrencilere hazır tez ödevleri sattığı dönemden harika bir pislik bulmuştum bile. Zavallı küçük burslu öğrenci, diplomasını almak için ahlakından ödün vermek zorunda kalmıştı.

Sonunda aradığınızı hep bulurdunuz; insanlar ne kadar safmış gibi davranırsa davransın, vida sıkıştığında her zaman çatladıkları bir yer vardır. Bu da Kelly Hopkins'in ahlaki üstünlük iddialarına bir ok gibi saplanacaktı. Sonunda meydan tek bir adaya kalıyordu: Bana.

Seçime sadece bir hafta kalmıştı. Artık neredeyse hiçbir şey bunu kendi adıma berbat edemeyecekti.

Karımı hizada tutabildiğim sürece.

Aida arabanın arka koltuğunda tam karşımda oturuyordu. Pencereden akıp giden binaları izlerken yeterince sakin görünüyordu. Ama beni kandıramazdı. Ne kadar asi olduğunu biliyordum. Şu an için dizginleri kafasına geçirmiş olabilirdim fakat fırsatını bulduğu anda beni tekrar sırtından atmaya çalışacaktı.

Önemli olan bu parti sırasmda onu hizada tutmaktı. Ondan sonra istediği kadar isyan edebilirdi. Birçok İtalyan iş sahibi, CEO, yatırımcı ve sendika temsilcisi bu gece orada olacaktı. Karımı yanımda görmeleri gerekiyordu. İtaatkâr. Destekleyici.

Eskiden et paketleme tesisleri ve depolarla dolu olan, şimdi otellere, barlara, restoranlara ve son moda teknoloji şirketlerine dönüşen Fulton Market Bölgesi'ne gidiyorduk. Bağış toplantısı Morgan's on Fulton'da, binanın en tepesindeki çatı katında yapılacaktı.

Ana kattaki sanat galerisinden geçerek asansöre doğru ilerledik. Yerden tavana kadar çeşitli tarzlarda, farklı beceri seviyelerinde resimlerle doluydu. Aida şeftali, boz kahverengi ve taba tonlarında, özellikle berbat bir modern eserin yanında duraksadı.

"Ah, bak," dedi. "Artık annene Noel için ne alacağımı biliyorum."

"Sanırım *bunu* tercih edersin," dedim, çocuklarını yutan Kronos'un karanlık ve karamsar yağlı boya tablosuna doğru başımı sallayarak.

"Ah, evet," dedi Aida, kasvetli bir şekilde başını sallayarak. "Aile portresi. Dolapları açık bıraktığımızda ya da ışıkları söndürmeyi unuttuğumuzda babam böyle yapar."

Küçük bir kahkaha attığımda Aida sanki daha önce güldüğümü hiç duymamış gibi irkildi. Muhtemelen duymamıştı.

Sonunda asansöre ulaştığımızda biri, "Kapıyı tutun!" diye seslendi.

Kapanmasını engellemek için kolumu uzattım.

Sonra Oliver Castle'ın içeri girdiğini görünce hemen pişman oldum.

"Ah," dedi bizi fark edip başını kibirli bir şekilde sallayarak. Saçları uzun, gür ve güneşten kavrulmuştu. Bronzlaşmış ve sanki bütün gün teknedeymiş gibi yanık izleri vardı. Sırıttığında dişleri kıyaslanamayacak kadar beyaz görünüyordu.

Aida'yı baştan ayağa süzerken gözlerini dar, boncuklu elbisenin içinde kum saati şeklinde görünen vücudunda gezdirdi. Bu kadar bariz olması beni sinirlendirdi. Aida'la olan anlaşmam romantik olmasa da o hâlâ benim karımdı. O sadece ve sadece bana aitti. Bu aşırı büyümüş zengin çocuğa değil.

"Gerçekten her şeyi yapmışsın, Aida," dedi Oliver. "Benim için böyle giyindiğini hiç hatırlamıyorum."

"Sanırım bu çabaya değmedi," dedim, ona ters ters bakarak.

Oliver güldü.

"Bilemiyorum. Sanırım Aida çabasını başka şeyler için kullanıyordu..."

Aida'nın benimkini yaptığı gibi Oliver'mkini de dilinde kaydırdığını hayal ettim. O an kıskançlık bir çuval ıslak çamur gibi üzerime çöküverdi. İçimdeki havayı dışarı çıkardı.

Castle'ı kadife ceketinin yakalarından tutup asansörün duvarına fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

Asansör tam o anda yalpalayıp en üst katta durmasaydı bunu yapabilirdim. Kapılar açıldı ve Oliver bize dönüp bakmadan dışarı çıktı.

Aida soğuk gri gözleriyle beni izliyordu.

Bu yeni sessiz Aida'dan hoşlanmamıştım. Neyin peşinde olduğunu merak etmek beni geriyordu. Aklına gelen her şeyi ağzından kaçırması daha çok hoşuma gidiyordu. O an beni gerçekten kızdırsa bile.

Çatı katı büyük, açık bir alandı ve şu anda bedava içkiyle kafayı bulan potansiyel bağışçılarla doluydu. Elbette, aslında bedava değildi; bu piçlerin her birinden alabildiğim son destek kırıntısına kadar sağmaya çalışacaktım. Bu arada kaliteli kokteyller ve süslü yiyeceklerle karınlarını doyurabilirlerdi.

Odanın bir tarafı, şu anda çatı katına açılan sürgülü cam kapılardan oluşuyordu. Konuklar sıcak gece havasmın ve gölden gelen esintinin tadını çıkararak dolaşabiliyordu. Parlayan fenerlerle donatılan teras, aşağıdaki şehir ışıklarının çarpıcı bir manzarasını sunuyordu.

Şu anda ne kusursuz düzen ne de misafirlerin mükemmel katılımı bana keyif veriyordu. Bara doğru gidip sek bir duble viski istedim. Aida bir yudumda içmemi izledi.

"Ne var?" diye parladım, boş bardağı tezgâha çarparak koyarken.

Aida çıplak omuzlarını silkerek, "Bir şey yok," diye yanıt verdi, ardından kendi içkisini sipariş etmek için benden uzaklaştı.

Oliver ve Aida'yı aklımdan çıkarmaya çalışarak kalabalığı tarayıp ilk hedefimi aramaya koyuldum. Calibrese ve Montez'le konuşmalıydım. Annemin yemek standının yanında, eyalet ha-

zine bakanıyla konuştuğunu fark ettim. Saatlerdir buradaydı, kurulumu denetliyor ve gelen ilk konukları karşılıyordu.

Sonra kesinlikle davet edilmemiş birini gördüm: Tymon Zajac, namı diğer Kasap. Polonya mafyasının başı ve başımın belasıydı.

Braterstwo, Aşağı Batı Yakası'nın çoğunu, Çin Mahallesi'ni, Küçük İtalya'yı ve kuzeydoğudaki İrlandalıları, yani benim kontrolümdeki daha zengin mahalleleri kontrol ediyordu.

Eğer gangsterler arasında bir hiyerarşi varsa, bu şöyle bir şeydi: En tepede, kontrollerini sürdürmek için iş dünyası ve siyaseti kullanan beyaz yakalı, soylu gangsterleriniz vardır. Chicago'daki İrlandalılar böyleydi. Bu şehri biz yönetiyorduk. Lanet bir leprikondan daha fazla altınımız vardı ve yasa dışı olduğu kadar yasal yollardan da çok para kazanıyorduk... ya da en azından boşlukların ve arka kapı anlaşmalarının olduğu o güzel gri alanda.

Bu, ellerimi kirletmekten korktuğum anlamına gelmiyordu. Bu şehirde birden fazla kişiyi sonsuza dek ortadan kaldırmıştım. Ama bunu sessizce ve sadece gerektiğinde yapardım.

Merdivenin bir sonraki basamağında, İtalyanlar gibi her iki dünyada da ayağı olan gangsterler vardı. Hâlâ çok sayıda striptiz kulübü, gece kulübü, yasa dışı kumar ve haraç işlerine bakıyorlardı. Ama aynı zamanda gelirlerinin büyük kısmını oluşturan inşaat projelerinde de yer alıyorlardı. Marangozlar, elektrik işçileri, camcılar, ağır ekipman operatörleri, demir işçileri, duvarcılar, tesisatçılar, sac işçileri ve daha fazlası için sendikalarda ağırlıkları vardı. Chicago'da bir şey inşa ettirmek istiyorsanız ve yarı yolda yanmasını, "gecikmesini" ya da malzemelerinizin çalınmasını istemiyorsanız, ustabaşı olarak İtalyanları işe almak ya da onlara para ödemek zorundaydınız.

Sonra, daha da aşağıda, Polonya mafyası vardı. Hâlâ şiddet içeren suçlara karışıyorlardı ve güvenli bir şehir algısını sürdürmek isteyen bizler için sorunlara neden olan yüksek sesli, bariz ve dikkat çekici olaylarda yer alıyorlardı.

Braterstwo hâlâ aktif bir şekilde uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yapıyor, araba çalıyor, banka ve zırhlı araç soyuyor, gasp ediyor, hatta adam kaçırıyordu. Kirli işlerini haberlerde yayınlatıyor ve sürekli olarak bölgelerinin sınırlarını zorluyorlardı. Garfield, Lawndale ve Ukrayna Köyü'nde kalmak istemiyorlardı. Paranın olduğu bölgelere girmek istiyorlardı. Benim sahip olduğum bölgelere.

Aslında Tymon Zajac'ın benim bağış toplama etkinliğime gelmesi başlı başına bir sorundu. Onu burada düşman ya da dost olarak istemiyordum. Onunla ilişkilendirilmek istemiyordum.

Pek ortama uyum sağlayan bir adam değildi. Neredeyse boyu kadar genişti, buğday rengi saçları yeni ağarmaya başlamıştı, sivilceden ya da daha kötü bir şeyden dolayı yara izi kalmış gibi görünen çirkin bir yüzü vardı. Çıkık elmacık kemikleriyle kemerli bir burna sahipti. Yakasında beyaz bir çiçek bulunan ince çizgili bir takım elbise giymişti. Her nasılsa bu şık detaylar sadece yüzünün ve ellerinin sertliğini vurgulamaya yarıyordu.

Zajac'la ilgili bir şehir efsanesi dolanıyordu. Ailesi bir asırdır Chicago'da olmasına rağmen kendisi Polonya sokaklarında büyümüş ve gençliğinden itibaren sofistike bir araba hırsızlığı çetesi işletmişti. Ülkedeki egzotik araba hırsızlıklarının sayısını tek başına üçe katlamıştı, ta ki zengin Polonyalılar ithal araba almaya cesaret edemeyene kadar çünkü bir hafta içinde sokaklardan ve hatta kendi garajlarından kaybolacağını biliyorlardı.

Varşova'daki Wolomin çetesinin seviyesine yükselmişti, ta ki bu çete Polonya polisi ile kanlı bir bölge savaşına girene kadar. Aynı dönemde üvey kardeşi Kasper, Chicago'ya kokain, eroin ve amfetamin kaçakçılığına yardım eden Kolombiyalı uyuşturucu baronları tarafından öldürülmüştü. Kolombiyalılar doğrudan şehirde ticarete başlayabileceklerini düşünüyorlardı. Bunun yerine Zajac kardeşinin cenazesi için Chicago'ya uçtu, ardından Chicago'da sekiz Kolombiyalının, Bogota'da ise on iki Kolombiyalının katledildiği iki parçalı bir misilleme düzenledi.

Zajac cinayetleri bir elinde satır, diğerinde pala tutarak kendisi işlemişti. Bu ona "Bogota Kasabı" lakabını kazandırmıştı.

Kasap, Chicago *Braterstwo*'nun başı olarak kardeşinin yerini almıştı. O zamandan beri, imparatorluğumun sınırlarını aşındırmadığı bir ay bile geçmemişti. O eski kafalıydı. Açtı. Bu gece burada olmasının bir sebebi olduğunu biliyordum.

Bu yüzden gidip onunla konuşmalıydım, ancak onunla toplum içinde görünmemeyi tercih ederdim. Odanın daha az rahatsız edici bir bölümüne geçene kadar bekledikten sonra ona katıldım.

"Şimdi de siyasetle mi ilgileniyorsun, Zajac?" diye sordum ona.

"Chicago'daki gerçek kartel bu, değil mi?" dedi Zajac alçak, çakıllı sesiyle. Sesi yüz yıldır sigara içiyormuş gibi gelse de kıyafetlerinden kokusunu almıyordum.

"Bağış yapmak için mi buradasın, yoksa öneri kutusu için bir yorum kartın mı var?" diye sordum.

"Zengin adamların paralarını asla karşılıksız vermediklerini sen de benim kadar iyi biliyorsun," dedi Zajac.

Zajac cebinden bir puro çıkarıp kızarmış kokusunu içine çekti.

"Benimle bir tane içmek ister misin?" diye sordu.

"Keşke içebilseydim. Ama binada sigara içmek yasak."

"Amerikalılar kendileri asla uymadıkları kuralları başkaları için koymaya bayılırlar. Eğer burada yalnız olsaydın, bunu benimle içerdin."

"Elbette," dedim, ne demek istediğini merak ederek.

Aida yanımda belirdi, bir gölge kadar sessizdi.

"Merhaba Tymon," dedi.

Polonya mafyasının hem benim hem de Aida'nın ailesiyle uzun ve karmaşık bir geçmişi vardı. İçki yasağı sırasında İrlanda-

lılar ve İtalyanlar içki fabrikalarının kontrolü için savaşırken her iki tarafta da Polonyalılar vardı. Hatta Sevgililer Günü Katliamı'nı gerçekleştiren de bir Polonyalıydı.

Son zamanlarda, Zajac'ın Enzo Gallo'yla iş yaptığını biliyordum; çoğunlukla başarılı bir şekilde ancak Oak Street Tower'da bir çatışma olduğuna dair söylentiler de duymuştum, silah ateşlendiği ve temelin aceleyle atıldığı, muhtemelen çimentonun altında bir veya iki cesedin gizlendiği bildirilmişti.

"Mutlu haberi duydum," dedi Zajac, ardından Aida'nın parmağındaki yüzüğe anlamlı bir bakış attı. "Bir davetiye almadığım için hayal kırıklığına uğradım. Ya da daha önce babandan bir bilgilendirme. Benim de iki oğlum olduğunu biliyorsun, Aida. Polonyalılar ve İtalyanlar birlikte iyi çalışırlar. Senin konserve sığır eti ve lahanayı sevmeyi öğreneceğini sanmıyorum."

"Karımla konuşurken sözlerine dikkat et," diye kestirip attım. "Anlaşma yapıldı ve o zaman ya da şimdi yapacağın herhangi bir teklifin onun ilgisini çekeceğinden şüpheliyim. Aslında ikimize de söyleyecek bir şeyin olduğundan şüpheliyim."

"Şaşırabilirsin," dedi Zajac, bana sert bir ifadeyle bakarak.

"Pek olası değil," diye yanıt verdim, küçümseyen bir tavırla.

Şaşırtıcı bir şekilde öfkesini koruyan Aida'ydı.

"Tymon kendi zamanını boşa harcayacak bir adam değil," dedi. "Neden bize aklımda ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Politikacı kaba, ateşli İtalyan ise diplomat," dedi Zajac. "Ne tuhaf bir tersine dönüş. Bu gece smokini o, elbiseyi de sen mi giyeceksin?"

"Lanet dilini ağzından kestikten sonra bu smokin senin kanınla ıslanacak, ihtiyar," diye homurdandım.

"Gençler tehdit eder. Yaşlılar ise söz verir," diye yanıtladı Zajac.

"Fal kurabiyesi saçmalığını kendine sakla," dedi Aida, beni durdurmak için elini kaldırarak. "Ne istiyorsun, Tymon? Callum'un bu gece konuşacağı bir sürü insan var ve senin davet edildiğini bile sanmıyorum."

"Chicago Trafik Müdürlüğü'nü istiyorum," dedi Zajac, sonunda lafı dolandırmadan.

"Olmaz," diyerek karşı çıktım.

"Çünkü zaten Marty Rico'ya satmayı planlıyorsun diye mi?"

Bu beni bir an duraksattı. O anlaşma henüz yapılmamıştı bile, bu yüzden Zajac'ın bunu nasıl duyduğunu bilmiyordum.

"Henüz bir şey planlamıyorum," diye yalan söyledim. "Ama sana gitmeyeceğini söyleyebilirim. Tabii, itibarını yeniden parlak ve pırıl pırıl yapacak sihirli bir güçlü temizleyicin yoksa."

Gerçek şuydu ki Kasap'a orayı her halükârda satmazdım. Zaten İtalyanlarla iyi geçinmek zorundaydım. Polonyalıları arka bahçeme davet etmeyecektim. Zajac meşru bir iş insanı olmak istiyorsa, bunu şehrin başka bir yerinde yapabilirdi, benim bölgemin ortasında değil.

Kasap gözlerini kısarak bana baktı. Purosunu hâlâ kalın parmaklarının arasında tutarak döndürüp durdu.

"Siz İrlandalılar çok açgözlüsünüz," dedi. "Amerika'ya geldiğinizde kimse sizi burada istemedi. Bizim için de aynısı oldu. İş başvurusu yapmamamızı söyleyen tabelalar astılar. Göç etmemizi engellemeye çalıştılar. Şimdi masanın başında güvende olduğunuzu düşündüğünüz için başka kimsenin size katılmasına izin vermek istemiyorsunuz. Ziyafetinizin kırıntılarını bile paylaşmak istemiyorsunuz."

"Ben her zaman anlaşma yapmaya hazırım," dedim ona. "Ama bir parça kamu malının sana teslim edilmesini talep edemezsin. Peki, ne için? Karşılığında bana ne teklif edeceksin?"

"Para," diye tısladı.

"Param var."

"Koruma."

Kaba bir kahkaha attım. Zajac bundan hiç hoşlanmadı. Yüzü öfkeyle kızarsa da umurumda değildi. Teklifi aşağılayıcıydı.

"Senin korumana ihtiyacım yok. Seninkine karşı sadece benim ailem varken zaten denk değildik. Şimdi İtalyanlarla müttefik olduğuma göre bize ne verebileceğini sanıyorsun? Bizi tehdit etmeye nasıl cüret edersin?"

"Mantıklı ol, Tymon," dedi Aida. "Geçmişte birlikte çalıştık. Gelecekte de çalışacağız. Şu anda suyu bulundırmanın âlemi yok."

Aida'nın kendi dünyasından biriyle konuşurken bu kadar sakin olabilmesine şaşırmıştım. Onun bu yönünü hiç görmemiştim. Aida'nın en çirkin ve küçümseyici tavrını ortaya çıkaran Christina Huntley-Hart'a hiç tahammülü yoktu. Ama çok daha tehlikeli ve değişken olan Tymon'a karşı benden daha sakin kalmayı başarmıştı.

Ona gerçek bir saygıyla bakıyordum. O da bunu fark edince memnuniyetten ziyade kızgınlıkla gözlerini devirdi.

"Seni hep sevmişimdir, Aida," diye homurdandı Zajac. "Umarım bu kendini beğenmiş İrlandalı'yla evlenerek hata yapmamışsındır."

"Tek hata onu hafife almak olur," diye yanıt verdi Aida, soğuk bir tavırla.

Şimdi gerçekten şoke olmuştum. Aida beni mi savunuyordu? Mucizeler asla bitmez.

Kasap sertçe her anlama gelebilecek bir selam verdikten sonra dönüp uzaklaştı. Olay çıkarmadan partiden ayrılıyor gibi göründüğünü görünce rahatladım.

Tekrar Aida'ya baktım.

"Bunu gerçekten iyi idare ettin," dedim.

"Evet, şaşırtıcı, biliyorum," dedi Aida, başını sallayarak. "Bu insanlarla birlikte büyüdüğümü biliyorsun. Daha dört yaşındayken babam Polonyalılarla, Ukraynalılarla, Almanlarla, Ermenilerle anlaşmalar yaparken ben masanın altında oturuyordum. Her zaman etrafta koşuşturup saat çalmıyorum."

Zajac'ın az önce kaybolduğu kapı aralığına doğru kaşlarımı çatarak, "Buraya girecek kadar cesur," dedim.

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Aida. Kaşlarını çatarak bakıyordu. Bir yandan parmağındaki yüzüğü çevirirken düşüncelere daldığı belliydi.

O yüzüğü annem seçmiş ve Aida'ya postalamıştı. Elindeki yüzüğe bakınca ona pek yakışmadığını fark ettim. Aida daha rahat ve gündelik bir şey seçerdi. Belki de kendi seçimini yapmasına izin vermeli ya da onu Tiffany'ye götürmeliydim. Bunu yapmak kolay olurdu.

İlk karşılaşmamızdaki koşullardan sonra ona o kadar kızgındım ki neyi tercih edebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu anlaşmada ya da benim evime taşınmada onu daha rahat ettirecek ne olabilirdi?

Ona Zajac hakkında başka neler bildiğini sormak istiyordum. Enzo'yla ne tür anlaşmalar yaptığını. Ama Zajac'ın ne dediğini duymak isteyen babam tarafından sözüm kesildi. Ben Aida'yı konuşmaya dahil edemeden o uzaklaştı.

Babam durmadan beni Kasap hakkında sorguya çekiyor, bu gece konuştuğum diğer herkesin ve söylediklerinin kelimesi kelimesine bir muhasebesini istiyordu.

Genelde ona her ayrıntıyı eksiksiz anlatırdım. Ancak Aida'nın odanın neresinde olduğunu görmek için omzunun üzerinden gizlice bakmaktan kendimi alamıyordum. Ne yaptığını. Kiminle konuştuğunu.

Sonunda onu terasta hazine bakanı Alan Mitts'le konuşurken gördüm. Huysuz, yaşlı bir piç. Onunla konuştuğum onca zaman içinde bir kez bile gülümsediğini gördüğümü sanmıyorum. Ama Aida'nın yanındayken bir anekdotun içinde kayboluyor, ellerini sallıyor ve Aida gülüp onu teşvik ediyordu. Güldüğünde başını geriye atıyor, gözleri kapanıyor, omuzları titriyordu ve bunun kibar bir yanı yoktu. Aida sadece mutluydu.

Onu bu kadar çok güldüren şeyin ne olduğunu duymak istiyordum.

"Beni dinliyor musun?" dedi babam sertçe.

Başımı yeniden ondan yana çevirdim.

"Ne? Evet. Dinliyorum."

"Neye bakıyorsun?" diye sordu babam, gözlerini teras tarafına doğru kısarak.

"Mitts. Konuşmam gereken sıradaki kişi o."

"Görünüşe göre çoktan Aida'yla konuşmuş," dedi babam, en esrarengiz ses tonuyla.

"Ah. Evet."

"Performansı nasıl?"

"İyi. Şaşırtıcı derecede iyi," diye yanıt verdim.

Babam ona bakıp başıyla onayladı. "Kesinlikle daha iyi görünüyor. Yine de elbisesi çok açık."

Bunu söyleyeceğini biliyordum. Marta'nın onayım için getirdiği elbise yığınında daha muhafazakâr seçenekler vardı ama ben bunu seçmiştim. Çünkü Aida'nın kıvrımlarını sanki onun için yapılmış gibi saracağını biliyordum.

Konuşmayı toparlama çabalarıma rağmen babam hâlâ saçmalamaya devam ediyordu.

"Belediye başkanı kampanyana otuz bin dolar yatırarak seni destekledi fakat aynı şeyi diğer yirmi beş konsey müttefikine de

yaptı, bu yüzden söyleminin o kadar güçlü olduğunu sanmıyorum..."

Oliver Castle o yüzsüz cesaretiyle yeniden ortaya çıkmıştı. Yarı sarhoş olduğunu güneşten yanmış yüzünün kızarmasından ve Aida'yla Mitts'in arasına kabaca girmesinden anlayabiliyordum. Aida onu başından savmaya çalışarak terasın karşı tarafına yönelse de Castle onu takip ederek kendisiyle konuşmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Sanırım en etkili ve en verimli olacak şey..."

"Diyeceğini unutma, baba," dedim.

İçkimi bırakıp geniş açık sürgülü kapılardan dışarı çıktım. Mekânın bu kısmı tepedeki fenerler tarafından sadece loş bir şekilde aydınlatılıyordu, müzik daha sessiz ve oturma yerleri daha özeldi. Oliver, Aida'yı saksıdaki Japon akçaağaçlarının arkasına gizlenmiş en karanlık ve en uzak köşeye çekmeye çalışıyordu.

Hemen sözlerini kesmeye niyetlendim ama yaklaştıkça Oliver'ın alçak ve aceleci sesiyle Aida'ya yalvardığını duydum. Merakıma yenik düşerek ne konuştuklarını duymak için biraz yaklaştım.

"Beni özlediğini biliyorum, Aida. Beni düşündüğünü biliyorum, tıpkı benim seni düşündüğüm gibi..."

"Gerçekten özlemiyorum," diyerek karşı çıktı Aida.

"Birlikte güzel zamanlarımız oldu. Sahilde şenlik ateşi yaktığımız geceyi hatırlıyor musun, sen ve ben kum tepelerinin üzerinde yürümüştük, üzerinde beyaz bir bikini vardı ve ben dişlerimle üstünü çıkarmıştım..."

Yerimde öylece dururken içimde sıcak, erimiş bir kıskançlık çalkalanıyordu. Sözlerini kesmek istiyordum ama içimde hastalıklı bir merak hâkimdi. Oliver ve Aida arasında tam olarak neler geçtiğini bilmek istiyordum. Belli ki bu herif ona deli gibi âşıktı. Ama Aida da aynı şeyi hissediyor muydu? Onu seviyor muydu?

"Elbette o hafta sonunu hatırlıyorum," dedi Aida umursamaz bir tavırla. "Sarhoş olmuştun ve Cermak Yolu'nda arabanla kaza yapmıştın. Joshua Dean'le kavga ederken neredeyse elini kırıyordun. Güzel günlerdi."

"O senin hatandı," diye homurdandı Oliver, onu terasın korkuluklarına sıkıştırmaya çalışarak. "Beni çıldırtıyorsun, Aida. Beni delirtiyorsun. Bütün bunları sen beni Oriole'de bıraktıktan sonra yaptım."

"Öyle mi?" dedi Aida, terasın altındaki şehir sokaklarına bakarak. "Seni neden orada bıraktığımı hatırlıyor musun?"

Oliver bir an duraksadı. Yüzündeki ifadeden bunu hatırladığını söyleyebilirdim ama Oliver bundan bahsetmek istemiyor gibiydi.

"Amcanla karşılaştık. O da kim olduğumu sordu. Sen de 'Sadece bir arkadaş' dedin. Çünkü asi olmayı, Enzo Gallo'nun kızıyla çıkmayı seviyordun. Ama güven fonunu ya da babanın şirketindeki yerini riske atmak istemedin. Gerçekte ne istediğini itiraf edecek cesaretin yoktu."

"Bir hata yaptım."

Oliver'ın sesi alçak ve aceleciydi, Aida'nın elini tutmaya çalıştığını görebiliyordum fakat Aida elini Oliver'ın uzanamayacağı bir yere çekti.

"Aida, dersimi aldım, sana söz veriyorum. Seni o kadar çok özledim ki kendimi Keystone Capital'ın çatısından yüzlerce kez atabilirdim. O ofiste oturuyorum ve perişan haldeyim. Masamda dönme dolapta güldüğün ve koluma asıldığın o fotoğrafımız var. O gün hayatımın en güzel günüydü, Aida. Eğer bana bir şans daha verirsen benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlayacağım. Parmağına bir yüzük takacağım ve seni dünyaya göstereceğim."

"Parmağımda zaten bir yüzük var," diyen Aida, yüzünde donuk bir ifadeyle elini kaldırıp ona gösterdi. "Evlendim, unuttun mu?"

"Bu evlilik bir saçmalıktı. Bunu sadece beni incitmek için yaptığını biliyorum. Callum Griffin umurunda bile değil, o senin nefret ettiğin her şeyin vücut bulmuş hali! Kendini beğenmiş, yapmacık ve parasıyla gösteriş yapan insanlara katlanamıyorsun. Onunla ne kadar flört ettin ki? Mutsuz olduğunu görebliyorum."

"Mutsuz değilim," dedi Aida. Sesi pek inandırıcı değildi.

İkisinin sözünü kesmem gerektiğini biliyordum ama yerimde çakılıp kalmıştım. Kendi bağış gecemde karımı baştan çıkarmaya çalışan Oliver Castle'ın cüretine öfkeliydim ama aynı zamanda Aida'nın nasıl tepki vereceğini de sapkınca merak ediyordum.

"Yarın akşam benimle yemeğe gel," diye yalvardı Oliver.

"Hayır," dedi Aida, başını iki yana sallayarak.

"O zaman benim daireme gel. O herifin sana benim dokunduğum gibi dokunmadığını biliyorum."

Aida bunu kabul edecek mi? Onu hâlâ becermek istiyor mu?

Şimdi Oliver kollarını ona dolayıp boynunu öpmeye çalışıyordu. Aida onun ellerini uzaklaştırsa da Oliver onu köşeye sıkıştırmıştı. Aida dar elbisesi ve topuklu ayakkabıları yüzünden rahat hareket edemiyordu.

"Kes şunu Oliver, biri seni görecek..."

"Bunu özlediğini biliyorum..."

"Ciddiyim, kes şunu yoksa..."

Oliver onu korkuluklara doğru bastırıp elini eteğine sokmaya çalıştı. Külot giymediğini biliyordum çünkü onu ben giydirmiştim. Oliver'ın onun çıplak amının dudaklarına dokunduğu düşüncesi sonunda beni çıldırttı.

Öfkeden kör olan insanlar duymuştum. Bu bana daha önce hiç olmamıştı; en kızgın olduğum anlarda bile kontrolümü hep korumuştum.

Şimdi, bir anda, Japon akçaağaçlarının arkasında durmaktan Oliver Castle'ı boğazından yakalamaya, sol elimle olabildiğince sert sıkmaya geçmiştim. Bu sırada sağ yumruğum yüzüne defalarca çarpıyordu. Çılgınca bir kükreme sesi duyduğumda o sesin benden çıktığını fark ettim. Karıma el kaldıran adama vururken öfkeyle uluyan bendim. Hatta onu sanki korkuluklardan aşağı atacakmışım gibi kaldırmaya başlamıştım.

Babam, Aida ve diğer birkaç kişi kollarımdan tutup beni Castle'dan çekmeseydi bunu gerçekten yapabilirdim.

Castle'ın yüzü kan içindeydi, dudağı yarılmıştı ve gömleği parçalanmıştı. Şimdi baktığımda benimki de öyleydi.

Parti çığlıklarla birlikte sona ermişti. İçerideki ve dışarıdaki herkes bize bakıyordu.

"Güvenliği çağırın," diye bağırdı babam. "Bu adam Bayan Griffin'e saldırmaya çalıştı."

"Sikime yaptım," diye hırladı Oliver. "O..."

Babam onun yüzüne bir darbe daha indirerek onu susturdu. Fergus Griffin yeteneğini kaybetmemişti. Oliver kafası geriye savurarak avlunun zeminine yığıldı. İki güvenlik görevlisi onu kaldırmak için aceleyle terasa çıktı.

"Gidin buradan. Hemen," diye tısladı babam, nefes nefese.

"Karımı eve götüreceğim," dedim, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Ceketimi çıkarıp az önce şok geçirmiş gibi duran Aida'nın omuzlarına sardım.

Aida buna izin verdi çünkü gerçekten *şoktaydı*. Oliver Castle'a kuduz bir köpek gibi saldırdığım için şoke olmuştu.

Kolum omuzlarındayken kalabalığı yararak asansöre binip zemin kata indik.

Onu, bekleyen limuzine aceleyle bindirdim.

15

Aida

LİMUZİNE BİNER BİNMEZ Callum, "Sür," diye bağırıp bölmeyi kaldırdı, böylece şoförle bağlantımız kesilip yalnız kaldık.

Elleriyle beyaz gömleği kan içindeydi. Yüzünde bile kan vardı ve dağılan saçları alnına düşüyordu. Gözleri etrafa vahşice bakarken soluk maviye karşı göz bebekleri simsiyah duruyordu. Mavi irisi siyah bir halka çevreliyor, bu da şu anda yaptığı gibi bana baktığında onu yırtıcı bir kuş gibi gösteriyordu.

Çenesindeki kasların seğirdiğini ve boynundaki damarların öne çıktığını görebiliyordum.

"Delirdin mi sen!?" diye bağırdım limuzin kaldırımdan uzaklaşırken.

Callum'un ceketini omuzlarımdan attım, bir tür kurbanmışım gibi omuzlarıma dolamasına izin verdiğim için sinirliydim.

"O züppe sana ellerini sürdü," dedi Callum.

Sesinde sertlik hâkimdi. Onun öfkeli sesini daha önce de duymuştum. Ama bu seviyede değil. Kan sıçramış elleri titriyordu. Oliver'ı kaldırıp parmaklıklardan aşağı atmaya çalıştığını görmüştüm. Bunu yapacaktı. Onu öldürecekti.

Callum Griffin'i hafife almış olabilirdim.

"Bununla başa çıkabilirdim," diye çıkıştım. "Sadece sarhoştu. Olay çıkarmadan ondan uzaklaşabilirdim."

"Gözümün önünde seni baştan çıkarmaya çalışıyordu," diye homurdandı Callum.

"Demek beni gözetliyordun!"

"Çok haklısın, gözetliyordum. Sen benim karımsın. Benden sır saklayamazsın."

Dudak büktüm.

"Bu sadece tek taraflı, değil mi? Bütün gün gizli toplantılar ve randevular yapıyorsun. Babanın ofisine kapanıp planlarm içine gömülüyorsun."

"Çalışıyorum," dedi Callum, dudaklarını sıkarak.

Hâlâ en yüksek seviyede olduğunu söyleyebilirdim, binlerce voltluk saf, intikamcı enerji vücudunda dolaşıyordu. Saldırganlığım Oliver'dan çıkararak bölünmüştü. Şimdi gidecek yeri yoktu ve en ufak bir dokunuşta patlayacak gibi görünüyordu.

Ben de çok kızgındım. Benim özel konuşmamı dinleyerek ne yaptığını sanıyordu? Sanki onun malıymışım, kıskanmaya hakkı varmış gibi davranıyordu.

Oliver beni en azından kendi aptal ve olgunlaşmamış tarzıyla seviyordu. Callum beni sevmiyordu. Adamın biri elini eteğimin altına sokmaya çalışması neden umurunda olacaktı ki?

"Çalışmaya devam et," diye tısladım ona. "Ve özel hayatımdan uzak dur. Kolunda küçük, güzel bir aksesuar mı istemiştin? Bunu yaptım. Aptal partine geldim, bu çirkin elbiseyi giydim. Mitts'e

seni desteklemesi gerektiğini söyledim. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum. Daha önce kiminle çıktığım seni ilgilendirmez."

"Onu seviyor muydun?" diye sordu Callum.

"Seni ilgilendirmez!" diye bağırdım. "Az önce söyledim ya!"

"Söyle bana," diye emretti Callum. "O kibirli bok parçasını sevdin mi?"

Yine o çılgın açlık bakışı vardı. Bu onu çıldırtıyormuş da yanıtı bilmek zorundaymış gibi.

Ona hiçbir şey söylemeyecektim. Hem konuşmalara kulak misafiri olduğu hem de en ufak bir güven kırıntısı bile kazanmamışken düşüncelerimle hislerim üzerinde hakkı olduğunu düşündüğü için kızgındım.

"Sana ne bundan?" diye sordum. "Ne önemi var ki?"

"Bilmem lazım. Sana dokunuşu hoşuna gitti mi? Seni nasıl becerdiği?"

Farkında olmadan elini çıplak bacağıma koydu. Parmakları bana giydirdiği elbisenin boncuklu sert eteğinin altından yukarı doğru kayıyordu.

Elini sertçe uzaklaştırıp onu göğsünden ittim.

"Belki de hoşuma gitmiştir," dedim.

"Kim seni daha iyi beceriyor? Ben mi, o mu?" diye sordu Callum. Eli yine bacağımdayken diğer elini boynuma dolayarak beni daha yakına çekmeye çalıştı. Beni koltuğa bastırıp üstüme çıktı.

Bu sefer yüzüne dudağını patlatacak kadar sert bir tokat attım.

Tokat limuzinin arkasında yankılandı, müzik çalmadığı için araç sessizdi.

Bu tepkim bir an için Callum'u sarsıp kendine getirir gibi oldu.

Sonra gözlerini kırptı. O gözler her zamankinden daha şehvetle bakıyordu. Bir kurt kadar açtı.

Callum dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni sertçe öperken dilini ağzıma soktu. Yarılan dudağındaki kanın tadını alabiliyordum; tuzlu ve sıcak.

Ağırlığı beni derin deri koltuğa sıkıştırırken bedeni alev alev yanıyor gibiydi.

Callum'dan en çok soğuk, katı ve duygusuz olduğu zaman nefret ediyordum. Koridorda ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gittiğinde. Yatakta bana sarılmadan, hatta dokunmadan yanımda uyuduğunda.

Onu böyle öfkelendirdiğimde, sonunda çatlayıp kontrolünü kaybettiğinde... işte o zaman ondan nefret etmiyordum. Aslında neredeyse ondan biraz hoşlanıyordum çünkü o zaman kendimi biraz daha fazla görüyordum.

Öfkelendiğinde. Kızdığında. Birini öldürmek istediğinde.

İşte o zaman onu anlıyordum.

İşte o zaman nihayet ortak bir noktada buluşuyorduk.

Yüzünü ellerimin arasma alarak öpücüğüne karşılık vermeye başladım. Parmaklarım saçlarındaydı. Saçları terden ıslanmıştı ve derisi sıcacıktı. Boynu da öyle.

Vücudunun geri kalanını da hissetmek istiyordum.

Sıkıca iliklenmiş olan gömleğinin düğmelerini kurcalamaya başladım, aydınlıkta görseniz bile asla çözemeyeceğiniz türdendi.

Onun yerine gömleğinin önünü yırtarak açtım, sanki o Süpermen'miş ve üzerimize doğru gelen bir asteroid varmış gibi. Ellerimi yanan teninin üzerinde gezdirirken kaslarının uyarılmışlıkla seğirdiğini hissedebiliyordum.

Ağzımın içindeki dili neredeyse beni boğarcasına derinlerimi keşfediyordu. Yüzündeki kirli sakal yanağımı çiziyordu. Callum

elbisemi çıkarmaya çalıştıysa da elbise o kadar sert ve dardı ki eteği belimden yukarı bile çekemiyordu.

Callum hayal kırıklığıyla homurdanarak yerden ceketini kaptı ve göğüs cebinden bir çakı çıkardı. Bir düğmeye basmasıyla bıçak hızlı ve keskin bir şekilde yukarı döndü. Nero'nun taşıdığına çok benziyordu. Tıpkı Nero gibi, Callum'un da bıçağı nasıl kullanacağını bildiğini tutuşundan anlayabiliyordum.

"Kıpırdama," diye homurdanarak beni koltuğa yapıştırdı.

Hiç kıpırdamadan durdum. Callum beş ya da altı hızlı hareketle elbiseyi bedenimden ayırıp limuzinin zemininde parçalar halinde bıraktı.

Altım tamamen çıplaktı.

Callum bir saniye boyunca gözleriyle vücudumu yalayıp yuttuktan sonra pantolonunun düğmelerini açarak aletini serbest bıraktı.

Bunu ona asla itiraf etmezdim ama Callum'un muhteşem bir aleti vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Adonislerinin derin hatları doğrudan penisine ulaşıyordu, ki o da elimi etrafına dolayamayacağım kadar kalındı. Teni soluk ve kremsiydi, aleti de neredeyse tamamen aynı renkteydi, sadece ucunda bir parça kızarıklık vardı.

Duştayken onu ağzıma almaktan oldukça keyif almıştım. İnanılmaz derecede pürüzsüzdü, dudaklarıma kolaylıkla girip çıkıyordu.

Aslında, şu anda bunu tekrar yapmak isterdim. Ama Callum çok sabırsızdı.

Kucağına oturmam için beni üstüne çekti. Aramızdaki yerini alan aleti, neredeyse göbek deliğime kadar ulaşıyordu. Kadınlığımın dudaklarını uzunluğu boyunca ileri geri kaydırıp nemlendirdim. Sonra kendimi koca başının üzerine indirerek içime kaymasına izin verdim.

Callum başını koltuğa yasladı ve vajinam aletini yutarken derin, gırtlaktan gelen bir inleme çıkardı. Ellerini belime dolayarak beni aşağı çekti.

Aman Tanrım, bu çok iyi hissettiriyordu...

Elbisenin altındaki çıplak kadınlığımın çıldırtıcı sürtünmesi yüzünden bütün gece ıslanmıştım. Azgın ve sinirliydim, bir daha ne zaman seks yapacağımı merak ediyordum.

İtiraf etmeliyim ki bir an için Oliver'ın teklifi kulağa o kadar da kötü gelmemişti. Kibirli, toy ve biraz da aptaldı ama en azından vücuduma tapıyordu.

Ancak kum tepelerinde seviştiğimiz geceden bahsederken kafamda farklı bir görüntü canlanmıştı: Callum beni duşun cam duvarına doğru itiyor ve o kalın, güzel sikini içime sokuyordu. Nemli sıcakta kocamın ellerini üzerimde gezdirdiğini düşünüyordum, eski erkek arkadaşımı değil.

Bunu düşünmeden edememiştim.

Şimdi bunu tekrar yaşıyordum, ilkinden bile daha iyi hissettiriyordu. Callum öncekinden daha vahşi ve daha açgözlüydü. Memelerimi ağzına alıyor, açlıktan ölüyormuş gibi emiyordu, sanki onu hayatta tutan tek şey buydu. Meme ucumu bırakıp onun yerine boynumu emmeye başladı, o kadar sert ve açgözlüydü ki yarın izlerle kaplı olacağımı biliyordum.

Kucağında bir aşağı bir yukarı zıplayarak aletinin tadını çıkardım. Limuzinin yoldaki engebeli yerlerden geçerken ya da bir köşeyi dönerken yaptığı hareket, sevişmemizdeki sürtünmeyi artırıyordu. Motorun titreşimi bile bu duyguya katkıda bulunuyordu. Koltukların zengin derisinin, büfedeki alkolün, Callum'un gömleğindeki kanın ve tenindeki terin kokusunu alabiliyordum.

Callum beni saçlarımdan tutup onu hayal ettiğim vampir gibi boynumun yanını ısırdı. Bu hareketiyle bedenim ürperince boynuna yapışıp aletinin etrafında kendimi sıktım.

"Aida," diye inledi Callum kulağıma doğru, "çok güzelsin."

Bir an için donup kaldım.

Callum daha önce bana hiç iltifat etmemişti. Onun Christina Huntley-Hart gibi kızlardan hoşlandığını sanıyordum; sıska, sarışın, modaya uygun, popüler. Şov köpeği gibi iyi yetiştirilmiş.

Oliver'a saldırdığında, bunun gururundan kaynaklandığını düşünmüştüm. Oliver'ın bağış gecesini basmasına ve mülküne el koymaya çalışmasına sinirlenmişti.

Callum'un gerçekten kıskanç olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Gergin, kendini beğenmiş, mükemmeliyetçi kocam gerçekten... benden hoşlanıyor muydu?

Tekrar aletinin üzerinde hoplamaya başladım ve kalçalarımı yuvarlayarak vajinamın bütün uzunluğu boyunca aşağı yukarı kaymasını sağladım.

Callum inlerken sıkıca sardığı kolları yüzünden zor nefes alıyordum.

Dudaklarımı kulağına dayayarak, "Beni istiyor musun, Cal?" diye fısıldadım.

"Seni istemiyorum," diye inledi Callum, sesi boğuk ve hamdı. "Sana *ihtiyacım* var."

Sözleri içimdeki bir şeyi serbest bıraktı. O parçam kendi çaresiz çekimimi zapt etmeye çalışıyordu çünkü bu çok yoğun, şımartılamayacak kadar tehlikeliydi. Bu adamı arzulamama izin veremezdim çünkü bu anlamsızdı. Onun üzerinde hiçbir gücüm olmadığını düşünmüştüm.

Ama şimdi onun da buna benim kadar ihtiyacı olduğunu anlıyordum. O an öyle sert boşalmaya başladım ki bütün vücudum kollarının arasında titredi. İçimde gürleyen bir şelale gibiydi. Lanet olası bir Niagara Şelalesi, aşağı doğru akıyordu. Durdurulamaz. Sınırsız.

Yine de doruğa ulaştıktan sonra bile hâlâ fazlasını istiyordum. Orgazm inanılmazdı ama tamamen tatmin etmemişti. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Callum beni sırtüstü yatırdı ve üstüme tırmanıp tekrar içime girdi. Şimdi doğrudan gözlerimin içine bakarken onun berrak mavi gözleri benim gri gözlerimle buluşuyordu.

Genellikle gözlerinin içine baktığımda, bunun nedeni öfkeli olmam ve onu aşağı çekmeye çalışmamdı. Birbirimize daha önce hiç böyle bakmamıştık; şeffaf, meraklı, sorgulayıcı.

Callum bir robot değildi. Her şeyi en az benim kadar keskin hissediyordu. Belki daha da fazla çünkü hep içine atmaya çalışıyordu.

İlk kez dudaklarını benimkilere nazikçe bastırdı. Dili beni tadıyor ve keşfediyordu.

Kalçalarım hâlâ onunkilerin altında sarsılırken ben de onu öptüm. Başka bir doruk noktasının oluştuğunu hissedebiliyordum, bir öncekinin diğer yarısı. Neden diğer her şeyimiz tamamen zıtken bedenlerimiz birbirine bu kadar mükemmel uyuyordu?

"Sen benimsin, Aida," diye hırladı Callum kulağıma. "Sana dokunmaya çalışan herkesi öldüreceğim."

Bununla birlikte içimde patladı ve ben de onunla birlikte boşalmaya başladım, ilkinden bile daha güçlü bir orgazmdı. Aslında şimdiye kadar hissettiklerimin en güçlüsüydü. Bittiğinde hayatta olacağımdan emin değildim.

16

Callum

NEYSE Kİ EVE ilk dönen Aida'yla ben olmuştuk çünkü elbisesinin parçaları limuzinin zeminine dağılmıştı ve takım elbisemin ceketinden başka giyecek bir şeyi yoktu.

Bu onun umurunda bile değildi. Her zamanki özgür ruhuyla ceketimi vücuduna sardı ve yalınayak içeri koşarken şoföre gösterişli bir selam verdi.

Onu takip etmek istiyordum ama telefonumun cebimde çaldığını hissettim; babam beni azarlamak için arıyor olmalıydı.

Telefonu açar açmaz, "Aklmdan ne geçiyordu senin?" diye sordu.

"O pislik karıma saldırmaya çalıştı."

"Kendi bağış gecende kavgaya karıştın. Oliver Castle'la! Bunun nasıl göründüğünü biliyor musun?"

"Oracıkta beynini dağıtmadığıma şükretsin."

"Yapsaydın şu anda hapiste olurdun," diye söylendi babam öfkeyle. "O vurduğun bir öğrenci derneği çocuğu değildi. Henry Castle Chicago'nun en zengin adamlarından biri. Senin kampanyana elli bin dolar bağışladı!"

"Parasını geri alamayacak," dedim.

"Adaylığını baltalamasını engellemek için ona geri ödemeden çok daha fazlasını vermen gerekecek."

Dişlerimi o kadar sert sıktım ki azı dişlerim ikiye ayrılacakmış gibi hissettim.

"Ne istiyor?" dedim.

"Yarın sabah öğreneceksin. Sabah 8'de, Keystone Capital'da. Sakın geç kalma."

Lanet olsun. Henry Castle oğlundan da beterdi; şişko, kibirli ve aşırı talepkârdı. Ayaklarına kapanıp yüzüğünü öpmemi isteyecekti. Ben de başka bok kafalı oğullar doğurmasını engellemek için onu hadım etmek isteyecektim.

"Orada olacağım," dedim.

"Bu gece kontrolünü kaybettin," dedi babam. "O kızla aranızda ne haltlar dönüyor?"

"Hiçbir şey."

"Onun bir varlık olması gerekiyordu, yük değil."

"O hiçbir şey yapmadı. Sana söyledim, sorun çıkaran Castle'dı."

"O zaman topla kendini. Onun dikkatini hedefinden uzaklaştırmasına izin veremezsin."

Telefonu kapattım, söylenmemiş ve telefona haykırmak istediğim her şey içimde kaynıyordu.

Beni Aida'yla evlenmeye zorlayan babamdı, şimdi de Aida, diğer herkese yaptığı gibi tahtanın etrafında karıştırabileceği küçük bir satranç taşı olmadığı için mi kızgındı?

Aida'da hayran olduğum şey buydu. Vahşi ve acımasızdı. Ona bir elbise giydirmek için elimden gelini yapmam gerekiyordu. O, Henry Castle'ın önünde asla sürünmezdi. Ben de öyle.

Üst kattaki yatak odamıza çıktığımda onun dişlerini fırçalayıp yatmaya hazırlanıyor olmasını bekliyordum.

Onun yerine, odaya girer girmez üzerime atladı. Beni tutkuyla öpüp yatağa doğru çekti.

"Yorulmadın mı?" diye sordum.

"Daha gece yarısı bile değil," diyerek güldü Aida. "Ama uyumayı tercih edersen sen bilirsin, ihtiyar..."

"Bakalım seni yormak için ne gerekiyor, seni lanet olası deli," dedim ve onu yatağa fırlattım.

***

ERTESİ SABAH HENRY Castle'la görüşmem için kalkmam gerektiğinde Aida hâlâ derin uykudaydı. Battaniyeleri çıplak omuzlarına kadar çektim ama o pürüzsüz, parlak teni örtmek yazık olacak gibi görünüyordu.

Dün gece yaptığımız şamatadan sonra bitkin görünüyordu. Bir saat boyunca güreştik desek yeriydi. Beni test ediyordu, kontrolü ele geçirmesine izin verip vermeyeceğimi, enerjimi ve dayanıklılığımı.

Önce pes etmemin imkânı yoktu. Beni her alt etmeye çalıştığında onu tekrar kıstırdım ve ikimiz de nefes nefese kalana, terden sırılsıklam olana kadar acımasızca becerdim.

Gücümü onunkine karşı hissetmenin, ona bir gıdım bile vermeyeceğimi bilmenin onu nasıl heyecanlandırdığını görebiliyordum. Beni zorlamayı, ben kopmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini görmeyi seviyordu. Bunu yatak odasının içinde ve dışında yapıyordu.

Ben yerinden oynamayan lanet bir dağdım. Bunu Aida da yakında öğrenecekti.

Henry Castle da öyle. Ofisine yalakalık yapmak için geldiğimi düşündüğünü biliyordum ama öyle bir şey olmayacaktı.

Aslında danışma görevlisi bana kapısının önünde oturup beklememi söylediğinde ona, "Toplantımız sekizde," diyerek içeri girdim.

Tam da tahmin ettiğim gibiydi, Henry masasınm arkasında oturuyor ve şu anda hiçbir şey yapmıyordu.

Tamamen kel, kaslı ama aynı zamanda şişman iri yarı bir adamdı. Geniş omuzlu bol takımlar giyiyor, bu da cüssesinin etkisini artırıyordu. Kaşları simsiyahtı ve saçsız kafasında oldukça eğreti duruyordu.

"Griffin," dedi, sert bir baş hareketiyle.

Emredici bir ton takınmaya çalışmıştı.

Hatta masasmın karşısma oturmam için eliyle işaret etti. Sandalye alçak ve dardı, Henry'nin kendisinin oturduğu sandalyeden kasıtlı olarak daha alçaktaydı.

"Hayır, teşekkürler," dedim, ayakta durmaya devam ederek masasının kenarına rahat bir tavırla yaslandım. Şimdi ona tepeden bakan bendim. Bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Kitaplığındaki bazı fotoğraflara bakma bahanesiyle hemen kendisi de ayağa kalktı.

"Oliver'ın benim tek oğlum olduğunu biliyorsun," dedi ve kumsaldaki bir çocuğun çerçeveli fotoğrafını eline aldı. Fotoğraftaki çocuk suya doğru koşuyordu. Arkasmda bir ev vardı; küçük, mavi, neredeyse bir kulübe gibi. Kum evin basamaklarına kadar geliyordu.

"Hımm," dedim, kayıtsızca başımla fotoğrafı işaret ederek. "Orası neresi?"

"Chesterton," dedi Henry kısaca. Konuşmayı tekrar konuya döndürmek istediği açıktı. Onun yerine, kızgınlığını arttırmak için konuyu teğet geçtim.

"Oraya çok sık gider misiniz?" diye sordum.

"Eskiden giderdik. Her yaz. Gerçi daha yeni sattım. Daha önce yapardım ama Oliver yaygara kopardı. O benden daha duygusal."

Henry fotoğrafı rafa düzgünce geri koyup tekrar benden yana döndü. Kalın siyah kaşları gözlerinin üzerine doğru sarkıyordu.

"Dün gece oğluma saldırdın," dedi.

"O da karıma saldırdı."

Henry alaycı bir tavırla, "Aida Gallo mu?" dedi. "Gücenme ama ben olsam onun sözüne inanmazdım."

"Bu son derece gücendirici," dedim, gözlerimi üzerinde tutarak. "Kendi gözlerimle gördüğümden bahsetmiyorum bile."

Henry sert bir şekilde, "Onu güvenlik eşliğinde dışarı çıkardınız," dedi. "En büyük bağışçılarınızdan biri için daha iyi bir muamele beklerdim."

Hafifçe homurdandım.

"Lütfen. Benim bir sürü param var. Elli bin dolar için karımı pazarlayacak değilim. Hem zaten benim ilişkim seninle, Oliver'la değil. Onun eli ayağı durmayan bir ayyaş olmasının seni şaşırttığım sanmıyorum. O yüzden seni gerçekten rahatsız eden şeyin ne olduğuna gelelim."

"Peki," diye tersledi Henry. Yüzü kıpkırmızı kesilirken kel kafası her zamankinden daha parlak görünüyordu. "Trafik Müdürlüğü mülkünü Marty Rico'ya sattığını duydum. Onu istiyorum."

Aman Tanrım. Henüz meclis üyesi bile değildim, mülk satılık değildi ve Chicago'daki adamların yarısı pis yumruklarını onun etrafında kapatmaya çalışıyordu.

"İlgilenen birkaç taraf var," diye yanıt verdim, parmaklarımı hafifçe masasının üstüne vurarak. "Tüm teklifleri değerlendireceğim."

"Ama onu bana vereceksin," dedi Castle tehditkâr bir şekilde.

İstediği kadar tehdit edebilirdi. Hiçbir şeyi bedavaya vermeyecektim.

"Fiyatı uyarsa," dedim ona.

"Beni düşman edinmek istemezsin." Henry şimdi masasının arkasında benden daha otorite olduğunu göstermek için ayakta duruyordu. Ne yazık ki odadaki en uzun adam olmadığınızda bu işe yaramıyordu.

"İyi bir şey bulacağına eminim," dedim. "Ne de olsa kapının üzerinde 'capital' yazıyor."

Adamın yüzünün rengi gittikçe koyulaşıyordu. Sanki bir damarı patlamak üzereydi.

"Bu konuda babanla temasa geçeceğim," diye tısladı.

"Zahmet etme," dedim ona. "Oğlunun aksine, ben kendi adıma konuşurum."

17

Aida

CALLUM ERKENDEN KALKIP sessizce banyoya girdi ve duşun sesiyle beni uyandırmamak için kapıyı kapattı.

Sonunda kendime geldiğimde çoktan gitmişti, muhtemelen bir toplantıya gidiyordu. Havada hâlâ onun şampuanının ve tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. Bana giderek daha erotik gelen bir kokuydu bu.

Bir gece önce yaşadığım hazzın tadını çıkardım.

Callum Griffin'in bu kadar tutkulu ya da şehvetli olabileceğine asla inanmazdım. Açıkçası, en az hoşlandığım kişiyle yaptığım en iyi seks buydu. Ne büyük bir muamma. Çünkü neredeyse ona karşı dost canlısı hissetmemi sağlıyordu ve ben bunu hiç planlamıyordum.

Başım dönüyordu. Neler oluyor böyle? Griffinlerle çok uzun zamandır iç içe olduğum için Stockholm Sendromu mu yaşıyordum?

Neyse ki bugün eve gidecektim, böylece biraz aklımı başıma toplayabilirdim.

Keşke daha mutlu bir sebebi olsaydı. Bugün annemin ölüm yıldönümüydü; her zaman babam ve ağabeylerimle geçirdiğim bir gün.

Bugünü dört gözle bekliyordum. Evlendiğim günden beri eve gitmemiştim. Artık teknik olarak başka bir yerde yaşadığım için farklı hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum.

Griffinlerin malikânesi kesinlikle evim gibi hissettirmiyordu. Hoşuma giden birkaç şey vardı elbette; en çok da sinema salonu ve havuz. Geri kalan her şey sinir bozucu derecede düzenliydi, sanki biri her an bir dergi çekimi yapmaya gelecekmiş gibi. Koltukların çoğu sanki üzerlerine oturulmaması gerekiyormuş gibi sert yastıklarla süslenmişti ve kitap ya da battaniye gibi rahat aksesuarlardan yoksundu.

Ayrıca ev personeli muazzamdı. Temizlikçi kadınlar, aşçılar, asistanlar, şoförler, güvenlik görevlileri... Her an birilerinin odaya girebileceğini, içerisinin dolu olduğunu gördüklerinde her zaman kibarca geri çekildiklerini, yine de yalnız olmadığınızı ve onlardan garip bir sınıfta olduğunuzu hatırlattıklarını bildiğinizde rahat hissetmek zordu.

"Yardımcılarla" konuşmaya çalışıyordum, özellikle de Marta'yla çünkü en sık onu görüyordum. Yedi yaşında bir kızı vardı, reggaeton müziği dinliyordu ve makyajın Michelangelo'suydu. İyi birine benziyordu, arkadaş olabilirdik. Sanki ben bir Griffin'mişim gibi bana el pençe divan durması gerekmesi dışında...

Tuhaftı çünkü Gallolar da fakir sayılmazdı. Ama her şeyde olduğu gibi zenginlikte de seviyeler vardı.

Her neyse, bir günlüğüne gerçekliğe döndüğüme memnun olacaktım.

Nessa eve gitmem için bana cipini ödünç verdi. Aslında kendi arabam yoktu. Babamın evinde, Nero'nun kendi tuhaf amaçları için motoru sökmediğini varsayarsak garajda her zaman istediğimi alabileceğim kadar rastgele araç vardı. Sanırım şimdi bir tane alabilirdim. Bankada bir sürü param vardı. Ancak Griffinlere park yeri için yalvarma fikrinden hoşlanmıyordum.

Old Town'a doğru ilerlerken buraya en son geldiğimden beri haftalar değil de aylar geçmiş gibi hissettim.

Bu tanıdık sokaklarda araba sürmek yeniden kendim olmak gibiydi. Çok iyi bildiğim dükkânlarla pastanelere bakarken Callum'la bunca zaman birbirimizden sadece birkaç kilometre uzakta yaşamış olmamıza rağmen dünyalarımızın bu kadar farklı olmasının ne kadar komik olduğunu düşündüm.

Yıllar boyunca Old Town'da her türden insan yaşamıştı; Alman çiftlikleriyle doluyken buraya "Lahana Tarlası" diyorlardı. Daha sonra Porto Rikolular ve bir sanatçı ordusu buraya taşınmıştı. Ardından çok sayıda İtalyan da.

Büyükbabam evimizi '50'lerde satın almıştı. Büyük, eski, Victoria döneminden kalma bir ev. "Eski" kelimesine vurgulamam gerek. Dört katlı, perili ev kadar karanlık ve dik çatılı, aşırı büyümüş meşe ağaçlarıyla gölgelenmiş ve duvarlarla çevrili bir bahçeyle desteklenmişti.

Babam Nero'nun devam eden projeleri için bir yeraltı otoparkı yaptırmıştı, ben de arabayı cadde seviyesinin altına indirip park ettim, ardından merdivenlerden mutfağa çıktım ve Greta'yı şaşırtarak kollarımı kalın beline doladım.

"*Minchia!*"* diye bağırdı Greta, elinde bir kaşıkla dönünce üzerime domates sosu sıçratarak. "Aida! Eve geleceğini bana neden söylemedin? Akşam yemeği hazırlardım!"

"Ee, yemek yapıyorsun ya," diye belirttim.

* (İt.) Siktir. (ç.n.)

"Daha güzel yemek yapardım."

"Yaptığın her şeye bayılıyorum," dedim, sosun tadına bakabilmek için kaşığı elinden kapmaya çalıştım.

Greta onun yerine kaşığı parmaklarıma vurmak için kullanarak, "Hayır!" dedi. "Henüz hazır değil."

Onu belinden yakalayıp tekrar sarılıp sıkıca kavradım ve yerden kaldırmaya çalıştım.

"*Smettila!** Dur!" diye tersledi Greta. "Belini incitmeden önce kes şunu. Ya da benimkini!"

Bunun yerine onu yanağından öpmekle yetindim.

"Seni özledim. Griffinlerin aşçısı en boktan yemekleri yapıyor."

"O kadar paraya iyi bir aşçıları yok mu?" dedi Greta hayretle.

"Hepsi sağlıklı yiyecekler. Nefret ediyorum."

Greta sanki canlı fare servis ettiklerini söylemişim gibi ürperdi.

"Zeytinyağı ve kırmızı şaraptan daha sağlıklı bir şey yok. Bir İtalyan gibi yersen sonsuza kadar yaşarsın. Çok zayıf olmak iyi değildir."

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Greta'nın şimdiye kadar zayıflığa elli kilo kadar yaklaştığını sanmıyordum ve açıkçası ben de hiçbir zaman sopa kadar olmamıştım. Yani tam olarak tecrübelerimize dayanarak konuşmuyorduk. Ama bu kulağa berbat geliyordu.

"Babam nerede?" diye sordum.

"Annenin odasında."

Müzik odasını kastediyordu. Annem babamla tanışmadan önce klasik piyanist olarak eğitim almıştı. Kuyruklu piyanosu hâlâ en üst katın en güneşli odasında, tüm beste kitapları ve notalarıyla birlikte duruyordu.

---

* (İt.) Kes şunu. (ç.n.)

Babamı bulmak için iki kat merdiveni tırmandım. Merdivenler dar ve gıcırdıyordu, ahşap basamaklar Dante'nin omuzları iki taraftaki duvarlara sürtünmeden çıkabileceği kadar geniş değildi.

Babam annemin piyano sehpasında oturmuş, tuşlara bakıyordu. Kuyruklu piyanoda çalan tek kişi annem olmasına rağmen piyanoyu her yıl akort ettirir ve bakımını yaptırırdı.

Annemin tam olarak bu noktada oturduğunu çok net hatırlıyordum. Ufak tefek olduğunu ve ellerinin benimkinden neredeyse hiç büyük olmadığını düşünürsek, ellerinin tuşların üzerinde ne kadar hızlı uçabildiği beni hayrete düşürürdü.

Onunla ilgili pek fazla anım yoktu. Ağabeylerim onu benden daha uzun süre tanımasını kıskanıyordum. Öldüğünde sadece altı yaşındaydım.

Grip olduğunu sanıyordu. Hepimize bulaştırmak istemediği için yatak odasına kapanmıştı. Babam onun ne kadar hasta olduğunu anladığında artık çok geçti. Sadece iki gün hasta kaldıktan sonra menenjitten öldü.

Babam kendini çok suçlu hissetmişti. Hâlâ da öyle hissediyordu.

Bizim dünyamızda, bir aile üyesini şiddet içeren bir şekilde kaybedebileceğinizi bilirdiniz. Gallolar olarak payımıza düşenden fazlasını kaybetmiştik. Ama sessiz hırsızın, bir hastalığın bu kadar genç ve sağlıklı bir kadını vurmasını beklemezdiniz.

Babam yıkılmıştı. Annemi çok severdi.

Onu Riviera Tiyatrosu'nda izlemişti. Annem onunla yemeğe çıkmayı kabul etmeden önce haftalarca ona çiçekler, parfümler ve mücevherler göndermişti. Babam ondan on iki yaş büyüktü ve adı çoktan kötüye çıkmıştı.

Annem onunla evlenmeyi kabul etmeden önce babam iki yıl daha ona kur yapmıştı.

Annemin onun işi ya da ailesi hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum. En azından çocuklarını çok sevdiğini biliyordum. Her zaman üç yakışıklı oğlundan ve son küçük sürprizi olan benden bahsederdi.

Dante onun odak noktasıydı. Nero onun yeteneğine, Sebastian onun nezaketine sahipti. Bende ne var bilmiyordum, sanırım gözleri.

Biraz piyano çalabiliyordum. Ama onun gibi değil.

Babamın geniş, takım elbiseli omuzlarının tuşların üzerine eğildiğini gördüm. Orta Do'ya neredeyse tuşun sınırları içinde kalamayacak kadar kalın bir parmakla dokundu. Babamın neredeyse doğrudan omuzlarına oturan kocaman bir kafası vardı. Koyu, kıvırcık saçlarında şoke edici beyaz çizgiler bulunuyordu. Kaşları başparmağım kadar kalındı. Hâlâ siyahtı, bıyığı da öyle. Ama sakalları griydi.

"Gel de benimle birlikte çal, Aida," dedi babam, arkasını dönmeden.

Ona gizlice yaklaşmak imkânsızdı. Merdivenlerin gıcırdadığı evimizde de değil sadece.

Bankta onun yanına oturduğumda babam bana yer açmak için yana kaydı.

"Annenin şarkısını çal," dedi.

Parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirmeye başladım. Her seferinde bu şarkıyı unutacağımı düşünüyordum. Nasıl başladığını söyleyemezdim, hatta doğru düzgün mırıldanamazdım bile. Ama beden beyinden çok daha fazla şey hatırlıyordu.

Annem bu şarkıyı defalarca çalmıştı. En zor şarkısı değildi, hatta en güzeli bile değildi. Sadece aklına takılan bir tanesiydi.

Erik Satie'den Gnossienne No. 1. Garip ve unutulmaz bir parça.

Şarkı ritmik ve gizemli başlıyordu. Bir soru gibi. Sonra öfkeyle, dramatik bir şekilde cevap veriyor gibi devam ediyordu. Ardından bu tam aynı olmasa da tekrar ediyordu.

Zaman işaretleri ya da ölçü çizgileri yoktu. İstediğiniz gibi çalabilirdiniz. Annem bazen ruh hâline göre daha hızlı ya da daha yavaş, daha sert ya da daha yumuşak çalardı. İkinci kez çaldıktan sonra bir tür köprüye geçerdi; en melankolik kısmı. Sonra bir kez daha başa dönerdi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sormuştum küçükken. "Gnossienne nedir?"

"Kimse bilmiyor," demişti annem. "Satie icat etti."

Babam için çaldım.

Babam gözlerini kapattı; annemin ellerini tuşların üzerinde, benimkinden çok daha hassas bir şekilde hareket ederken hayal ettiğini biliyordum.

Annemin ince bedeninin müziğin hareketiyle sallandığını, gri gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyordum. Pencerenin yanındaki vazoda sakladığı taze leylakların kokusunu alabiliyordum.

Gözlerimi açtığımda, oda onun zamanından daha karanlıktı. Meşe ağaçları o zamandan beri daha da kalınlaşmış ve uzamış, pencerenin önünü kapatmıştı. Artık ne vazo ne de taze çiçekler vardı.

Nero kapıda duruyordu; uzun, ince, siyah saçları tek gözünün üzerine düşmüş, yüzü bir intikam meleği kadar güzel ve acımasız görünüyordu.

"Sen çalmalısın," dedim ona. "Sen benden daha iyisin."

Nero başını hızlıca iki yana sallayarak merdivenlerden geri indi. Daha baştan buraya gelmesine şaşırmıştım. Anılarını anlatmayı sevmezdi. Ya da duygu gösterilerini. Ya da yıldönümlerini.

Babam sol elimdeki yüzüğe baktı. Yüzük elimi ağırlaştırıyor ve çalmamı zorlaştırıyordu.

"Sana iyi davranıyorlar mı, Aida?" diye sordu.

Callum'un dün gece kıyafetlerimi nasıl çaldığını, arabada üzerime nasıl atladığını ve elbisemi nasıl kestiğini düşünerek tereddüt ettim. Dudağını tadını. Bedenimin ona nasıl tepki verdiğini.

"Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun, baba," dedim sonunda.

Babam başıyla onayladı. "Biliyorum."

"Tymon Zajac dün gece Callum'un bağış toplantısma geldi," dedim.

Babam derin bir nefes aldı. Dışarıda olsaydık yere tükürebilirdi.

"Kasap," dedi. "Ne istiyormuş?"

"Açık artırmayla satılmak üzere olan bazı Trafik Müdürlüğü mülklerini istediğini söyledi. Ama bence olay bu değildi, Callum'u deniyordu. Belki beni de. Bir talebe nasıl tepki vereceğimizi görmek için."

"Callum ne dedi?"

"Ona siktirip gitmesini söyledi."

"Zajac bunu nasıl karşıladı?"

"Gitti."

Babam kaşlarını çattı.

"Dikkatli ol, Aida. Bu cevapsız kalmayacak."

"Biliyorum. Yine de endişelenme, Griffinlerin her yerde güvenliği var."

Babam başıyla onaylasa da memnun görünmüyordu.

Tam o sırada alt kattaki mutfaktan bir takırtı sesi duydum. Bu evde yalıtım olmadığından gürültü her yere yayılıyordu.

Ardından Dante'nin gürleyen sesi ve Sebastian'ın sesine benzeyen bir kahkaha kulağıma taşındı.

"Ağabeylerin geldi," dedi babam.

"Gel hadi." Piyano sehpasından kalkarken elimi omzuna koydum.

"Bir dakikaya inerim," dedi babam.

Aşağıya indim. Üç ağabeyim de Greta'yla birlikte küçük mutfakta tıkış tıkış oturuyordu. Dante, Sebastian'ın koltuk değnekle-

rinden biriyle yere düşürdüğü kırık tabakların parçalarını temizlemeye çalışıyordu. Seb'in dizi hâlâ yardımcı olması gereken ama bunun yerine onu her zamankinden daha da büyük bir yürüme felaketine dönüştüren yüksek teknolojili bir destekle kaplıydı.

En azından yürüyordu. Sayılır.

"Hey, sakar," dedim ona sarılarak.

"Yukarıda çalan sen miydin?" diye sordu Sebastian, bana sarılarak.

"Evet."

"Tıpkı onun gibi çalıyordun."

"Hayır, çalmıyorum," diyerek başımı iki yana salladım.

"Kesinlikle çalmıyorsun," diye onayladı Nero.

Greta, Dante'den, "Süpürgeyi bana ver," diye rica etti. "Etrafa parçaları saçıyorsun."

Onun arkası dönükken Nero portakallı çöreklerden birini çalıp ağzına tıkıştırdı.

Yanlış bir davranış sezinleyen Greta, tekrar arkasını dönüp ona sert bir bakış attı. Nero ise yanakları bir sincabınki gibi şişmiş olmasına rağmen yüzünü tamamen sabit tutmaya çalıştı.

"Bunlar öğle yemeği için!" diye bağırdı Greta.

"Ee, zaten öğlen," dedi Nero, portakallı çöreğin lokmalarını yutmaya çalışırken.

"Hayır, değil! Ayrıca baban sofraya gelmeden yeme."

Nero sertçe yutkundu.

"O yemeyecek. Bugün nasıl olduğunu biliyorsun."

"O zaman durumu daha da kötüleştirme!" diyen Greta, ardından, "Ve sen," diye parmağıyla Sebastian'ı işaret etti. "Önemli bir şeyi kırmadan önce git buradan."

"Tamam, tamam." Sebastian koltuk değneklerini koltuk altlarına yerleştirip oturma odasına doğru ilerlerken Greta'nın çaydanlığını kıl payı ıskalayarak süpürgeyi devirdi.

Nero sağ eliyle süpürgenin sapını düzgünce yakalayıp sol eliyle de bir portakallı çörek daha kaptı. Süpürgeyi Greta'ya uzatırken çöreği arkasına saklamıştı.

"Al, Greta," dedi Nero. "Sadece yardım etmek istediğimi biliyorsun."

"Sen sırtımdaki gömleği bile alırsın, seni şeytan."

"Duruma göre değişir. Kaç beden?"

Greta ona mutfak örtüsüyle vurmaya çalışınca Nero mutfaktan fırladı ve geçerken Sebastian'ı itince onu neredeyse düşürüyordu.

Dante daha yavaş bir tempoyla onu takip etti. Mutfaktan çıkan son kişi bendim, gözüm üzerine yeni krema sürülmüş portakallı çöreklerdeydi ama Greta'nın gazabını göze almak istemiyordum.

Sonunda, eski Çin dominosu setini kapıp Dante'nin getirdiği şarap şişesini açarak babamı aşağı indirdik. Nero'nun sonunda galip geldiği dönüşümlü bir oyun oynadık ancak bu, hile yapmakla suçlanmadan ve oyun sırasında bazılarının "yanlış yerleştirilmiş" olması ihtimaline karşı tüm taşların yeniden sayılması talep edilmeden olmamıştı.

Öğle yemeği hazır olduğunda, Greta'yı sürekli çalışmak yerine oturup bizimle birlikte yemek yemesi için onu çekiştirerek zorladık. Nero onu önce bir, sonra da birkaç kadeh şarap içmeye ikna etti ve bu noktada bize eskiden tanıdığı ünlü bir yazarla ilgili hikâyeler anlatmaya başladı; "bir ya da iki kez" birlikte olmuş olabilirlerdi, ta ki yazar kendisinde ilhamla onu çok rahatsız eden bir karakter yazana kadar.

"Kurt Vonnegut muydu?" dedi Sebastian.

"Hayır," dedi Greta, başını iki yana sallayarak. "Sana adını söylemeyeceğim, bir ara evliydi."

"Steinbeck miydi?" diye sordu Nero, muzip bir tavırla gülümseyerek.

"Hayır! Oradan bakınca kaç yaşında görünüyorum ben?" dedi Greta öfkeyle.

"Maya Angelou," dedim masum bir ifadeyle.

"Hayır! Tahmin etmeyi bırakın, sizi saygısız küçük yaratıklar."

"Bu saygısızlık değil," diye karşı çıktı Dante. "Bunların hepsi mükemmel yazarlar. Şimdi, eğer Dan Brown dersek..."

Da Vinci Şifresi'ne bayılan Greta, bizden bıkıp usanmıştı.

"Bu kadar yeter!" diyerek tehditkâr bir şekilde yerinden kalktı. "Tatlılarınızı çöpe atıyorum."

Nero, Greta intikamını almadan önce *semifreddo*'yu dondurucudan kurtarmam için bana çılgınca bir işaret etti.

Neticede gün, o an için umabileceğim kadar neşeli geçti. Her zamanki gibi keyfi yerinde olmayan tek kişi Sebastian'dı. Gülümsemek, oyunlara katılmak ve geri kalanımızla sohbet etmek için elinden geleni yapsa da haftalar süren hareketsizliğin ve dünyada en sevdiği şeyi kaybetmenin onu yıprattığını söyleyebilirdim. Zayıf ve yorgun görünüyordu. Yüzü solgundu, sanki fazla uyumamış gibiydi.

Tekrar özür dilememi istemediğini biliyordum. Ama o lanet koltuk değnekleriyle evin dar koridorlarmda ve sayısız merdivenlerinde gezinmeye çalışmasını izlemek beni öldürüyordu.

Bu mutsuz hatırlatmaya rağmen öğleden sonra çok erken bitti. Hepimiz yemeğimizi yiyip masayı topladıktan sonra Dante ve Nero'nun Oak Street Tower projesine geri dönmesi gerekti ve Sebastian'ın da biyoloji dersi vardı.

Babamla kalabilirdim ama eski fotoğraf albümlerine bakarken şarabı bitireceğini biliyordum. Bunu yapacak yüreğim yoktu. Babamın, annemin ve ağabeylerimin, ben henüz ortada yokken ya da en iyi ihtimalle bebek arabasında bir bebekken Sicilya, Roma, Paris ve Barselona'da seyahat ederken çekilmiş tüm o fotoğraflarına bakmak... Bu bana neleri kaçırdığımı hatırlatıyordu.

Babama bir öpücük verip izin vermeyeceğini bildiğim hâlde Greta'ya bulaşıklara yardım etmeyi teklif ettim, sonra Nessa'nın cipini almak için garaja geri döndüm.

Öğleden sonra saat üçte Griffinlerin malikânesindeydim.

Evde çalışanlardan başka kimseyi bulmayı beklemiyordum. Imogen aile işleri üzerinde çalışmadığı zamanlarda düzinelerce hayır kurumu ve kurul üzerinde etkisini yayıyor ya da Chicago'nun önde gelen vatandaşlarının zengin ve nüfuzlu eşleriyle stratejik olarak sosyalleşiyordu. Fergus, Callum ve Riona uzun saatler çalışıyordu ve Nessa'nın neredeyse her gün ya Loyola'da ya da Lake City Ballet'te dersleri oluyordu.

Yine de yan kapıdan mutfağa girdiğimde iki erkek sesi duydum.

Callum ve koruması, üzerlerinde gömlekle bar taburelerinde oturuyorlardı, ceketleri sandalyelerinin arkasına asılıydı.

Ne konuştuklarını bilmiyordum ama adının Jackson Howell Du Pont olduğunu öğrendiğim kaba saba boksörü görünce hemen öfkelendim. Callum onunla okulda tanışmıştı, Lakeside Akademisi günlerinde. Jack, önce barut, daha sonra da naylon, Kevlar ve Teflon'u icat ederek servetlerine servet katan Du Pont Ailesi'nin pek çok torunundan biriydi.

Jackie'nin bahtına, Du Pontlar isimlerini ve tohumlarını yayma konusunda biraz fazla başarılı olmuştu çünkü şu anda yaklaşık dört bin tane vardı ve Jack'in soyu, her zamanki vakıf fonu olmadan süslü özel okul eğitimini ancak ödeyebiliyordu. Bu yüzden zavallı Jack, Callum'u gezdirmek, ayak işlerini yapmak,

arkasını kollamak ve ara sıra onun adına diz kapaklarını kırmak zorunda kalıyordu. Tıpkı kardeşime yaptığı gibi.

Sebastian'ın uykusuzluk çeken gözlerini ve mutsuz gülümsemesini gördükten sonra en yakın piyano telini kapıp Jack'in boğazına sarmamak için kendimi zor tuttum. Callum akıllıca davranarak korumasını arka planda, Griffin evinden ve gözümün önünden uzak tutmuştu. Ama sanırım eve bu kadar erken dönmemi beklemiyordu.

"Onun burada ne işi var?" diye homurdandım.

Callum ve Jack aniden ortaya çıkmamla irkilerek çoktan ayağa kalkmışlardı.

"Bak, Aida," dedi Callum, ellerini uyarırcasına kaldırarak. "Bu köprünün altından çok sular aktı."

"Öyle mi?" dedim öfkeyle. "Çünkü Sebastian hâlâ topallayarak dolaşıyor. Bu yumruk sarhoşu lanet herif ise görünüşe göre hâlâ maaş bordronuzda."

Jack gözlerini devirerek tezgâhın üzerindeki meyve kâsesine uzanıp güzel, sulu bir elma seçti.

"Orospuna tasma tak," dedi Jack, Callum'a.

Şaşırtıcıdır ki Callum ellerini indirip Jack'ten yana döndü, yüzünde herhangi bir ifade okunmasa da gözleri parlıyordu.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

Jack'in takım elbise ceketinin içindeki metalin donuk parıltısını görebiliyordum. İç cebinde bir Ruger LC9, vücuduna sıkıca tutturulmak yerine sandalyesinin arkasına asılmıştı. Ne amatör ama.

İki adımda cekete ulaşıp silahı çıkardım. Dolu olup olmadığını kontrol ettim, sonra emniyeti kapatıp bir mermi sürdüm.

Hem Callum hem de Jack merminin fişek yatağına sürülme sesini duyunca geyik gibi donup kaldılar.

"Aida!" dedi Callum sertçe. "Yapma..."

Silahı Jack'e doğrultmuştum bile.

"Silahını başıboş bırakıyorsun." Dilimi şaklatıp başımı onaylamaz bir tavırla iki yana salladım. "Çok dikkatsizsin, Jackie. Eğitimini nerede aldın, Chicago Polis Akademisi'nde mi? Yoksa palyaço okulunda mı?"

"Siktir git, seni yalaka kaltak," diye hırladı Jack, keskin yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuşken dişlerini gösterdi. "Eğer onunla evli olmasaydın..."

"Ne yaparsın? Geçen seferki gibi dişlerini mi kırdıracaksın?" diye alayla güldüm.

Jack o kadar öfkeliydi ki silahı tam göğsüne doğrultmuş olmasaydım çoktan bana saldırmış olacağını biliyordum.

Callum'sa iki arada bir derede kalmış durumdaydı. Bir yandan mutfağında silah çektiğim ve korumasına doğrulttuğum için kızgın olduğunu söyleyebilirdim. Diğer yandan Jack'in benimle konuşma şeklinden hoşlanmıyordu. Hem de hiç.

"Silahı indir, Aida," diye emretti.

Ama gözlerinde soğuk bir öfkeyle baktığı kişi Jack'ti.

"İndireceğim," diyerek silahı indirdim, böylece namlu doğrudan Jack'in dizine hedef aldı. "Kardeşime yaptıklarının bedelini ödedikten sonra."

Daha önce kimseyi vurmamıştım. Ağabeylerimle pek çok kez poligona gitmiştim. Bazen boş bir insan silueti, bazen bir zombi ya da bir hırsız olan şu kâğıttan kesilmiş şeyleri koymuştuk. Merkeze nasıl nişan alacağımı, atışlarımı nasıl gruplayacağımı biliyordum. Tetiği çekmek yerine nasıl sıkacağımı, geri tepmeyi nasıl kontrol edeceğimi de.

Gerçek bir insana nişan almak tuhaftı. Jack'in saç çizgisindeki ter damlacıklarını, bana bakarken sağ gözünün hafifçe seğirme-

sini görebiliyordum. Göğsünün inip kalkışını görebiliyordum. Öfkeli bir pislik olmasına rağmen gerçek bir insan. Gerçekten ona kurşun sıkacak mıydım?

Jack bundan kurtulmanın en iyi yolunun beni korkutmaya çalışmak olduğuna karar vermişti. Belki de bunun ters psikoloji olduğunu düşünüyordu. Ya da belki sadece aptaldı.

"Beni vurmayacaksın," diyerek alay etti. "Sen sadece küçük, şımarık bir mafya veledisin, korkak ağabeyin gibi sert kız özentisisin."

Jack'ten daha çabuk kavrayan Callum, ben daha hareket etmeden niyetimi anladı.

Silahıma atladı, tetiği çekerken ellerimi yukarı doğru savurdu.

Ses mutfağın içinde şaşırtıcı derecede yüksekti. Etrafta yankılanırken sağır olmamak işten değildi.

Callum'un müdahalesi yüzünden Jack'i ıskalamıştım. Ancak kurşun Callum'un sol kolunu sıyırıp Imogen'in özel sedir dolaplarından birinin kapağına gömülmüştü.

Kan, beyaz kâğıt üzerindeki kırmızı mürekkep gibi Callum'un gömleğinin kolunu ıslattı. Kolumu arkamdan büküp sıkıca tutturmadan önce metanetle hasarı inceleyerek aşağıya baktı.

"Sana *yapma* dedim," diye hırladı Callum öfkeyle.

"Beni vurmaya çalıştı!" diye bağırdı Jack inanamayarak. "Tetiği çekti! Seni pis küçük orospu! Ben..."

"Kapa o lanet çeneni ve sakın konuşma," diye bağırdı Callum.

Jack bana doğru ilerlerken olduğu yerde donakaldı. Büyük, kare suratında şaşkın bir ifade hâkimdi.

"Karımla BİR DAHA böyle konuşursan, o şarjörü göğsüne boşaltırım."

Jack itiraz edecekmiş gibi ağzını açtıysa da Callum'un yüzündeki ifadeyi görünce tekrar kapattı.

Callum kolumu hâlâ acı verici bir şekilde arkamdan tuttuğu için ben de tam olarak göremiyordum. Ama vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordum. Tehdidinin ölümcül ciddiyetini duyabiliyordum. Ciddiydi. Her kelimesinde.

"Yere... kan damlıyor, patron," dedi Jack alçakgönüllülükle.

Callum'un sol tarafında küçük bir kan birikintisi oluştuğu kesindi. Imogen'in fayansları arasındaki tertemiz derzin içine sızıyordu. Onu gerçekten kızdıracak bir şey daha.

"Şunu temizleyin lütfen," dedim Callum kapı aralığına doğru.

Ev çalışanlarından en az üçünün başlarını belaya sokmadan neler olup bittiğini anlamaya çalışarak içeriye baktıklarını fark ettim. Hizmetçilerden biri olan Linda, Callum'un beni kolumdan tutması yüzünden özellikle telaşlanmış görünüyordu. Pencereden bakan peyzajcı Martino'nun yerdeki kanı görünce midesi bulandı.

Callum, "Evine git," diye emretti Jack'e. "Seni sabah ararım."

Jack başıyla onayladı, sakinleşmişti. Aceleyle yanımdan geçerken benimle göz teması kurmaktan kaçındı.

Jack gittikten sonra Callum'un beni bırakmasını bekledim. Korumasına tekrar saldırmayacağımdan emin olmak için beni öyle tuttuğunu sanıyordum.

Bunun yerine beni mutfaktan çıkarıp koridorda yürütmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, bileğimi kurtarmaya çalışarak.

Callum beni sadece daha sıkı tuttu. Ağrı sağ kolumdan omzuma doğru yayılıyor, ellerim uyuşuyordu. Sol kolunu vücuduma sararken eliyle gömleğimin önünü avuçluyordu. Sırtımı göğsüne dayamıştı. Kalbinin bir savaş davulu gibi hızlı ve öfkeli çarptığını hissedebiliyordum.

"Bırakabilirsin, ben... AHH!"

Beni merdivenlerden yukarı o kadar sert ve hızlı itti ki ayaklarım yere değmedi bile. Koridorun sonuna ve odamızın kapısına gelene kadar beni itmeye devam etti. Callum ancak o zaman beni bırakıp kapıyı arkasından çarptı.

Benden yana döndüğünde göz bebekleri iğne ucu kadar küçük görünüyordu, gözleri her zamankinden daha mavi ve soğuktu. Renkten renge giren teni, artık vampir gibi solgun değildi, çenesi sıktığı için neredeyse titriyordu.

"Bak," dedim. "Biliyorum bu biraz..."

Callum tek adımda aramızdaki boşluğu geçip beni saçlarımdan yakaladı. Başımı geriye atıp beni vahşice öpmeye başladı.

Bu beklediğim son şeydi. Vücudumdaki bütün meydan okuma duygusu uçup giderken rahatlamış bir halde ona yaslandım. Beni affettiğini ya da en azından bunu neden yaptığımı anladığını düşünüyordum.

Ancak bu varsayımda çok yanıldığımı hemen fark ettim. Göğüslerimiz birbirine değdiği anda bedeninin hâlâ yanıp titrediğini, her kasının içindeki duyguyu kontrol altına alma çabasıyla zonkladığını hissedebiliyordum.

Dili ağzımı doldururken dudakları dudaklarıma öyle sert sürtünüyordu ki dudaklarımın şişmeye başladığını anlayabiliyordum. Beni kendine doğru bastırıyordu, çoktan boyun eğmiş olmama rağmen hâlâ beni bastırmaya kararlıydı. Ancak dizlerim tam anlamıyla altımda bükülmeye başladığında beni kaldırıp yatağa taşıdı.

Callum tişörtümü başımın üzerine çekip çıkardı. Bir çocuk gibi işbirliği yaparak kollarımı kaldırdım ama tişörtümü başımın üzerine çıkardığında bileklerimi arkamdan aşağı çekiştirdi, pamuklu tişört hâlâ bir koluma sarılıydı. Callum hızla bileklerimi çaprazlayıp birbirine düğümlemek için bükülmüş tişörtü kullandı.

Sonra şortumun düğmelerini açtı ve sert bir hareketle hem şortumu hem de külotumu dizlerimin etrafından aşağı çekti.

Kollarım arkadan bağlı ve ayak bileklerim de fiilen bağlanmış hâlde orada öylece dururken kendimi çok aptal hissediyordum, tabii yüzüstü düşmeden şortumu çıkarmaya çalışmak istemiyorsam.

"Callum," dedim tereddütle. "Sen..."

Callum kravatını çözme aşamasındaydı. Kravatını boynundan çıkardı ve iki elinin arasında bir boğma ipi gibi gergin tuttuğu kumaşla bana doğru yaklaştı. Beni boğacağından biraz endişeliydim. Onun yerine kravatı ağzıma geçirerek sözümü yarıda kesip kravatı başımın arkasında sıkıca düğümledi.

Dilime değen ham ipeğin tadını alabiliyordum. Pahalı olmalıydı.

Callum'un çalışanına ateş ettiğim için ceza olarak beni bağlayıp burada bırakmayı planladığına dair belli belirsiz düşünceler içerisindeydim. Ama çok geçmeden Callum'un gitmeye niyeti olmadığını anladım. Yatağın kenarına oturup beni kabaca kucağına çekti. Beni bacaklarına yatırdığında yüzüm bacaklarına değiyordu ve çıplak kıçım havadaydı.

Bir anda ne planladığını anlayınca çılgınca kıvranmaya başladım. Ayaklarımı şortumdan kurtarmaya çalışırken ağzımdaki tıkaçtan, "*Sakın cüret etme...*" diye bağırdım ama sözlerim daha çok sızlanma gibi çıkıyordu.

Callum büyük, güçlü bir elini kaldırıp sert bir şekilde popoma indirdi. Neredeyse mutfaktaki silah sesi kadar yüksek, keskin bir çatırtı sesiyle birlikte bir an sonra sıcak bir acı beni çarptı.

"*Aaah!*" diye bağırdım.

ŞAK!

Elini tekrar kaldırdığının farkında bile değildim ve bu sefer daha da sert bir şekilde aynı yerime tekrar şaplak atmaya başladı.

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

Callum'un hassasiyeti fenaydı. Her vuruş sağ kalçamın tam olarak aynı noktasına iniyor ve sanki benzine batırılıp ateşe verilmiş gibi hissettiriyordu.

Tekmeliyor, kucağından yuvarlanmaya çalışıyor ve türlü küfürler savuruyordum. Ancak Callum beni sıkıca tuttu, sağ eliyle cezayı uygularken sol eliyle kürek kemiklerimin arasına bastırıyordu.

Özellikle güçlü bir mücadele verdiğimde Callum, "Kıpırdama! Yoksa iki katını yersin!" diye söylendi.

Bu daha çok tekmelememe neden oldu. Ne cüretle bana şaplak atmaya çalışıyordu! Beni tehdit etmeye nasıl cüret ederdi! Serbest kaldığımda, onu vurduğum yere yumruk atacak, sonra daha kötü bir yeri tekmeleyecektim.

ŞAK!

Callum avucunu popomun sol tarafına indirdi. KAHRETSİN! Neden daha çok acıyordu? Bana nasıl bu kadar sert vurabiliyordu? Atını kırbaçlayan bir jokey gibi!

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

Daha önce hiç şaplak yememiştim. Kıçımı nasıl yaktığına ve zonklattığına inanamıyordum.

Callum kıpırdamadan durmamı söylese de yapamıyordum. Bir sonraki darbeden kaçmaya, bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya ve pantolonunun sert yüzeyinde kıvranmaya engel olamıyordum.

Bu çok utanç vericiydi.

Ne de olsa çıplaktım. Callum'un pantolonunun ince yününe karşı çıplak bedenimin sıkışması ve kıvranması çok uygunsuz yerlerde bir sürü sürtünme yaratıyordu...

Meme uçlarım sutyenimin içinde kaya gibi sertti. Kalçalarımın arasında sıcaklık ve ıslaklık hissedebiliyordum. Göremiyordum ama yanaklarımın da kıçım gibi kıpkırmızı olduğundan şüpheleniyordum.

Çoğunlukla çırpınmayı bıraktım çünkü kendimi istemeden de olsa daha fazla uyarmak istemiyordum. Ayrıca Callum'un bunu fark etmesini de istemiyordum. Bu çok aşağılayıcıydı. Bunun üzerimde yarattığı etkiyi fark ederse, bir daha asla yüzüne bakamazdım.

Ama o zaten bunun farkındaydı. Çok zeki bir adamdı. Ona karşı koymayı bıraktığım an, nefesim değiştiği ve gerildiğim an, şaplak atmayı kesti. Bir an duraklarken ağır avuç içi zonklayan kalçalarımın üzerindeydi.

Sonra kıçımı nazikçe yoğurmaya başladı.

Bu okşama tarif edilemez derecede iyi hissettiriyordu. Dante'nin özel keklerinden birini çaldığım ve masaj yaptırmadan önce hepsini yediğim zamanki gibi. Callum'un elinin her sıkışı nöronlarımdan aşağıya doğru akan zevk titreşimleri gönderiyor ve onları bir dizi Noel ışığı gibi parlatıyordu.

Kendime engel olamayarak inledim ve kalçalarımı Callum'un bacağının dışına bastırdım.

"Hoşuna mı gitti?" diye homurdandı, sesi her zamankinden daha alçak ve sertti.

Parmak uçları kıçımın kavislerinde dans ediyor, zaten şüphelendiği şeyin onayını bulmak için uyluklarımın arasmda dolaşıyordu. Parmakları anımın kaygan yüzeyinde kolayca kaydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldadı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime soktu. Çaresiz bir şekilde derinden inledim. Vajinam o kadar şiş ve sıcaktı ki o parmaklar şimdiye kadar içime giren en zevkli şeydi. Imogen'in lanet olası dolabından bir elbise gibi özel yapım, ısmarlama hissettiriyordu.

Callum parmaklarını içeri ve dışarı kaydırırken tıkacın etrafından çıkardığım endişeli, yalvaran seslerin tadını çıkarıyordu.

Aman Tanrım, becerilmek istiyordum.

Bunu o kadar çok istiyordum ki ihtiyacım olanı sadece beş dakika boyunca alabilsem, sonrasında ölmeye razı olabilirmişim gibiydi.

"Ne yaptığına bak."

Callum sol kolundaki yaraya dokundu. Parmak uçlarını yüzümün önüne getirdiğinde taze kanla parladıklarını görebiliyordum.

"Bu kadar zıvanadan çıktığın yeter," dedi Callum. "Bu gece buna son veriyoruz. Şu andan itibaren bana vaat edilen eş olacaksın. Yardımsever. Faydalı. *İtaatkâr*."

Kollarını vücudumun altından geçiren Callum ayağa kalktı ve beni dizlerinin üzerinden kaldırdı. Beni yüzüstü yatağa fırlattığında bileklerim hâlâ arkamda bağlıydı ve dizlerim altımda bükülü vaziyetteydi. Koca popom onun gözlerinin önündeydi.

Bir düğmenin açıldığını ve bir fermuarın indiğini duydum. Callum'un güçlü, sıcak elleri kalçalarımı kavrarken sağ eli, Callum aletini girişime hizaladığı sırada bir an kaybolduktan sonra tekrar görüş hizama girdi.

Kendini öne itmesiyle tek hamlede içime girdi. Tamamen derinlerimi bulduğunda bacaklarının ön kısmı benimkilerin arkasıyla aynı hizada olacak şekilde dibe vurdu. Kalçalarımı sıkıca kavrarken aletinin tamamen kaybolmasını sağladı, o kadar derinimdeydi ki sikinin serviksime değdiğini hissedebiliyordum.

Ancak o zaman tekrar dışarı çıkıp yeniden sonuna kadar içime girdi.

Callum bunu birkaç kez aletinin penisinin tüm uzunluğunu takdir etmeme izin veriyordu. Sonra beni sertçe becermeye başladı. Daha sert ve daha hızlı, vücutlarımız şaplaklar kadar keskin olmayan ama çok daha hızlı ve ısrarlı bir sesle birbirine çarpıyordu.

Umutsuzca tahrik olmak ve sonra bu şekilde agresif bir şekilde hizmet etmek çok... tatmin ediciydi. Sıcak bir günde buzlu dondurma ya da yüzüstü düşen şımarık bir çocuk seviyesinde. Mutluluğun zirvesindeydim. Bunu sadece istemiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Ama sonra Callum bana gerçekten işkence etmeye başladı.

Kalçamın aşağısına uzanıp parmaklarıyla klitorisimi buldu. Parmak uçlarıyla beni hafifçe okşadıktan sonra yavaş yavaş baskıyı artırmaya başladı.

Nefes nefese kalırken ağzımın içinde inliyor, tam doğru noktaya daha fazla baskı uygulamak için kalçalarımı oynatmaya çalışıyordum.

Callum bunu bana vermedi. Ne istediğimi bilse de bundan kaçındı.

Kolunu bana sıkıca dolamıştı. Gittikçe derinlerime girmeye başladı. Eğilip kulağıma, "Uslu bir kız olacak mısın, Aida?" diye homurdandı. "Benim uslu küçük karım?"

Sızlanıyor, neredeyse yalvarıyordum. Ama bunu söylemek istemiyordum. Lanet olsun ona, söylemek istemiyordum!

"Söyle bana," diye mırıldandı Callum. "Bana uslu bir kız olacağını söyle."

Hayatta olmaz.

Bunu yapmayacaktım.

Kesinlikle yapacaktım.

Gözlerimi sıkıca kapatarak başımla onayladım.

Callum klitorisime sertçe bastırdı. İtişleriyle eş zamanlı olarak beni ovuyor, tam doğru noktada, tam doğru şekilde stratosferde hızlanmamı sağlıyordu.

Ateşlendik. Gezegenden ayrıldık, bayanlar ve baylar, burada saf alevli yıldızlar var.

Yüzüyor, uçuyor, milyonlarca mil uzağa yükseliyordum, daha önce hayal bile edemediğim bir tür zevk yaşıyordum. Sert, hızlı, sonsuz.

Callum'un ne yaptığına dair tüm hislerimi kaybettim. Kendimi tamamen kaptırmıştım.

Callum beni kollarının arasına çekip vücuduma sıkıca sarana kadar dünyaya geri dönmedim.

Bir zaman sonra ağzımdaki tıkaçla derme çatma kelepçeleri çıkardı.

Göğsünde çırılçıplak yatarken onun da çıplak olduğunu fark ettim.

Bedenim onun nefes alıp verişiyle yükselip alçalıyordu. Çenesini şakağıma yaslamıştı.

Nefes alıp verişi sabit ve huzurluydu. Sıcacık kollarıyla beni nazikçe sarıyordu. Bedenini hiç bu kadar rahat hissetmiş miydim bilmiyordum. Onu daha önce sert ve kontrollü görmüştüm ama hiç bu kadar sakin olmamıştı.

"Sen de oraya vardın mı?" diye sordum bir an sonra.

Callum başımın yan tarafını öptü. "Elbette."

"Bu..."

Tam olarak neydi? Çılgınca mı? Şaşırtıcı mı? Kafa karıştırıcı mı? Nefes kesici mi? Unutulmaz mı?

"Biliyorum," dedi Callum.

Uzun bir duraklamanın ardından merakımı dile getirmeden edemedim. "Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

Cevap vermeyeceğini düşündüğüm bir uzun duraklama daha.

Sonra, nihayet, "Böyle değil," dedi.

Yüce Tanrım.

Ben oldukça inatçı bir kızdım. Neyi sevip neyi sevmediğimi bildiğimi sanırdım.

Ama yepyeni bir kategori keşfetmiş olabilirdim...

18

Callum

AIDA KOLLARIMIN ARASINDA yatıyordu. Hâlâ ne kadar kızarmış ve sıcak olduğunu hissedebiliyordum. Ne kadar sert boşaldığını da görmüştüm. Ama kendi mutlak şaşkınlığımla dikkatim bu kadar dağınık olmasaydı, sonrasında nasıl hissettiğini merak ederdim.

Daha önce de kadınları bağlayıp kabaca becermiştim. Bazıları bunu isterken diğer zamanlarda ise sadece deneme yapmıştım. Bazı kızları becermek o kadar sıkıcıydı ki onları bağlasanız da olurdu çünkü her halükârda orada öylece yatacaklardı.

Tüm bu durumlarda, hareketlerin içinden geçiyormuşum gibi hissetmiştim.

Aida'yla tamamen farklıydı.

Onunla seks her zaman öyleydi.

Eskiden sevişmek benim için rahatlama demekti. İyi, kötü ya da kayıtsız kalabileceğim manuel bir eylemdi.

Beni, bedenimi ve beynimi ele geçirecek kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Saf, fiziksel zevk delicesine yoğun. Alışkın olduğumdan çok daha güçlü.

Bir de psikolojik faktörler vardı. Aida beni anlayamadığım bir şekilde kendine çekiyordu. Sanki her bir özelliği beynime kazınmak üzere tasarlanmış bir tür gizli kodla biçimlendirilmiş gibi. Dumanlı, gri gözlerinin uzun, badem şekli. Vücudunun çılgın kıvrımları. Pürüzsüz, sedir rengi teni. Sırıttığında dişlerinin bana doğru parlaması. Tahrik olduğunda ya da gülmemeye çalıştığında alt dudağının kenarını ısırması.

Onun için de aynı şey geçerli miydi? Her türlü tutkuyu seviyordu. Kızgın, inatçı, neşeli ya da yaramaz olmayı seviyordu. Hoşlanmadığı tek şey duygu eksikliğiydi.

Ne yazık ki ben buydum. Soğuk. Kısıtlanmış. Zevkten yoksun.

Ta ki onun yanında bulunduğum ana kadar.

Sonra duyularım ateşli bir dereceye kadar yükseliyordu. Kokluyor, tadıyor ve daha keskin görüyordum. Neredeyse çok fazla olabiliyordu.

Onun yanmdayken kontrolümü kaybetmem beni korkutuyordu. Aida'yı tanıdığım birkaç hafta içinde önceki tüm yıllardan daha fazla kendimi kaybetmiştim.

Yine de durmasını istemiyordum. Kayıtsızlığa geri dönmeyi hayal bile edemiyordum. Aida başka bir dünyaya açılan kapıydı. Sonsuza dek onun yanında kalmak istiyordum.

Tanrım, ne diyorum ben?

Daha önce hiç böyle düşüncelerim olmamıştı, bırakın kelimelere dökmeyi.

Açıkça aklını kaçırmış olan bu kıza nasıl bu kadar bağlandım? Jack'i vurmaya çalışmıştı! Hem de mutfağımda! Bunu bir kampanya etkinliğinde yapsaydı tamamen mahvolurdum. Gerçi yapsa şaşırmazdım.

Sakinleşmeli ve aklımı başıma toplamalıydım.

Bu kararlılık beş saniye kadar sürdü, ta ki burnumu saçlarına dayayıp güneş ışığı, deniz tuzu, koyu kahve, biber ve bir tutam ballı tatlılık gibi o vahşi kokusunu içime çekene kadar. Sonra tekrar o sarsıntıyı hissettim, her bir dürtümün üzerindeki değerleri yok eden o adrenalin atışını.

Aida'nın telefonu çaldığında neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Omzumda uyuyakalmış olan Aida sarsılarak uyandı.

"Kim o?" diye mırıldandı.

"Senin telefonun," dedim ona.

Eğlenceli bir sakarlıkla yataktan yuvarlandı. Zarafet göstermeye bile çalışmadan bir panda gibi yatağın kenarından yuvarlandı. Telefonunu bir süre aradıktan sonra yatağın altında bir yerde buldu.

"Dante?" dedi telefonu kulağına dayayarak.

Bir süre karşı tarafı dinlerken kaşları konuştuğu kişinin varsayılan ifadesi gibi çatık bir şekilde birbirine yaklaştı.

"*Cavalo!*"* diye haykırdı. "*Sei serio? Che palle!*"**

Aida'nın bir ya da iki kelimeden fazla İtalyanca konuştuğunu hiç duymamıştım. Acaba evde ailesiyle de böyle mi konuşuyordu? Belli ki akıcı konuşuyordu.

Aida'nın pek çok gizli yeteneği vardı.

Tanıştığımızda onu küçümsemiştim. Şımarık, genç, vahşi, dikkatsiz, eğitimsiz ve motivasyonsuz olduğunu düşünmüştüm.

Yine de babasının işlerini sandığımdan çok daha fazla özümsediğini bana birkaç kez göstermişti. Zeki, gözlemci ve istediği zaman ikna ediciydi. Zeki ve becerikliydi. Bir silahı nasıl kullanacağını biliyordu, zonklayan kolum bunun kanıtıydı. Ayrıca

---

* (İt.)

** (İt.) Ciddi misin? Bu ne aptallık! (ç.n.)

çok cesurdu. Büyükbabamın saatini parmaklıklardan aşağı atarken bana dik dik bakması... çok aptalca bir hareketti ama aslında oldukça zekiceydi.

O ve Sebastian üstün gelmişlerdi. Saati teslim etseydi, muhtemelen ikisini de vurup uzaklaşabilirdim. Onu göle atarak beni düşüncesizce davranmaya teşvik etmişti. Kaos yaratmış ve rakiplerini bölmüştü.

Aida aceleci ve öfkeli olabilirdi ama panik yapmazdı. Şu anda bile ağabeyiyle telefonda konuşurken, bir şeylerin ters gittiği aşikâr olsa da aklını kaybetmiş değildi. Bilgi alıyor, hızlı ve kısa cevaplar veriyordu.

"*Capisco. Si. Sarò lì presto.*"*

Aida telefonu kapattıktan sonra bana döndü.

Panjurlardan içeri giren ışık huzmesinin altında bronz bir tanrıça gibi parlıyordu. Tamamen çıplak olduğunu fark etmiyor ya da umursamıyordu.

"Dante birinin Oak Street Tower'daki ekipmanları yaktığını söylüyor. Yaklaşık iki milyonluk ağır makine kaybımız var, ayrıca binanın kendisinde de hasar var."

"Hadi, oraya gidelim," dedim yataktan kalkarak.

"Senin gelmene... Ben gideceğim ama sen gelmek zorunda değilsin," dedi Aida.

"Gelmemi istemiyor musun?" diye sordum, yatak odasıyla banyo arasındaki kapı aralığında durarak.

"Hayır. Yani evet, gelebilirsin ama zorunda..." Rahatsız bir şekilde olduğu yerde kıvranıp duruyordu. Benim küçük Aida'm çıplaklıktan utanmıyordu ama ne istediğine dair doğrudan bir soru karşısında yüzü kızarıyordu.

---

* (İt.) Anladım. Evet. Birazdan oradayım. (ç.n.)

"Geliyorum," dedim kararlılıkla. "Artık aynı takımdayız, değil mi?"

"Evet..." dedi Aida, ikna olmamış bir şekilde.

Sonra bu fikre inanmış gibi görünerek tüm kıyafetlerini geri koyduğum gömme dolaba kadar beni takip etti. Beş dakikamı alan bir işti bu.

Marta'ya Aida'ya profesyonel kıyafetlerden oluşan düzgün bir dolap düzmesini emretmiştim. Bu haftanın sonuna kadar Aida'nın elbiseler, kokteyl elbiseleri, pantolonlar, günlük elbiseler, hırkalar, bluzlar, etekler, sandaletler, topuklu ayakkabılar, botlar ve ceketlerden oluşan eksiksiz bir gardırobu olacaktı. Bunları giymeyi gerçekten kabul edip etmeyeceği ise başka bir soruydu.

Şimdilik bir çift kot şort ve eski bir Cubbies tişörtü giyiyordu. Ardından spor ayakkabılarını bağlamak için halının üzerine oturdu.

Ben de kendi kıyafetlerimi giydim.

Aida şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"*Kot* mu?" dedi, sırıttığını gizleyerek.

"Ne olmuş yani?"

"Seni hiç kot pantolon giyerken görmedim. Elbette, Balenciaga olacak," diye ekledi gözlerini devirerek.

"Aida," dedim sakince. "Bu kotlar da dahil olmak üzere hiçbir kıyafetimi ben seçmiyorum. Balan... markasının ne olduğunu bile bilmiyorum."

Aida ayağında sadece bir spor ayakkabı varken iri iri açtığı gözlerle, "Ne?" dedi. "Kendi kıyafetlerini almıyor musun?"

"Hayır."

"Kim alıyor?"

"Şu anda Marta. Ondan önce Andrew adında başka bir asistan vardı. Bir stil üzerinde anlaşıyoruz, sonra..."

"Yani hiç alışveriş merkezine gitmiyorsun?"

"Hayır."

"Neden?"

"Gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Doğru!" Aida diğer spor ayakkabısını çekip ayağa fırladı.

Aceleyle merdivenden inerken hâlâ benimle uğraşıp duruyordu. "Ama ya rengini beğenmezsen ya da..."

Onu aceleyle arabaya bindirerek, "Aida," dedim. "Kelimenin tam anlamıyla sürekli çalışıyorum. Ya kampanya projelerinde ya da sayısız işimizden birinde. Bunlardan bazıları, senin de çok iyi bildiğin gibi diğerlerinden daha zor ve tehlikeli. Sosyalleştiğimde, bu ağ kurmam gereken etkinliklerde oluyor. En son ne zaman ayak işlerine koştuğumu ya da eğlence için bir şey yaptığımı hatırlamıyorum."

Aida bir dakika boyunca sessizce oturdu. Genelde sessiz kaldığından çok daha uzun bir süre. Sonra, "Bu çok üzücü," dedi.

Başımı ona doğru sallayarak homurdandım. "Meşgul olmayı seviyorum. Bu üzücü değil, amaca yönelik."

"Ama ne anlamı var ki?" diye sordu Aida. "Eğer yol boyunca hiç eğlenmiyorsan."

"Şey," dedim, ona yan gözle bakarak. "*Yüzüklerin Efendisi* üçlemesinin o kadar da eğlenceli olduğunu düşünmüyorum."

Onu biraz kızdırmadan edemedim çünkü Aida'nın çoğu zaman sıkıldığını ya da yeterince uyarılmadığını çok iyi biliyordum. Bu yüzden sürekli başını belaya sokuyordu.

Elbette her zamanki küstah yanıtıyla karşılık vermedi. Sinirlenmek yerine dalgın bir şekilde tırnağının kenarını kemirdi.

"Bundan daha fazlasını yapabilirim, biliyorsun," dedi Aida.

"Aslında biliyorum," diye yanıt verdim.

Aida onunla dalga geçip geçmediğimi anlamak için bana baktı.

Dalga geçmiyordum.

"Ne kadar zeki olduğunu görüyorum. Madeline Breck'i benden daha iyi tanıyorsun," dedim ona.

"Bir sürü iyi fikrim var," dedi. "Babam hep benim zarar görmemden korkardı. Ama Dante ya da Nero kadar zekiyim. Ya da Seb. Kendimi öldürtmeyecek kadar akıllıyım."

"Sinirlerine hâkim olabildiğin sürece," dedim, yarı gülümseyerek.

"Ben..." dedi Aida hararetle, onunla dalga geçtiğimi anlayınca durdu. Çoğunlukla. "Öfkeli bir yapım yok," dedi vakur bir tavırla. "Kavgada her zaman en küçük köpek olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. İlk ve en sert saldırıyı ben yapmalıyım. İçimde hiçbir zaman yumuşaklık olmadı. Hiç yumuşamadım ve yumuşayamam da."

Onun yumuşak huylu olduğunu hayal edemiyordum. Bu onunla ilgili her şeyi mahvederdi.

"Her neyse," dedi Aida hızla. "Neden belediye meclis üyesi olmak istediğini hâlâ anlamıyorum. Griffinler Tanrı'dan daha zengin. Şehrin her yerinde dostların var. Bölgeniz güvende. Neden bir ofiste oturup tüm bu saçmalıklarla uğraşmak istiyorsun ki?"

"Maaşı 122.304 dolar olan bir meclis üyeliği için insanlar neden yarım milyon dolar harcıyor sanıyorsun?" diye sordum ona.

"Belli ki imar ve vergi kanunlarıyla oynayıp kendi iş çıkarlarınıza uygun hale getirebiliyor, diğer herkese iyilik yapabiliyorsunuz."

"Doğru," dedim ve onu tahmin yürütmeye devam etmesi için cesaretlendirdim.

"Bu zahmete değecek gibi görünmüyor. Tüm bunları rüşvetle ve iyilik ticaretiyle elde edebilirsin. Ya da eski moda şiddetle."

"Ama her zaman başka birinin merhametine kalıyorsun," dedim ona. "Namuslu dedektif ya da başkasından daha iyi bir teklif alan açgözlü politikacı. Gerçek güç sisteme uymak değildir. Sistemi yönetmektir. Hatta onu kendin inşa etmektir."

Örtüşen aile geçmişimizi hatırlayarak duraksadım.

"İtalyanların bu şehri yönettiği zamanları hatırlıyor musun?" diye sordum ona. "Capone belediye başkanını maaşa bağlamıştı. Capone'un belediye başkanı olduğunu düşünsene. Ya da vali. Ya da lanet olası başkan."

"İhtişamlı günlerimizden bahsederken geçmiş zaman kullanman hoşuma gitmiyor," dedi Aida hafifçe. "Ama demek istediğini anlıyorum. Sanırım babanın ailelerimiz arasında bir anlaşma yapmaya neden hevesli olduğu anlaşılıyor. Mesele bu seçim değil. Bir sonraki seçimle ilgili. Eğer bütün şehri yönetmek istiyorsanız, bize gerçekten ihtiyacınız var."

"Evet," dedim usulca.

O sırada kuleye yanaştık; iskeleti, yarı inşa edilmiş çerçevesi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Sadece en alttaki birkaç kat tamamlanmıştı. Arazi ağır makineler, inşaat malzemesi yığınları, derme çatma ofisler, portatif tuvaletler ve park etmiş kamyonlardan oluşuyordu.

Kuzey tarafı ışıklar ve sirenlerle aydınlatılmasaydı alan karanlık ve ıssız olurdu. Bir itfaiye aracı, iki ambulans ve birkaç polis arabası dikkatimi çekti. Dante üniformalı bir memurla konuşurken, bir başka polis de hırpalanmış ve sargılı bir güvenlik görevlisinden notlar alıyordu. Sanırım biri makineleri yaktığında görevli olan güvenlik görevlisi buydu.

Hava benzin ve yanmış metal kokuyordu. İki ekskavatör, bir kepçe ve bir vinç de dahil olmak üzere en az dört parça ağır ma-

kine kurtarılamaz durumdaydı. Kararmış hurdalar hâlâ tüterken altlarındaki zemin itfaiyecilerin hortumları yüzünden çamur içindeydi.

Aida'nın karşı tarafından bir ses, "O lanet Polonyalı yaptı, biliyorum," dedi.

Nero, karanlığın içinden bir yarasa kadar sessizce çıkagelmişti.

Hızlı ve sinsiydi. En yakındaki polisin belindeki silahı çalabilirdi ve muhtemelen adam gecenin sonunda silahını almaya çalışana kadar fark etmezdi.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye mırıldandı Aida. Dikkatleri üzerimize çekmek istemediği için sesini alçaltarak konuşuyordu. Ben, adımın bu işe karışmasını istemediğim için, Nero da en azından bir ton ödenmemiş park cezası olduğu için...

"Bu onların kartviziti," dedi Nero. "Ruslar gibiler ama daha çılgınlar. Olay çıkarmayı ve sembolizmi severler. Ayrıca..." Başını tabanın bir kütlenin yandığı vince doğru başını salladı. "Bunu bırakmışlar."

"Nedir o?" diye fısıldadı Aida.

Yüzünün rengi attı. Onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum – cisim yanmış etin çiğ, çatlak görüntüsüne sahipti.

"Bu bir yaban domuzu kafası," dedi Nero. "Kasap'ın kartviziti."

Dante bize katıldı, havadaki duman yüzünden teni her zamankinden daha koyuydu. Kirli sakallı yanağında terin izleri hâkimdi. Siyah ve parlak görünen gözleri, polis arabalarının tepesindeki yanıp sönen ışıkları yansıtıyordu.

"Güvenlik görevlisi onların bir grup serseri çocuk olduğunu söylüyor. Polisler gelmeden önce hikâyeyi doğru bir şekilde anlattık. Neyse ki itfaiye aracı polislerden daha hızlıydı, yoksa binanın yarısını da kaybedebilirdik."

"Zajac olduğunu bilmelerini istemiyor musunuz?" diye sordum.

"İşimize karışmalarını istemiyoruz, işte o kadar," diye yanıtladı Dante. Hatta Aida'ya neden burada olduğuma dair sorgulayıcı bir bakış attı.

"Gelmeyi ben istedim," dedim ona. "Bağış gecesinde Zajac'ı kızdıran ben olduğum için kendimi sorumlu hissediyorum."

Nero başını hızlıca sallayarak, "O zaten bizimle uğraşıyordu," dedi. "Adamları bölgemizi taciz ettiği için onunla iki kez karşı karşıya geldik. Tedarikçilerimizden haraç alıyor ve mahallelerimizdeki bankaları soyuyor."

"Çatışma başlatmaya niyetli, bu çok açık," dedi Dante, derin gürleyen sesi rölantide çalışan bir motor gibiydi. "Biz..."

Önerdiği şey, bir yarı otomatik silahın hızlı atışları ve çatırtılarıyla kesildi. Bir dizi havai fişek gibi ama yüz kat daha yüksek sesle. Siyah bir Land Rover kükreyerek geçerken üç adam yarı açık camlardan dışarı sarktığında silahların namlu flaşları maskeli yüzlerini aydınlatıyordu.

Silah sesleri başlar başlamaz Aida'nın ağabeyleri onun etrafını sarmaya çalıştı. Ama ben çoktan kollarımı omuzlarına dolamış, onu en yakındaki kamyonun tekerinin arkasına çekmiştim.

Geri kalan polis memurları da bağırıyor ve telsizlerini kullanarak destek çağırmak için aynı şekilde siper alıyorlardı. Araçlarının arkasına saklanan polislerden birkaçı ateşe karşılık vermeye çalışsa da SUV otoparkı çoktan kurşun yağmuruna tutmuş ve köşeyi dönerek gözden kaybolmuştu.

Memurlardan biri göğsünden vurulmuştu. Çelik yeleği sayesinde sadece geri geri devrilip aracının tamponuna çarpmıştı. Daha az şanslı olan diğer memursa bacağına bir kurşun yemişti. Ortağı onu bir kazık yığınının arkasına sürüklerken bir acil yardım ekibi çağırmak için bağırıyordu.

"Vuruldunuz mu?" diye gürledi Dante geri kalanımıza.

Nero hemen, "Hayır," dedi.

"Peki, ya sen?" diye sordum Aida'ya, yaralanmadığından emin olmak için ellerimi çıplak kollarında ve bacaklarında gezdirerek.

"Ben iyiyim," dedi kararlı bir tavırla.

Kulaklarımdaki kan gümbürtüsünün ve sinirlerimin çılgınca uyarılmasının ötesinde vücuduma gerçekten dikkat etmeye çalıştım. Ben de vurulduğumu sanmıyordum.

"Biz iyiyiz," dedim Dante'ye.

"Ateş edenlerden birini gördün mü?" diye sordu Dante.

"Yüzleri kapalıydı," diye yanıt verdim. "Sanırım birinin kolunda altın bir saat gördüm. İşe yarar bir şey yoktu."

"Plakanın sonu 48996'ydı," diye lafa karıştı Aida.

"Bunu nasıl gördün?" diye sordu Dante.

Aida omuz silkti. "Ben daha kısayım."

"O çılgın orospu çocuğu!" dedi Nero, şaşkınlıkla başını sallıyordu. "Gerçekten de onu yok etmemizi istiyor, değil mi?"

Dante kaşlarını çatarak, "Karşılık verelim diye bizi kışkırtmaya çalışıyor," dedi.

"Ayağa kalkma!" dedim, Nero'nun ayağa kalkmak üzere olduğunu görerek. "Tek arabanın o olup olmadığını bilmiyoruz. Başka bir araba olabilir. Ya da başka tetikçiler." Yukarıya, alanı çevreleyen yüksek binaların sayısız penceresine doğru başımı salladım.

"Burada kalamayız," diye mırıldandı Aida. "Polisler her yeri inceleyecek. Bunu bir tesadüf olarak değerlendirecek kadar aptal değillerse, bu işi artık çok daha ciddiye alacaklardır."

Yavaşça hareket ederek, alanın karşı tarafından gizlice çıkıp Nero'nun kamyonetine doğru ilerledik. En yakın ve en az ışık alan araç oydu.

Hepimiz kabine doluştuk, böylece Nero beni ve Aida'yı köşeyi dönüp arabamı bıraktığımız yere kadar götürebildi.

"Düşüncesizce bir şey yapamayız," dedi Dante. "Zajac bizi ani bir misillemenin içine çekmeye çalışıyor olabilir. Gece için köşemize çekilmeli ve nasıl karşılık vereceğimize karar vermeliyiz. Aida, sen de bizimle eve gelmelisin."

"O benimle kalıyor," dedim hemen.

Dante kaşlarını çattı. "Kasap'm tam olarak kimi hedef aldığım bilmiyoruz. Bizim şantiyeye saldırdı ama sizin bağış toplantınıza geldi. Bunun Aida için mi, yoksa senin için mi olduğunu bilmiyoruz. Belki ikisi de."

"Aynen öyle," dedim başımla onaylayarak. "Bu yüzden Aida benimle kalmalı. Eğer saldırılarını senin ailene yönelttiği ortaya çıkarsa benim yanımda daha güvende olur."

"Zajac ikinize tam olarak ne söyledi?" diye sordu Dante.

Konuşmayı özet geçtim.

"Söz konusu mülkü gerçekten istiyor mu, yoksa sadece beni mi test ediyor bilmiyorum. Aslmda daha çok düğün konusunda sinirli görünüyordu. Bence ittifak sağlamlaşmadan önce bizi bölmeye çalışıyor."

"Olabilir," dedi Dante, durumu düşünürken alnı kırışmıştı. "Kasap alıngan biri. Delicesine gururlu, kolayca kırılabilen biri. Muhtemelen Aida'yı önce ona teklif etmediğimiz için kızgındır."

"İğrenç," diye araya girdi Aida. "Bir kere o yaşlı. İkincisi, ben lanet bir mal değilim."

"Her iki durumda da artık çok geç," diye homurdandım. "Sen benimsin. Ayrıca teselli ödülü olarak ne istiyorsa, onu alamayacak."

"Ben hâlâ Aida'nın bizimle gelmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi Dante. "Kasap'ı senden daha iyi tanıyoruz."

"Olmaz," dedim kesin bir dille. Aida'nın gözümün önünden ayrılmasına izin veremezdim.

Dante, kimsenin emirlerine karşı gelmesine alışık olmadığından kaşlarını çattı. Ama bu tamamen ego değildi; yüzündeki endişeyi, Aida için duyduğu korkuyu görebiliyordum. Bu da yumuşak bir ses tonuyla konuşmamı sağladı.

"Onu koruyacağım," diye söz verdim.

Dante başıyla onayladı. Bana inanıyordu.

"Bu geceyi atlatacağız," dedi Dante tekrar. "Sonra sabah, Zajac'ın nerede saklandığını öğreneceğiz ve müdahalemizi planlayacağız."

"Koordineli bir müdahale," dedim.

"Evet," diye onayladı Dante.

Aida ve ben kamyonetten inip Audi'me geçtik.

Dante'nin kız kardeşinin benimle birlikte gelmesi konusunda hâlâ isteksiz olduğunu görebiliyordum.

Onu ikna eden Aida oldu. "Callum'la güvende olacağım," dedi.

En büyük ağabeyine hızlıca sarılıp Nero'nun kolunu sıktı.

"Sonra görüşürüz," dedi.

Arabayı yola doğru hareket ettirirken, "Benimle kalmana sevindim," dedim.

Ben aracı sürerken Aida başını yana eğip bana baktı.

"Eş olmamızı istiyorum," dedi. "Sadece... isteksiz oda arkadaşı değil."

"Ben de bunu istiyorum," dedim ona.

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Ama artık imkânsız görünmüyordu. Aida ve benim gerçekten birlikte çalışabileceğimize inanmaya başlıyordum. Birlikteyken, ayrı olduğumuzdan daha güçlü olabilirdik.

Aida iç çekti.

"Bizi kesinlikle can evimizden vurdu," dedi.

"Kule çok büyük bir proje olduğu için mi?" diye sordum.

"Hayır. Sorun tam olarak para değil. Mesele iş, çeşitli esnaf ve sendikalara sadık kalmaları için sürekli sözleşme akışı sağlamak zorundayız. Malzemeler, işler... Eğer makineyi besleyemezsen, o zaman her şey durur. Ve elbette..." Bana yan gözle baktı. "Makinenin diğer katmanları da var. Keresteden daha fazlasını taşıyan sevkiyatlar. Diğer işletmeler için para aklayan işletmeler. Bu bir ağ, hepsi birbirine bağlı, hepsi tek tek parçaların düzgün çalışmasına bağlı."

Başımla onayladım. "Biz de aynı şekilde çalışıyoruz."

İşlerimiz farklı olabilirdi ama stratejilerimiz benzerdi.

"Seçimlere sadece birkaç gün kaldı," dedi Aida düşünceli bir tavırla. "Acaba Zajac onu da patlatmaya çalışacak mı?"

Ellerim direksiyonun etrafında kenetlendi.

"Denerse, Kasap bu sefer kendini satırın yanlış ucunda bulacak."

19

Aida

ERTESİ SABAH KAÇIRMAK istemediğim bir edebiyat dersim olduğundan erken çıktım. Bu dönem çok çalışıp derslerimi geçmiştim. Sanırım artık oyalanmayı bırakıp diplomamı alma vakti gelmişti.

Callum, Zajac'la aramızdaki sorun çözülene kadar hiçbir yere gitmemi istemiyordu ama sonunda Nessa ve benim, adamlarından birinin bizi okula götürmesi şartıyla razı oldu.

Ne yazık ki, müsait olan tek kişi Jack'ti.

Callum'dan aldığı emirle zoraki bir nezaketle arabanın kapısını açtı ama hem ondan hem de benden nefret dalgaları yükseliyordu. Arabadaki gerilim o kadar yoğundu ki zavallı Nessa, gözleri fal taşı gibi açık, kafası karışmış haldeyken her zamanki neşeli sohbetine devam edemeyecek kadar rahatsızdı.

"Ee, hımm, bu gece bir tür meteor yağmuru olacağını gördünüz mü?" diye sordu bize.

Jack sürücü koltuğundan homurdandı.

Kampüse yanaştığımızda Jack'in kulağına bir tane patlatmanın Callum'la bir kez daha kavga etmeye değip değmeyeceğini merak ederek kafasının arkasından baktım.

"Ne demiştin?" dedim Nessa'ya.

"Dedim ki... Neyse, boş ver."

Jack bizi Cudahy Kütüphanesi'nin önünde indirdi, arabadan inmemizi beklerken gözleri sabit bir şekilde ileriye bakıyordu.

Nessa arabadan inerken kibarca, "Teşekkür ederim, Jack," dedi.

"Evet, teşekkürler, Jeeves," diye mırıldandım ona kapıdan çıkarken.

Direksiyonda parmak eklemlerinin beyazlaştığını görebiliyor ve azı dişlerinin birbirine sürtündüğünü duyabiliyordum.

Onu daha da sinirlendirmek için kapıyı arkamdan çarptıktan sonra Jack'in daha sonra beni tekrar almak için çok sinirli olacağını umarak sınıfa doğru ilerledim.

Ders sırasında ağabeylerimin bana mesaj atıp atmadığını görmek için telefonuma gizlice bakıp durdum. Ya da Cal. Kasap'ın peşinde olduklarını biliyordum.

Her ne yapıyorlarsa beraber hareket etmelerini umuyordum. Zajac beni korkutuyordu. O adamın nereden geldiğini biliyordum. Suçlu bir ailede büyümekle suç dünyasında savaşarak yükselmek arasında fark vardı. Kasap bu oyunu kazanmak ya da ölmek için oynuyordu. Onun için orta yol yoktu.

Bu yüzden ağabeylerimin bu işte yalnız olmadığına seviniyordum.

Yine de aksiyonun dışında bırakıldığım için öfkeliydim. Bu sabah Cal'dan beni de yanında götürmesini istememe rağmen daha kelimeler ağzımdan çıkmadan reddetmişti.

"Hayır, Aida. Kasap'ın nerede olduğu ya da bu işi ne kadar ileri götürmeyi planladığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Nereye gidersek gidelim bir pusuya düşebiliriz."

"O zaman neden *sen* gidiyorsun? Başka birini gönder. Jack gibi," demiştim umutla.

"Bu ayakçı çocuk işi değil. Zajac dalga geçmiyor. Dün gece sadece bize ateş etmedi, iki polisi de vurdu. Bunu ne kadar ileri götürmeyi planladığına dair hiçbir fikrimiz yok."

"Onun adamlarını tanıyan insanlar tanıyorum. Yardım edebilirim," diye ısrar etmiştim.

Callum canımı acıtacak kadar sert bir şekilde kolumdan yakalamıştı. Kıstığı mavi gözlerini ciddi bir ifadeyle bana dikmişti.

"Bu olayın yanına bile yaklaşmayacaksın, Aida. Tanrı şahidim olsun, Küçük Ukrayna'da dolaşıp barmenlerle ve striptizcilerle konuşmana izin vermektense seni bir ay boyunca o dolaba kilitlerim."

Ne zaman biri bana ne *yapamayacağımı* söylese, bu beni yüz kat daha kararlı kılıyordu.

Callum gözlerimdeki isyan parıltısını gördüğünde iç çekerek kolumdaki tutuşunu biraz gevşetmişti.

"Sana söz veriyorum, bir şey duyar duymaz seni arayacağım."

"Ya da mesaj atacaksın," dedim.

Callum başıyla onaylayarak, "Söz," demişti.

Böylece onun gitmesine izin vermiştim. Tabii, hemen derslerimi bırakıp Küçük Ukrayna'ya gitmemiştim. Kasap hakkında bilgi almak istesem zaten oraya gitmezdim. Bundan çok daha iyi bir ipucuna sahiptim.

Ama şimdilik Karşılaştırmalı Edebiyat dersine takılı kalırken Austen'ın romanlarındaki feminist karakterlerin analizini tamamen görmezden geliyordum. Onun yerine Nero'nun bana attığı mesajla ne demek istediğini merak etmekle meşguldüm.

Tetikçiyi bulduk. Yaşlı piç hakkında da bir ipucu yakaladık.

Ona hemen yanıt versem de bana bir daha mesaj atmadı.

Ders aniden bitivermişti... ya da ben dikkatim dağılmış bir şekilde pencereden dışarı bakarken bana öyle gelmişti.

Bir kucak dolusu kitabı çantama koyma zahmetine girmeden kaptığım gibi dışarı çıktım, Nessa ve iğrenç şoförümüzle buluşacağım batı otoparkına doğru kampüs boyunca koşmaya başladım.

Neredeyse doğru noktaya geldiğimde bir erkek sesinin, "Tüm bu kitapları taşımak için yardıma ihtiyacınız var mı, küçükhanım?" dediğini duydum.

Bir an için Callum olduğunu düşündüm. Neden bilmiyorum, yardımsever bir kovboy gibi klişe taklitler yapmazdı. Arkamı döndüğümde onun yerine Oliver'ın bronzlaşmış, sırıtan yüzüyle karşılaştım. Callum'un onu hakladığı yer morarmıştı. Dudağının ortasından aşağıya doğru inen koyu bir çizgi o kısmın yarıldığını gösteriyordu.

"Ah," dedim öfkeyle. "Sensin demek."

"Pek de beklediğim gibi coşkulu bir karşılama olmadı," dedi Oliver, yanımdan ayrılma zahmetine girmemişti.

"Burada ne işin var?" diye direttim. Okulu bitireli yıllar olmuştu, burada takılması için hiçbir neden yoktu.

"Seninle konuşmaya geldim."

Tam o sırada çimlerin arasına gizlenmiş bir taşa fark etmeden basınca bileğim rahatsız edici bir şekilde burkuldu.

"Ah! Kahretsin!" diye söylendim tökezleyerek.

Oliver dirseğimi tutarak, "Dikkat et," dedi.

"Ben iyiyim," diye yanıt verirken bir yandan kolumu çekmeye çalışıyordum. Ama artık topallıyordum. Burkulduğunu sanmıyordum, sadece hassaslaştığı için dikkatli olmam gerekiyordu.

"Buraya gel," dedi Oliver. "Bir saniye otur."

Beni otoparktan uzaklaştırıp bir yeraltı geçidine götürdü. Geçidin başında, kısmen bir çıkıntının altına gizlenmiş taş bir bank vardı.

Oliver o kadar büyük ve baskıcıydı ki kendimi incitmeden gerçekten çekip gidemezdim. Bankın üzerine çöküverdim. Oliver hemen yanıma otururken alanın darlığı yüzünden neredeyse kolunu bana dolamak zorunda kaldı. Her zaman sürdüğü parfümün kokusunu alabiliyordum, hoş ama biraz baskındı.

"Kalamam," dedim ona. "Biri beni alacak."

Spor ayakkabımı çıkarıp bileğime masaj yaparak burkulmanın verdiği hasarı gidermeye çalıştım.

"Bir dakika bekleyebilirler," dedi Oliver.

Ardından çoraplı ayağımı alıp kucağına çekti ve bileğimi yoğurup masaj yapmaya başladı. İyi gelse de yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum. Bir dakika sonra, "Bu iyi geldi, teşekkür ederim," diyerek ayağımı geri çektim.

Oliver büyük kahverengi gözleriyle bana bakarken yüzünde sitem dolu bir ifade hâkimdi.

"Aida, yaptığın şey beni iliklerime kadar yaraladı. Facebook'ta lanet olası bir gelinlik giymiş fotoğrafını görmek ne kadar acı vericiydi biliyor musun? *Onun* yanında dururken?"

Sabırlı olmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Özür dilerim, Oliver. Aniden oldu. Ben de çok şaşırdım."

Ona çok fazla şey anlatmadan bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Gerçekten söyleyebildiğim tek şey, "Bunu seni incitmek için yapmadım," demek oldu.

"Ama beni incittin. Hâlâ da incitiyorsun. Beni her gün öldürüyorsun."

Hem suçlu hem de sinirli bir şekilde nefesimi verdim. Oliver biraz dramatik olabiliyordu.

"Onunla flört ettiğini bile bilmiyordum!" diye bağırdı.

Parmak eklemlerimi alnıma bastırdım. Bileğim zonkluyordu. Aslında burası gün ışığından uzak ve soğuk beton tünele yakın olduğundan biraz soğuktu.

Oliver'ı terk ediş biçimim için kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Çok garip bir şeydi. O hiçbir zaman yanlış bir şey yapmamıştı. Beni seyahatlere götürüp bana binlerce hediye almış ve bana ne kadar umutsuzca âşık olduğunu söylemişti.

Aramızdaki ilişki sıradan bir kaçamak olarak başlamıştı. Bir taşra kulübünün kapitalist bir güven fonlusunun beni bu kadar agresif bir şekilde takip edeceğini düşünmemiştim. Oliver'ın sadece kötü bir kız tarafından becerilmek istediğini düşünmüştüm. Madisonlardan ve Harperların sakso sırasında göz teması kurmayı reddetmelerinden bıktığını.

İki yaz önce aynı partideydik. Kayıkhanede sarhoşken öpüşmüştük, sonra elini bikinimin altına sokmaya çalıştığında ben de onu göle itmiştim.

Birkaç hafta sonra Wicker Park'ta bir partide tekrar karşılaşmıştık. Göl olayını fazla kafaya takmıştı, ona dağa tırmanmayıp yüzdüğümüz için şanslı olduğunu söylemiştim.

Ertesi gün babamın evine üç yüz pembe gülden oluşan bir buket göndermişti.

O andan itibaren durumlar bu şekilde gelişmişti. Bu büyük, egzotik jestlerle peşimden koşmaya devam etmiş ve ben de bir süre buna uymuştum. Yemekler, danslar, hafta sonu gezileri. Ama ciddiye almamıştım. Bay ve Bayan Castle'la tanışması için bir gangsterin kızını eve götürmek isteyeceğinden şüpheliydim. Arkadaşlarının yanında bile bazen benimle hava atmaktan gurur duyduğunu, bazen de bir sustalı çıkarıp birine saplayacakmışım gibi gerildiğini söyleyebilirdim.

Bir iki kez aklım çelinmişti. Oliver'ın arkadaşlarından bazılarını partilerden, suçlardan ya da Chicago'nun zengin mirasçılarının bulunduğu bölgelerde koşturmaktan zaten tanıyordum.

Hepsi kötü değildi. Ama üst tabakadan bazılarının aptallıklarını duymamak için kendi kulak zarımı patlatasım geliyordu.

Ayrıca Oliver'ın birkaç hafta sonra beni sevdiğini söylemesi beni biraz korkutmuştu. Bana bir tanrıça, bir melek, dünyadaki tek gerçek insan demişti.

Garipti çünkü ben melek değildim.

Ruh ikizi olduğumuzu söylemişti fakat benim için o sadece başka bir adamdı - bazen eğlenceli, bazen yatakta iyi... ama en iyi arkadaş ya da ruh ikizi olmak bir yana ancak bir erkek arkadaştı.

Oliver beni gerçekten hiç tanımıyormuş gibi hissediyordum. Sanki zihninde benim abartılı bir versiyonumu seviyordu.

Ondan birkaç kez ayrılmayı denemiş olmama rağmen peşimi bırakmamış, her partide beni bulmuş ve onunla yeniden birlikte olmam için yalvarmıştı. Hatta bir keresinde bana sürpriz yapmak için Malta'ya kadar uçmuştu. İkna edici olabilirdi. Yakışıklı, düşünceli, iyi bir âşıktı. Kurak bir dönemden geçerken, tekrar kollarına düşmemi çok kolaylaştırmıştı.

Ama temelli ayrılmam gerektiğini biliyordum. Çünkü eğer beni gerçekten seviyorsa, karşılığında ben de aynı şeyi hissetmeden bunu sürdüremezdim.

Sonunda onu terk etmiştim, olabildiğince acımasızca ve kesin olarak. Sonunda mesajı almasını sağlamaya çalışmıştım.

Ondan sonra, birkaç ay boyunca kendimi bir münzeviye dönüştürmek zorunda kalmıştım. Ne parti ne yemek ne dans, hatta ne de bovling çünkü Oliver'ın beni izleyeceğini ve tekrar "bana rastlamak" için bir yol bulmaya çalışacağını biliyordum.

Onu her yerde engellemek, numaramı değiştirmek zorunda kalmıştım. *Nihayet*, aylar süren mesajlar, çiçekler, cevapsız aramalar ve hatta lanet mektuplardan sonra Oliver durmuştu. Neredeyse iki ay boyunca. Bu yüzden onu nişan partisinde tekrar görmek oldukça sarsıcıydı. Sonra bağış gecesinde elbette.

Bu en rahatsız edici buluşmaydı. Çünkü Oliver burada olduğumu tam olarak nereden biliyordu? Ders programım onda var mıydı?

"Oliver," diye sözünü kestim, "saçmalamayı kes. Beni takip etmeyi bırakmalısın."

Yüzünde yaralı bir ifade vardı. Sanki dev bir köpek yavrusuymuş da ben onu tekmeleyip duruyormuşum gibi.

"Seni *takip* etmiyorum, Aida. Marcus'un küçük kız kardeşini ziyarete geldim. Doğum gününde onu yemeğe çıkaracağıma söz verdim."

Hımm. Olabilirdi. Ancak beni kıskandırma çabası yanlış yönlendirilmişti.

"Tamam, sana inanıyorum ama gittiğim her yerde sohbet etmeye çalışmaktan vazgeçsen iyi olur. Fark etmediysen, kocam biraz kıskanç bir tiptir."

Oliver dişlerini sıkarak, "Callum Griffin'in nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum," dedi. "O kendini beğenmiş, para aklayan lanetin teki. Alınma ama," diye ekledi, benim paramın da Callum'unki kadar "kirli" olduğunu hatırlayarak. Ayrıca o adamla evli olduğumu da.

"Soğuk, ölü elleriyle her gece sana dokunduğuna inanamıyorum," dedi Oliver, gözleri hararetle parlıyordu. "Bu nasıl oldu, Aida? Ben yapamamışken o nasıl oldu da seni kendine âşık etti?»

Aslında bu beni biraz da olsa kötü hissettirdi. Callum'a âşık olmamıştım. Oliver'ın âşık olduğumu düşünmesine izin vermek çok acımasızcaydı.

"Öyle değildi... öyle değil..." Dudaklarımı yaladım. "Tam olarak aşkla ilgili değil."

"Biliyordum," diye fısıldadı Oliver. "Ailesinin ne olduğunu anladığım anda biliyordum. Onlar da tıpkı seninkiler gibi mafya."

İrkildim. Oliver'a hiçbir zaman sır vermemiştim. Ancak Galloların son altı kuşaktır Chicago gangsterleri olduğu gizli bir bilgi sayılmazdı.

"Ailelerimizin bir... ilişkisi var. Callum ve benim kültürel olarak seninle benim olabileceğimden daha iyi bir eş olduğumuzu kabul edeceğini düşünüyorum. Yani bir anlamı yok..."

"Bu saçmalık," diye araya girdi Oliver, sesi alçak ve aceleciydi. Ellerimi tutmaya çalışırken ben de sanki Elim Sende oynuyormuşuz gibi onları geri çekiyordum. "Seni bunu yapmaya zorladıklarını biliyorum. Bana geri döneceğini biliyorum, Aida..."

"Hayır," dedim sertçe. "Tekrar bir araya gelmeyecektik, Oliver. Asla da bir araya gelmeyeceğiz. Callum olsun ya da olmasın."

"Göreceğiz," dedi Oliver, bana dikkatle bakarak.

Ayağa kalkmak üzereydim. Kesinlikle geç kalmıştım, Nessa en az on dakikadır bekliyor olmalıydı. Ancak Oliver bileğimden tutup beni tekrar bankın üzerine çekti. Beni sıkıca tutarken gözlerimin içine bakıyordu.

"Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum, Aida," dedi. "Kabul etsen de etmesen de."

Meme uçlarımın tişörtümden fırladığı göğsüme baktı.

"Öyle değil, sadece bu bank çok soğuk!" diye bağırdım.

Oliver beni dudaklarıyla susturarak sert ve ıslak bir şekilde öpmeye başladı.

Onu olabildiğince çabuk itip banktan fırladım ve hemen o aptal ayak bileğime tekrar basıp tökezleyerek ilerlemeye çalıştım.

Oliver ayağa kalkmaya çalışırken onu durdurmak için elimi kaldırarak, "Yapma!" dedim. "Geri dönmek zorundayım. Beni takip etme. Beni arama. Ve kesinlikle artık beni öpme."

Oliver cevap vermedi. Kaşlarını çatmış, elleri ceplerinde öylece duruyordu.

Sağlam olan tek ayağımın üzerinde hoplayarak ve bu karşılaşmaya öfkelenerek topallaya topallaya arabaya doğru geri döndüm.

Beni öptüğü için çok kızgındım! Callum'la evliliğim tam olarak gerçek olmayabilirdi ama sadakatsiz olmaya hazır değildim. Özellikle de beni gerçekten ürkütmeye başlayan Oliver'la.

Otoparka vardığımda Nessa'yı omzuna asılı çantasıyla kaldırımda dikilirken gördüm.

"Jack nerede?" diye sordum ona.

"Arabası orada," dedi Nessa, yakındaki bir park yerini işaret ederek. "Ama kilitli ve boş."

Telefonumu çıkarırken Jack'in telefonuna kibar ve basit bir şekilde mesaj atmayı planlıyordum, belki şu sarı orta parmak emojilerinden biriyle. Sonra yanımda belirerek, "Gitmeye hazır mısın?" dedi.

"Evet!" dedi Nessa, tatlı bir sesle.

"Yirmi dakikadır gitmeye hazırız," diye yalan söyledim. "Neredeydin?"

"İşiyordum," dedi Jack.

Ardından Jack, Ness ve ben içeri girebilelim diye arka kapıyı açık tuttu.

Deri koltuğa yaslanırken ona gerçekten inanmadığımı fark ettim.

Griffinlerin malikânesine dönerken sessizdim ve gelecekte Oliver Castle'dan nasıl uzak duracağımı düşünüyordum. Yolun yarısında Callum'dan bir mesaj aldım:

Döndüğünde benimle kütüphanede buluş.

Araç durduğu an arabadan inerek aceleyle hoş ve serin eve girdim ve doğrudan kütüphaneye giden merdivenlere yöneldim.

Callum yeni koltuklardan birinde oturuyordu; bu kez kahverengi yerine krem rengi deri. Ben de karşısındaki koltuğa geçtim.

Koyu renk takım elbisesinin içinde solgun ve sakin görünüyordu. Omuzlarının kararlı duruşundan bir şey bulduğunu şimdiden anlayabiliyordum.

O bir şey söylemeden önce ona Oliver'ın kampüse gelişinden bahsetmek niyetindeydim. Sorun şu ki Oliver'ın geçen gece beni taciz etmesi Callum'un kendini kaybettiğini gördüğüm ilk ve tek andı. Bu aramızdaki hassas bir konuydu. Bu konuyu açmaya pek hevesli değildim. Özellikle de birlikte bu kadar iyi çalışıyorken.

Ben başlamadan önce Callum, "Tetikçilerden birini bulduk," dedi. "Ama Kasap'ı değil. Ağabeylerin bu gece Zajac'ın kumarhanesini dağıtmamız gerektiğini düşünüyor. Onu ortaya çıkarmaya çalışacağız."

"Onlarla mı gidiyorsun?" diye sordum.

Callum kendini toparlayarak, "Evet," dedi. "Sen de gelebilirsin. Eğer istersen."

İstediği şeyin bu olmadığını söyleyebilirdim fakat bunu teklif ediyor, benim talepte bulunmamı bile beklemiyordu.

Şimdi ona kesinlikle Oliver'dan bahsetmek istemiyordum.

Onun yerine, "Gelmek istiyorum," dedim.

Callum biraz acı çekmiş gibi görünse de teklifini geri almadı.

Beni kütüphaneye davet etmesi çok tuhaftı. Tanıştığımız ilk geceden beri buraya adımımı atmamıştım.

Büyük büyük, yani bilmem kaç nesil önceki büyükannesinin restore edilmiş portresi tekrar şöminenin üzerindeydi. Ayrıca araba saati ve kum saati de. Ama artık cep saati yoktu.

Callum neye baktığımı zaten biliyordu.

"Cep saati benimdi, normal saat Riona'nın ve kum saati de Nessa'nın," dedi.

"Bunlar ne anlama geliyor?" Bilmek isteyip istemediğimden bile emin olmadan sormuştum.

"Büyükbabam biz doğduğumuzda onları bize verdi. 'Sahip olduğumuz tek şey zaman,' demişti."

"Yakın mıydınız?" diye sordum.

"Evet." Callum başıyla onayladı. "Herkesten daha yakındım."

Kahretsin, suçlu hissetmekten nefret ediyordum. Neden o lanet saati almıştım ki? Eğer ona hiç dokunmasaydım...

Sanırım şu anda burada olmazdım. Callum'un zayıf, yakışıklı yüzüne baktım.

"Bunun için... özür dilerim," dedim.

Callum sanki kaybolduğunu bile unutmuş gibi başını salladı.

"O geçmişte kaldı, Aida. Bu geceyle ilgilenelim."

20

Callum

KASAP'IN PEŞİNE DÜŞTÜĞÜMÜZDE, itiraf etmeliyim ki Aida'nın ağabeylerinin yanımda olmasından oldukça memnundum. Babam çok kibirli olduğum, hâkimiyetimizden çok emin olduğum konusunda haklı olabilirdi. Aynı anda hem anlaşmalar yapmaya hem oy toplamaya hem de Zajac'ı engellemeye çalışırken kendimi parçalıyordum.

İşin tuhafı, Aida'nın takımımda olmasından da oldukça memnundum. Kütüphanemizi ateşe vermediği ya da en sevdiğim eşyamı denize atmadığı zamanlarda, aslında oldukça yardımcı oluyordu. Tespit ettiği plaka numarasını kullanarak Zajac'ın adamlarından birinin, arabalı saldırıda kullanılan Land Rover'ın sahibinin izini sürmüştüm. Adı Jan Kowalski'ydi ama herkes ona Rollie diyordu.

Dante ve Nero'yu aradım, böylece onu birlikte takip edebilirdik.

Onu Doğu Garfield'da bir ikinci el araba galerisinde bulduk. Kasap'ın birkaç araba galerisi ve tamirhanesi vardı. Bir taşla iki kuş vurabilir, araba satışları yoluyla para aklarken, adamları tarafından çalınan arabaları parçalayıp yeniden satabilirdi.

Nero arkadan dolanırken Dante ve ben Rollie'yi aramak için ön kapıdan içeri girdik. Geçmişte onunla ufak tefek işlerim olduğu için tipini zaten biliyordum. Sosyal medyadaki aptalca paylaşımları sayesinde Dante ve Nero da, Rollie'nin barda kafayı bulduğu, Rollie'nin muhtemelen çaldığı yeni Yeezylerle hava attığı ve Rollie'nin dua eden ellerden oluşan dünyanın en kötü dövmesini yaptırdığı fotoğraflara göz atma zevkine erişmişlerdi.

Bu yüzden onu bayinin servis bölümünde kolayca tanıdık. Üzerinde bir tulum vardı. Uzun kum rengi saçlarını kirli bir bandanayla bağlamıştı. Kapıda Dante'nin iri cüssesini görür görmez, bakımını yaptığı F150'nin yağ karterini fırlatıp attı ve bir tavşan gibi koşarak kapıdan çıkmaya çalıştı.

Ne yazık ki Nero çoktan bir yığın lastiğin arkasında pusuya yatmıştı. Eğer Rollie bir tavşansa, Nero bir tazıydı; zayıf, hızlı ve son derece acımasızdı. Rollie'nin bacaklarına bir lastik demiriyle kanca taktıktan sonra sırtına atlayarak onu yere yapıştırdı.

Bu sırada Dante müdürü sert bir sağ kroşeyle yere serdiğinde ben de başka bir çalışanı kaçırmadığımızdan emin olmak için dükkânı hızlıca taradım.

Bir BMW'nin arkasında çömelmiş bir tamirciyle karşılaştım. Daha yaşlıydı ve Polonya mafyasının alışılagelmiş işaretlerinden -dövmeler, altın zincirler ve gösterişli yüzükler- yoksundu, bu yüzden sadece arabalar üzerinde çalıştığını ve Kasap'ın adamlarından biri olmadığını varsaydım.

Yine de üstünü aradım ve telefon kablosunu duvardan söktükten sonra onu ofise kilitledim.

Dante ve Nero zaten Rollie'yi ayarlıyorlardı. Onu konuşturmak için fazla bir şey gerekmemişti. Bize Kasap'ın onunla iletişim kurmak için kullandığı telefonu ve Zajac'ın "olabileceği" birkaç yeri söyledi.

"Nerede *olabileceği* umurumda değil," diye tısladı Nero. "Bize şu anda nerede olduğunu söyle."

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Rollie, Nero'nun çoktan kırdığı burnundan akan kanı elinin tersiyle silerek. "Ben onun gözde adamlarından biri değilim."

"Yine de dün gece inşaat alanının taraması için seni gönderdi," dedim.

Rollie gözlerini Nero ve benim aramda gezdirirken dudaklarını gergin bir şekilde yaladı.

"Orada kimin olduğunu bilmiyordum," dedi. "Size ateş ettiğimi bilmiyordum. Bize ortalığı dağıtmamızı, polisleri vurmamızı ve kargaşa çıkarmamızı söyledi."

"Saçmalık," diye homurdandı Dante, çakıl gibi sert sesiyle. "O çalışma alanının bizim olduğunu biliyordun."

"Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun," diye geveledi Rollie. "Diğer patronlar gibi bir işi kabul edip etmemek sana kalmış bir şey değil. O bir emir verir ve sen de onu yapmak zorunda kalırsın. Eğer çuvallarsan, bir uyarı alırsın. Bir daha çuvallarsan, işin biter."

"Uyarı ne?" diye sordu Dante.

Rollie sağ elini kaldırdı. Serçe parmağı yoktu, dibinden tamamen kopmuştu. Gergin, pembe deri bunun nispeten yeni bir yaralanma olduğunu gösteriyordu.

Nero, Rollie'nin tulumunun önünü tutup onu kendine doğru çekerek, "Lanet olası bir umacı olup olmadığı umurumda değil," dedi. "Bu şehirde korkman gereken tek bir isim var. Zajac sana ne yaparsa yapsın, ben on kat daha kötüsünü yaparım. Eğer seni

yüzünden vurursa, çığlık atan ruhunu cehennemden geri getirip seni tekrar öldürürüm."

Nero'nun gözleri araba bayisinin gölgelerinde boş ve karanlık görünüyordu. Bazı açılardan Aida'nın ağabeyleri arasında "en güzeli" oydu; çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları vardı. Bu da ifadesindeki gaddarlığı daha da rahatsız edici kılıyordu.

Nero cebinden bir bıçak çıkardı ve bıçağı öyle hızlı kaldırdı ki sanki yoktan var olmuştu. Ucunu Rollie'nin boğazında hızla atan nabza bastırdı.

"Bana Zajac'ın nerede olduğunu söyle, yoksa bu atardamarı keserim. Sonra kan kaybından yere yığılmadan önce bana cevap vermek için on iki saniyen kalır."

Rollie'yi tehdit etmiyordu. İfadesi umutluydu – Rollie'nin konuşmayacağını, böylece Nero elinin yapmak için can attığı şeyi yapmasına izin verebilmesini umuyordu.

"Bilmiyorum! Yemin ederim..."

Nero hızlı bir hamleyle Rollie'nin ön kolunu, tulumunun kıvrılmış kolundan bileğine kadar kesti. Bıçak çok keskindi. Kan bir tabaka halinde akarak çıplak çimento zemine sıçradı.

"Ahh, lanet olsun! Kesin şunu!" diye feryat etti Rollie, yağ lekeli eliyle yarayı kapatmaya çalışarak.

"Son uyarı," dedi Nero, bıçağını tekrar hazırlayarak.

"Bilmiyorum! Bekle, bekle!" Nero'nun bıçağı boynuna doğru gelirken Rollie ulumaya başladı. "Bildiğim bir şey var... görüştüğü bir kız."

"Devam et," dedim.

"Pole'da çalışıyor. Lawndale'de bir yerde parasını Zajac'ın ödediği bir dairesi var. Tek bildiğim bu, yemin ederim!"

"Sana inanıyorum," dedi Nero.

Yine de bıçağı Rollie'nin boğazına doğru dayadı. Dante bileğini yakalamasaydı Nero adamın boğazını tamamen kesip atacaktı. Bıçağın ucu Rollie'nin boynunun ucunda öylece kalakalmıştı.

"Buna gerek yok," dedi Dante. "Bize bildiklerini anlattı."

"Unuttuysan diye söylüyorum, bizi vurmaya da çalıştı," dedi Nero, gözlerinin üzerine düşen saçlarını geriye atarak.

"Hatırlıyorum," diyen Dante, kardeşinin bileğini bıraktı.

Dante elini bırakır bırakmaz Nero tekrar saldırdı ve Rollie'nin boğazı yerine yanağını kesti.

Rollie inleyerek elini kulağından çenesine kadar uzanan kesiğin üzerine kapattı.

"Bu sana bir hatırlatma," dedi Nero. "Bir dahaki sefere birine ateş etmek istediğinde ya nişancılığını geliştir ya da evde kal."

Dante kaşlarını çatsa da bunu görmezden geldi.

Tam ayrılmak üzereyken bir çarpma sesi duydum. Kırılan camlar ve ardından bir beyzbol sopası sallayarak bana doğru koşan birinin uluması.

Sopa başımın üzerinden ıslık çalarak geçtiğinde tam zamanında eğilmiştim. İçgüdüsel olarak adamın tam karnına yumruk attım. İki büklüm olduğunda sopayı elinden alıp çenesine tekrar vurdum.

Bu tamirciydi. Bir çeşit paçavrayla parmaklarını sarsa da dükkânın camını yumrukladığında birkaç parçasının eline batmasını engelleyememişti. Bütün kolu kanıyordu ve beyzbol sopası olmadığı için tüm mücadelesi bitmiş durumdaydı. Beni, Dante'yi ve Nero'yu dövüşte yenme şansı olmadığından başlangıçta sadece çaresizlikle hareket ettiğini tahmin ediyordum.

Şimdi nefes nefese kalıp hırıldıyorken daha fazla direnmesi gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordu.

"Olduğun yerde kal," dedi Nero, onu Rollie'nin yanına, yere iterek. "Hatta yüzüstü uzan ve kalkmadan önce yüze kadar say, yoksa kafanın arkasına bir kurşun sıkarım."

Nero'nun üzerinde gerçekten silah var mı bilmiyordum ama iki adam da itaatkâr bir şekilde yüzüstü yattı ve Rollie saymaya başladı. Onları orada bırakıp arabalarımıza doğru koşturduk.

"Dövüşebildiğini bilmiyordum, zengin çocuk," dedi Nero, hafif bir şaşkınlıkla bana bakarak.

"O kadar da zor değildi," dedim. Tamirci en az elli yaşındaydı ve benden on beş santim daha kısa olmalıydı.

Bu da Zajac'tan ne kadar korktuğunu gösteriyordu. Kasap'a kendini açıklamak zorunda kalmaktansa üçümüzle yüzleşmeyi tercih etmişti.

"Yine de," dedi Dante, "bu oldukça hızlıydı."

"El sıkışmak ve sırt tokatlamak benim için yeni bir şey," dedim omuz silkerek. "Ellerimi nasıl kirleteceğimi hâlâ hatırlıyorum."

"Fergus nasıl dövüşüleceğini bilir," dedi Dante. "Eskiden ona Kemik Doktoru derlerdi, değil mi?"

Babamın Griffin Ailesi'nden geriye kalanlarm kontrolünü ele geçirmeden önce borç tahsildarı ve infazcı olarak çalıştığı dönemden bahsediyordu.

"Doğru," dedim.

Babam, ödeme planını uygulamak için gereken buysa, bileğinin bir hareketiyle bir adamın kolunu rahatlıkla kırabilirdi.

Bana kesinlikle birkaç şey öğretmişti. Bana öğrettiği bir numaralı şey, pazarlık yapabilecekken asla kavga etmemem gerektiğiydi. Çünkü bir kavganın sonucu asla kesin değildi.

Sorun şu ki Zajac'ın pazarlık yapmak istediğini sanmıyordum. Önce yere biraz kan dökmeden olmazdı.

Aida eve benden biraz sonra varmıştı. Kütüphaneye, yanıma geldiğinde ben de ona neler yaptığımızı anlattım.

Sabahki aktivitelerin dışında bırakıldığı için sinirlendiğini söyleyebilirdim fakat sözümü tutacaktım ve gerçekten istediği buysa onu bu gece yanımda götürecektim.

O kitaplarını bırakmak için yatak odamıza yöneldiğinde, Jack kafasını kütüphaneye uzattı.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim, patron?" dedi.

Jack ve ben uzun zamandır arkadaştık. Üniversite günlerimizde başını belaya sokmuştu. Partilerde Molly* satarak, aslında bir fona sahip olmadığı hâlde güven fonu yaşam tarzını karşılamaya çalışıyordu. Polisler yurdunu bastığında, yaklaşık 28 bin dolarlık malı atmak zorunda kalmıştı. Tedarikçisine ödeme yapmış ve Jack'in benim için çalışmasını sağlamıştım.

İyi bir çalışan ve iyi bir arkadaş olmuştu, bazen biraz aşırı hevesli olsa da... İskelede Aida'nın kardeşine yaptığı gibi. Bazen de Aida'nın kendisine karşı. Aida beni çıldırtıyor olabilirdi ama o hâlâ benim karımdı. Jack mutfakta dersini almadıysa, onu tekrar eğitmekte gecikmeyecektim.

"Kızları okuldan aldım," dedi.

"Güzel."

"Aida biriyle konuşuyordu."

Yine olay çıkarmaya çalışıyorsa diye ona sert bir bakış attım.

"Bunu yapmaya izni var," dedim.

"Oliver Castle'dı."

Midem düğüm düğüm oldu. Başka bir isim söyleseydi duymazdan gelirdim. Ama o boktan beyinli playboy özentisini kıskanmaktan kendimi alamıyordum. Bildiğim kadarıyla, Aida'nın sahip olduğu tek gerçek erkek arkadaşı oydu ve nedense bu beni

* Ekstazi (e.n.)

canlı canlı yiyip bitiriyordu. Birlikte tropik bir plajda yüzdükleri, gülüp konuştukları, Aida'nın bikinili ve teni her zamankinden daha bronz olduğu düşüncesi...

Castle'ın yüzünü kafatasından ayırmak istiyordum.

Ayrıca onun Loyola'ya gitmediğini çok iyi biliyordum. Yani kampüse gelmesinin tek bir sebebi vardı.

"Ne dedi?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Jack. "Duyacak kadar yaklaşamadım. Ama bir süre konuştular."

Gözlerimin seğirdiğini hissedebiliyordum. Aida, Oliver hakkında hiçbir şeyden bahsetmemişti. Onu gördüğünden bahsetmemişti.

"Castle olduğundan emin misin?"

"Yüzde yüz. Konuştuktan hemen sonra ayrıldı ve ben de onu arabasına kadar takip ettim. Gri Maserati."

Başımla onayladım. Bu kesinlikle oydu.

"Başka bir şey daha var," dedi Jack.

"Ne?" diye söylendim.

"Öpüştüler."

Yer sanki altımdan kayıp gitti.

Zajac'ı tamamen unutmuştum. Bütün öfkem, bütün şiddet ve intikam arzum Castle'a yöneldi. Eğer şu anda odada olsaydı, onu suratından vururdum.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedim dişlerimi sıkarak.

Aida onu öpmüştü. Sonra hiçbir şey olmamış gibi, her zamanki gibi neşeli bir şekilde eve, yanıma gelmişti.

Belki de onun için bu hiçbir şeydi.

Ne de olsa bu konuyu hiç konuşmamıştık. Birbirimize sadık kalacağımıza söz vermemiştik. Evliliğimiz bir iş anlaşmasıydı,

bunu unutamazdım. Konuştuğumuz yeminlerin hiçbir anlamı yoktu, gerçek anlamda yani. Tek gerçek söz babamın ve onun verdiği sözlerdi.

Yine de içim içimi yiyordu.

Onunla gizlice buluşuyor muydu? Sevişiyorlar mıydı? O adamı hâlâ seviyor muydu?

Ona soracaktım.

Onunla yüzleşmeye kararlı bir şekilde koridordan yatak odamıza doğru ilerledim.

Kapıya doğru ilerlediğimde telefonunda bir şeyler yazıyordu. Aniden kapatıp uygulamaları değiştirmek için yukarı doğru kaydırdı, sonra telefonunu ters çevirip yüzüstü yatağın üzerine bıraktı.

"Ne oldu?" dedi Aida.

"Ne yapıyordun?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Az önce. Telefonunda."

"Ah," dedi Aida, yanakları hafifçe pembeleşmişti. "Spotify'a yeni şarkılar ekliyordum. Seçim sonrası için bir zafer çalma listesi yapmalıyım."

Yalan söylüyordu. Bir mesaj yazıyordu, bundan emindim.

Telefonunu alıp ne yaptığını görmeyi talep etmeliydim.

Ama şifresi vardı ve Aida çok inatçıydı. Bana vermeyecekti. Bu bir savaşa dönüşecekti.

Beklemek daha iyiydi. Şifresini çalacak, sonra da ona çaktırmadan telefonunu karıştıracaktım.

Yüzümü sakin ve ifadesiz olmaya zorladım. "Tamam. Dışarı çıkmadan önce bir şeyler yemeliyiz."

"Ne yemek istersin?" diye sordu Aida, konuyu kapattığım için rahatlamış bir şekilde.

"Umurumda değil," diye yanıt verdim.

21

Aida

CAL, ONA GÖSTERMEMEYİ tercih ettiğim –en azından şimdilik– bir şeyin ortasında yanımda bitivermişti. Şimdi de garip davranıyordu. Aşağıda, şefin buzdolabmda bıraktığı yemeklerden ikisini yiyorduk. Cal etini tadını bile alamıyormuş gibi çiğniyor ve karamsar bir şekilde mutfak penceresinden dışarıdaki havuza bakıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum, kızarmış pirzola ve ızgara havuçtan bir ısırık alarak. Bu Griffin evinde olabileceği kadar yoz bir şeydi, bu yüzden yemeğimin tadını çıkarmaya çalıştım. Ancak Callum yanımda taş gibi suratla otururken bunu yapmak zordu.

"Hiçbir şey," dedi Callum kısaca.

"Neden bu kadar gerginsin? Arı kovanına çomak soktuğun için mi?"

Adı "Kasap" olan birinin kızdırmak için iyi bir hedef olmadığının farkındaydım. Yine de Zajac'ı avlama ihtimali beni heye-

canlandırıyordu. Haftalardır uslu kızı oynuyordum. Artık başımı biraz belaya sokmanın zamanı gelmişti.

"Evet," dedi Callum, deneme amaçlı. "Akli dengesi yerinde olmayan bir gangsterle kapışmak konusunda endişeliyim. Özellikle de seçimden iki gün önce."

"O zaman belki de ertelemeliyiz," dedim ona. "Onu tokatlamak için seçim sonrasını bekleyelim."

"Eğer onu bu gece bulamazsak, ben de öyle yapacağım," dedi Callum. "Ama bununla daha sonra uğraşmaktansa daha erken uğraşmayı tercih ederim."

Tam o sırada Callum'un telefonuna bir mesaj gelince mesajı okuyup, "Ağabeylerin geldi," dedi.

Bir dakika sonra ağabeylerim evin önüne gelerek aracı park ettiler ve Dante'nin Escalade aracından temkinli bir şekilde indiler. Nessa'nın partisinden beri buraya gelmemişlerdi. Mutfak kapısından içeri girerken garip hissettiklerini söyleyebilirdim.

"Güzel ev," dedi Dante kibarca, sanki daha önce görmemiş gibi.

"Evet, çok güzel," diye onayladı Nero, ellerini ceplerine sokup pırıl pırıl, modern mutfağın her tarafına bakarak. Gözü orada olmaması gereken tek şeye takıldı. Daha yakından bakmak için eğilerek, "Bu bir..." dedi.

"*Evet*," diyerek sözünü kestim. "Bunun hakkında konuşmamıza gerek yok."

Imogen bana dolabının kapağındaki kurşun deliğiyle ilgili isyan metnini okumuştu bile. Sanırım oğlunu zehirlemeye çalıştığım zamankinden daha kızgındı. Bu ev onun en sevdiği çocuğuydu. Callum beni korumasaydı ve ona bunun bir kaza olduğunu söylemeseydi işler çirkinleşebilirdi.

Imogen ikna olmuş görünmemişti.

"Bunu tamir edecek birini nasıl bulacağım ki?" diye sormuştu, gözleri alev alev yanıyordu. "Bir marangoza deliği doldurmadan önce kurşunu çıkarması gerektiğini nasıl açıklayacağım?"

"Tamamen şaşırmış gibi davranabilirsin," demiştim yardımsever bir şekilde.

Callum bana hemen çenemi kapatmamı söyleyen bir bakış atmıştı.

"Öncesinde kurşunu çıkarabilirim," demişti.

"Hayır!" diye terslemişti Imogen. "Dokunma ona. Siz ikiniz yeterince şey yaptınız."

Dolap hâlâ tamir edilmemişti ve bu da Nero'nun tam yola çıkmadan önce gündeme getirmesini istemediğim bir başka hassas konuydu.

Ama sonra Üç Numaralı Sancılı Konu mutfağa girdi.

"Araba dışarıda," dedi Jack, anahtarları göstererek.

"Sakın bana onun da geldiğini söyleme," dedim Callum'a.

"Evet, geliyor," diye yanıtladı Callum.

"Ona ihtiyacımız yok..."

Callum sözümü keserek, "Elimiz boş gitmiyoruz," dedi. "Ağabeylerin de birini getirdi."

"Gabriel arabada," diye onayladı Dante.

Gabriel kuzenimiz ve ağabeylerimin infazcılarından biriydi. Büyük, huysuz bir oyuncak ayıya benzese de gerektiğinde bir katil olabiliyordu.

"Peki," dedim, hafif bir öfkeyle. "Peki, plan nedir?"

"Şey," dedi Callum, ağabeylerimle bakışarak, "iki seçenek var. Birincisi, Zajac'ın yattığı kızla ilgili ipucunu takip etmeye çalışırız."

"Ama kızın adresi elimizde yok," dedi Nero, belli ki bu seçenekten pek hoşlanmamıştı. "Ve onu ne sıklıkla gördüğünü de bilmiyoruz."

"*Ya da*," diye devam etti Callum, sanki sözü kesilmemiş gibi, "iş yerlerinden birine saldırabiliriz. Eşyalarını dağıtır, belki bir şeyler alır, sonra da bizi aramasını bekleriz."

"Biz kumarhanesine meyilliyiz çünkü uzak ve nakit ağırlıklı bir yer," dedi Dante.

"Neden ikisi de olmasın?" dedim. "Francie Ross'tan mı bahsediyorsun? Pole'da çalışıyor, değil mi?"

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Callum hemen.

"Hayır ama onu tanıyan bir kız tanıyorum," diye yanıt verdim. "Ben de sana daha önce bunu anlatmaya çalışıyordum."

Callum bana yarı kızgın yarı meraklı bir ifadeyle baktı.

"Arkadaşın Francie'nin nerede yaşadığını biliyor mu?"

"Belki," dedim. "Ona sormalıyız."

"Ne diye zahmete girelim!" diye söylendi Nero. "Zajac'ı bulmak kimin umurunda. İş sahamıza yaptıkları için ona karşılık vermeliyiz. Taşaklarını tekmelemek için gözlerinin içine bakmamıza gerek yok."

Dante her iki tarafa da gidebilecek gibi görünüyordu. "Kumarhane daha kesin bir bahis gibi görünüyor," dedi.

"Şey..." Callum bana bakıyordu. "İkisini de yapalım. Aida ve ben arkadaşıyla konuşurken siz de kumarhaneye gidebilirsiniz."

"Sence üç kişi yeterli mi?" diye sordu Dante Nero'ya.

"Elbette," dedi Nero, başını gururla yukarı kaldırarak.

"Jack'i de al," dedi Callum.

"O zaman sadece sen ve Aida kalırsınız..." dedi Dante.

"Bir orduya ihtiyacımız yok," diye belirttim. "Sadece bir garsonla konuşacağız."

Dante kaşlarını çatıp ceketinin içine uzandıktan sonra bana dolu bir Glock uzattı.

"Bu akıllıca mı?" diye sordu Jack, Dante silahı elime tutuştururken gözlerini ayırmayarak.

"Merak etme," dedim tatlı bir sesle. "Onu bir *aptal* gibi ortalıkta bırakmayacağım."

Jack karşılık vermek ister gibi görünse de Callum orada durduğu için vazgeçti.

"Her şey tamam mı?" diye sordu Dante.

Hepimiz başımızla onayladık.

"O zaman yola koyulalım."

Dante ve Nero Escalade'e geri döndüğünde camdan Gabriel'e el salladım. Gabriel de sırıtıp bana başıyla hafifçe selam verdi. Jack arka koltukta onun yanına tırmandığında homurdanıp başını sallayarak kendini tanıttı.

Onunla arabada daha fazla vakit geçirmek zorunda kalmayacağım için son derece memnundum ve Cal'la birlikte benim ipucumu takip ettiğimiz için daha da memnundum. Bir bakıma onun da fikri sayılırdı... ama bunu önce ben düşünmüştüm.

Her neyse, Cal'ın araba kullanmasını seviyordum. Dikkati yola sabitlenmişken ona gizlice bakmamı sağlıyordu.

Ne zaman yalnız kalsak enerji değişiyordu. Havada yoğun bir gerilim hâkimdi ve zihnim kaçınılmaz olarak en son yalnız kaldığımızda ne yaptığımıza geri döndü.

Böyle hoş şeyler düşünürken Callum birden, "Oliver Castle'dan neden ayrıldın?" diye sorduğunda irkildim.

Bu beni sarstı ve Oliver'ın daha önce kampüste bana nasıl saldırdığını rahatsız edici bir şekilde hatırlamama neden oldu. Nasıl oluyor da benimle böyle denk gelebiliyordu? İlk başlarda beni her partide bulduğunda arkadaşlarımın ona mesaj attığını sanıyordum. Ama daha sonra... "Eee?" diye araya girdi Callum.

Tekrar bu konu hakkında konuşmaktan rahatsız olarak iç çektim. Hem de sonrasında kıskançlıkla beslenen sapıkça bir seks olasılığı olmadan...

"İlişkimiz doğru gelmemişti," diye yanıt verdim. "Ayakkabıyı yanlış ayağa giymek gibiydi. Hemen garipleşti ve uzadıkça daha da kötüleşti."

"Yani ona âşık değil miydin? Tanıştığımızda?" diye sordu Callum.

Sorusunda küçük bir kırılganlık belirtisi vardı.

Callum'un savunmasız olduğunu hiç duymamıştım. Yüzde bir bile. Umutsuzca ona bakmak istesem de gözlerimi yolda tutmak için tüm irademi kullandım. Bir dakikalığına gerçekten dürüst olduğumuzu hissettiğimden bunu mahvetmek istemedim.

"Onu hiç sevmedim," dedim Cal'a, sesim sabit ve kendinden emindi.

Callum bir soluk verdiğinde o iç çekişte rahatlamanın olduğunu anladım.

Romantik bir şeyler düşünerek gülümsemeden edemedim.

"Ne?" diye sordu Callum.

"Ee, ne tuhaf ki Oliver'dan ayrıldığımda daha uyumlu birini bulmam gerektiğini düşünmüştüm. Bana daha çok benzeyen birini."

Cal da gülerek, "Onun yerine tam tersini buldun," dedi.

"Doğru," diye onayladım.

Zıtlıkların bir tür simetrisi vardır. Ateş ve buz. Sert ve eğlenceli. Dürtüsel ve ölçülü. Bir bakıma birbirlerine aitlerdir.

Oliver ve ben daha çok rastgele seçilmiş iki nesne gibiydik: bir kalem ve bir baykuş. Bir kurabiye ve bir kürek.

Bu yüzden benim tarafımda duygu yoktu, sadece kayıtsızlık vardı.

Sevgiyi hissetmek için itme ve çekme gerekirdi. Ya da nefret.

Pole'un önünde durduk. Şehrin batı ucunda bir kabare kulübüydü. Karanlık, alçak tavanlı, geniş ve keyifsiz. Ama aynı zamanda çılgınca popülerdi çünkü burası sıradan bir striptiz kulübü değildi. Gösteriler karanlık, uçuk ve fetiş temelliydi. Dansçılardan bazıları Chicago'da yarı ünlüydü, bunların arasında başrollerden biri olan Francie Ross da vardı. Zajac'ın dikkatini çekmesi beni şaşırtmamıştı.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordum Callum'a.

"Hayır," dedi Callum umursamazca. "İyi mi?"

"Görürsün," diyerek sırıttım.

Fedailer kimliklerimizi kontrol ettikten sonra içeri girdik.

Gümbürdeyen bas sesleri havayı yoğunlaştırıyordu. Alkolün keskin kokusunu ve elektronik sigaraların topraksı tonlarını alabiliyordum. Koyu kırmızı ışık, diğer her şeyi siyah ve grinin tonları gibi gösteriyordu.

İçerisi gotik bir bebek evine benziyordu. Pelüş kabinler, botanik duvar kâğıtları, süslü aynalar. Askılı deri koşum takımları giyen garsonların bazılarında deri hayvan kulakları ve uyumlu kürk kuyruklar vardı; çoğunlukla tavşanlar, tilkiler ve kediler.

Sahneye yakın bir masanın boşaldığını gördüğümde başka biri kapmadan önce Callum'u oraya doğru sürükledim.

"Arkadaşını aramamız gerekmiyor mu?" diye sordu Callum.

"Onun bölümünde olabiliriz. Değilse, ben gidip onu bulurum."

Callum etrafındaki iri memeli garsonlara ve göbeğine kadar fermuarı açık, daracık deri badiler giyen barmenlere baktı.

"Demek Zajac'ın ilgilendiği şey bu, ha?" dedi.

"Sanırım herkes bir dereceye kadar bununla ilgelinir," diye yanıt verdim, dudağımın kenarını hafifçe ısırarak sırıtıp.

"Öyle mi?" dedi Callum. Meraklı ve biraz da dikkati dağılmış bir şekilde bana bakıyordu. "Biraz daha anlatsana."

Bir çift gümüş kelepçenin bir kancadan sarktığı masamızı başımla işaret ettim.

"Bunları iyi kullandığını anlayabiliyorum," dedim.

"Duruma göre değişir," diye homurdandı Callum, gözleri kararmıştı. "Bu gece nasıl davranacağına bağlı..."

Ben cevap veremeden garson kız siparişimizi almaya geldi. Arkadaşım Jada değildi. Ama Jada'nın çalıştığını söyledi.

"Onu gönderebilir misin?" diye sordum.

"Elbette," diyerek başıyla onayladı.

Biz beklerken ışıklar daha da kısıldı ve DJ müziği kesti.

"Bayanlar ve baylar," diye mırıldandı. "Lütfen bizim biricik... tek Eduardo'muza hoş geldin deyin!"

"Bunu seveceksin," diye fısıldadım Callum'a.

"Eduardo kim?" diye mırıldandı.

"Şişşt!"

Bir spot lambası, ışığında bir an poz verdikten sonra sahneye doğru yürüyen ince yapılı genç bir adamı takip etmeye başladı. Fötr şapkası ve üzerinde 1940'ların modasına ait, vatkalı takım elbisesi vardı. Bıyıklıydı ve dudaklarının arasından bir sigara sarkıyordu.

Varlığı büyüleyiciydi. Salondaki tüm gözler ona ve onun çalımlarına sabitlenmiş durumdaydı.

Sahneye çıkmadan hemen önce, ön sıradaki ince, güzel sarışın bir kızın yanında durakladı. Kızın itirazlarına ve bariz utangaçlığına rağmen elini tutup onu sahneye sürükledi.

Ardından küçük bir komedi rutinine geçerek kıza kendisi için bir çiçek tutmasını söyledi. Çiçeğin başı hemen düşerek kızın bluzunun içine yuvarlandı. Eduardo kız kıpırdayamadan çiçeği tekrar alarak kızın çığlık atmasma neden oldu. Sonra ona bir dans rutinini öğretmeye başladı, çok baştan çıkarıcı bir tangoydu bu. Genç kızı bir cansız manken gibi savurarak dansını yapıyordu.

Eduardo bu süre boyunca şakalar ve hakaretlerle seyirciyi kahkahalara boğdu. Hafif aksanlı, alçak ve pürüzsüz bir sesi vardı.

Sonunda kıza işinin bittiğini söyledi ve yanağından bir öpücük istedi. Kız isteksizce dudaklarını büzdüğünde, adam yanağını kıza uzattıktan sonra son anda başını çevirip onu dudaklarından öptü.

Elbette kalabalık buna bayıldı. "Eduardo! Eduardo!" diye tezahüratlar havada uçtu.

"Teşekkür ederim, dostlarım. Ama gitmeden önce son bir dans!" diye bağırdı.

Müzik çalarken, sahnede hızlı ve keskin bir şekilde dans ediyordu. Fötr şapkasını kaptığı gibi kafasından çıkarınca beyaz-sarı saçları savruldu. Bıyığını kopardı, ardından takım elbisesinin önünü yırtarak meme uçlarını örten bir çift kırmızı püskül dışında dolgun ve çıplak, kesinlikle muhteşem iki meme ortaya çıkardı. "Eduardo" hoplayıp zıplayarak püsküllerin dönmesini sağlamasının ardından kalabalığa bir öpücük atıp eğildi ve sahneyi terk etti.

Callum suratına tokat yemiş gibi görünüyordu. Gülmekten gözlerimden yaşlar akmıştı. Francie'nin gösterisini üç kez izlememe rağmen hâlâ aklımı başımdan alırdı. Yürüme, dans etme ve bir erkek gibi konuşma, hatta bir erkek gibi gülme yeteneği inanılmazdı. Gösterinin sonuna kadar karakterini bir an bile bozmuyordu.

"Bu Francie Ross," dedim Callum'a, belki hâlâ anlamamıştır diye.

"Kasap'ın kız arkadaşı mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet. Eğer söylentiler doğruysa."

İçkilerimizi getirdiğinde Jada'ya sorma şansı yakaladım. Callum'a buzlu viski, bana da votka uzattı.

"Selam!" dedi Jada, "seni görmeyeli uzun zaman oldu."

"Biliyorum!" diyerek sırıttım. "Her şey çok çılgıncaydı."

"Ben de öyle duydum," dedi Jada, Callum'a anlamlı bir bakış atarak. Jada'nın boyalı siyah saçları, çok sayıda piercingi ve erik rengi dudakları vardı. Babası eskiden benimki için çalışıyordu, ta ki alakasız bir yaramazlık yüzünden hapse girene kadar. Ayrıntı vermek gerekirse, devlet piyangosunu dolandırmaya çalışmıştı.

Kazara iki kez üst üste kazanıncaya kadar her şey yolunda gidiyordu, bu da onları uyarmıştı.

"Gösteriyi izledin mi?" diye sordu Jada bana.

"Evet! Francie en iyisi." Biraz daha yaklaştım ve müzik beni ele vermesin diye sesimi alçaltarak konuşmaya devam ettim. "Şu Polonyalı gangsterle çıktığı doğru mu?"

"Bilmiyorum," dedi Jada, bizimkinin yanındaki masadan boş bir bardak alıp tepsisine koyarken. Artık gözlerime bakmıyordu.

"Hadi ama," diyerek onu ikna ettim. "İkinizin arasından su sızmadığını biliyorum."

"Olabilir," dedi Jada kayıtsızca.

"Onu görmek için buraya geliyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Jada. "Gördüğüm kadarıyla hayır."

Jada'nın bu sorgulama tarzından hoşlanmadığı belliydi. Ama henüz konuyu kapatmak istemiyordum.

Callum masanın altına uzanıp Jada'nın avucuna katlanmış bir banknot sıkıştırdı.

"Nerede yaşıyor?" diye sordu.

Jada bir an tereddüt ettikten sonra paranın değerini görmek için avucuna gizlice bir göz attı.

"Cherry Caddesi'ndeki sarı bina," dedi sonunda. "Üçüncü katta. Polonyalı salı geceleri oraya gider. Francie o zaman işten izinli oluyor."

Jada gittikten sonra Callum'a, "Al bakalım," diye mırıldandım. "Kumarhanesinin içine ettikten sonra iletişime geçmezse, onu salı günü yakalarız."

"Evet," diye onayladı Callum. "Saat daha erken, ağabeylerine mesaj at ve kumarhanede bize ihtiyaçları olup olmadığını sor."

Tam bunu yapmak üzereydim ki Jada bize bir tur daha içki getirdi.

"Benden," dedi, artık onu sorguya çekmeyi bıraktığım için daha dostça bir tavır takınmıştı. "Bir dahaki sefere arayı bu kadar açma."

Bana doğru taze bir kızılcıklı votka kaydırdı.

Aslında ikinci bir tane istemiyordum ama madem bedavaydı...

"Teşekkürler," diyerek ona doğru kadehimi kaldırdım.

"Sırada Roxy Rotten var," dedi Jada. "Onun için de kalmalısın."

Pipeti dudaklarıma götürdüğümde içkimin yüzeyinde garip bir parlaklık dikkatimi çekti. Tekrar masaya bırakıp kokteyle baktım. Belki de sadece kırmızı içkimin üzerindeki kırmızı ışıktan kaynaklıydı. Ama yüzey biraz yağlı görünüyordu. Sanki bardak yeterince iyi yıkanmamış gibiydi.

"Ne?" dedi Callum.

İçmem gerektiğinden emin değildim.

Callum'a kendi içkisini kontrol etmesini söylemek üzereydim ki onun çoktan içtiğini gördüm.

Işıklar tekrar alçaldı ve DJ Roxy Rotten'ı takdim etti. Roxy striptizini zombi makyajıyla, rutini boyunca birkaç uzvunu kaybettiği yanılsamasını veren siyah ışıklar altında gerçekleştiriyordu. Sonunda kafası düşer gibi oldu. Işıklar tekrar yandı ve Roxy sahnenin ortasında mucizevi bir şekilde yeniden bir bütün olarak durdu, ardından yeşil boyalı güzel figürünü kalabalığa sergilemeye koyuldu.

"Gidelim mi?" diye sordum Callum'a.

"Ağabeylerin cevap verdi mi?"

Telefonumu kontrol ettim. "Henüz değil."

"İpi koparalım o zaman. Yani gidelim." Callum başını iki yana salladı. "Önce şunu içmeyecek misin?" diyerek ikinci içkimi işaret etti.

"Hımm... hayır." Jada alınmasın diye yeni içkinin yarısını eski bardağıma boşalttım. "Hadi gidelim."

Önce ben ayağa kalkıp çantamı koluma geçirdim. Callum ayağa kalktığında hafifçe tökezledi.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet," diye homurdandı. "Sadece başım ağrıyor."

Ayaklarının üzerinde ne kadar dengesiz durduğunu görebiliyordum. Viskiden değildi, sadece iki kadeh içmişti ve Callum'un çakırkeyif olmadan bundan çok daha fazlasını içebileceğini deneyimlerimden biliyordum.

Jada'nın kollarını kavuşturmuş, barın yanında durduğunu gördüm. Deri tilki kulakları ve koyu mora boyanmış dudaklarıyla kötü niyetli bir çörten gibi görünüyordu.

"Hadi, gidelim buradan," diye mırıldandım Callum'a, kolunu omzuma atarak.

Sebastian'ı bu şekilde iskeleden aşağı taşımak zorunda kaldığım, tanıştığımız günü korkunç bir şekilde hatırlıyordum. Callum da bir o kadar ağırdı, her adımda biraz daha ağırlaşıyordu. Bir şeyler söylemeye çalışsa da gözleri arkaya kaymıştı, sesi uyuşuk ve tutarsızdı.

Onu arabaya bindirebilirsem, bizi güvenli bir yere götürebilir ve ağabeylerimi arayabilirdim.

Ama tıpkı iskelede olduğu gibi kapı milyonlarca kilometre uzakta görünüyordu. Asla başaramayacağım bir kumda ilerliyormuşum gibiydi.

Sonunda çıkışa ulaştığımda, fedailer etrafımı sardı.

"Bir sorun mu var, bayan?"

Callum'u arabaya taşımak için birine ihtiyacım olduğunu söylemek üzereydim. Ama sonra bize yardım etmeye gelmediklerini fark ettim. Daha çok çıkışı kapatıyorlardı.

İri yarı adamlardan oluşan yarı çembere baktım.

Ağabeylerimi arayacak zaman yoktu.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Yere düştüğümde çok acımayacağını umarak bayılacakmış gibi yere yığıldım.

22

Callum

ELLERİM BAŞIMIN ÜZERİNDE bağlı, bir et kancasına asılı olarak uyandım.

Bu benim için harika bir pozisyon değildi. Ben iri bir adamdım ve kim bilir ne kadar süre boyunca kollarımdan sarkan tüm bu ağırlık, yuvalarından çıkacaklarmış gibi hissettiriyordu.

Ayrıca kafam çok fena zonkluyordu.

Hatırladığım son şey, aslında erkek olmayan bir adamın sahnede tango yaptığıydı.

Şimdi pas ve kir kokan bir depodaydım. Bunun altında soğuk, ıslak, çürüyen bir koku vardı.

Ayrıca hava gerçekten çok soğuktu. Takımın ceketinin içinde bile titriyordum.

Belki de uyuşturucunun etkisiydi. Kaslarım zayıf ve titrekti. Görüşüm bulanıklıktan berraklığa geçip duruyordu, tıpkı bir dürbünün odaklanıp odaklanmaması gibi.

Uyuşturucu. Biri içkime ilaç katmıştı. Masada ben ve...

AIDA!

Başımı çevirip ona bakındım.

Neyse ki hemen yanımdaki kancada asılı değildi. Ama ısısız alanda onu hiçbir yerde göremiyordum. Tek gördüğüm, lekeli beyaz bir bezle örtülmüş masaydı. Bu da genelde iyiye işaret değildi.

Aida'ya seslenmek istiyordum. Ama dikkatleri onun gittiği gerçeğine çekmek de istemiyordum. Buraya nasıl geldiğimi ve benimle olup olmadığını bilmiyordum.

Omuzlarım âdeta çığlık atıyordu. Ayaklarım neredeyse yere değiyordu.

Kurtulma şansım olup olmadığını görmek için onları sert ipe doğru evirip çevirerek bileklerimi bükmeye çalıştım. Bu hareket şişteki bir kuş gibi hafifçe dönmeme neden oldu. Ama düğümü gevşetmiş gibi görünmüyordu.

Tek iyi şey, çok beklemeyecek olmamdı.

Kasap yanında iki adamıyla depoya girdi. Biri zayıf, beyaz-sarı saçlı ve her iki kolu da dövmeliydi. Diğeri tanıdık geliyordu; Pole'daki fedailerden biri olabilirdi. Ah, lanet olsun. Muhtemelen öyleydi.

Ancak benim dikkatimi çeken Kasap oldu. Öfkeli bakışlarını üzerime dikerken bir kaşı diğerinden biraz daha yukarı kalkıktı. Burnu sert ışık altında her zamankinden daha gaga gibi görünüyordu ve yanakları daha çukurdu. Yüzünün kenarlarındaki çukurlu yara izleri sivilceden olamayacak kadar derindi; uzun zaman önce meydana gelen bir patlamanın şarapnel yaraları olabilirdi.

Zajac önümde, neredeyse doğrudan tepedeki tek ışığın altında durakladı. Ardından bir parmağını kaldırıp göğsüme do-

kundu. Beni ittiğinde kancada çaresizce ileri geri sallanmama sebep oldu.

Kollarımdaki artan baskı karşısında homurdanmaktan kendimi alamadım. Kasap rahatsızlığımla eğlenerek küçük bir tebessüm etti.

Tekrar geri çekildikten sonra kulübün fedaisine başıyla işaret etti. Fedai Zajac'ın ceketini çıkardı.

Zajac onsuz daha küçük görünüyordu. Ama çizgili gömleğinin kollarını sıvadığında, ön kollarının pratik şeyler yaparak geliştirdiği türden bir kasla kalınlaştığını görebildim.

Sol kolunu ustaca ve emin hareketlerle sıvarken, "İnsanlar lakabımı Bogota'dan dolayı aldığımı düşünüyor," dedi. "Ama bu doğru değil. Bana bundan çok daha önce de Kasap diyorlardı."

Sağ kolunun gömlek kolunu da sol koluyla aynı hizaya gelene kadar kıvırdı. Sonra üstü örtülü masaya doğru ilerledi. Örtüyü geri çekti ve tam da görmeyi beklediğim şeyi ortaya çıkardı; bir dizi yeni bilenmiş kasap bıçağı, bıçakları şekil ve boyutlarına göre dizilmişti. Satırlar, baltalar ve şef bıçakları; kemik çıkarma, fileto çıkarma, oyma, dilimleme ve doğrama bıçakları.

"Biz suçlu olmadan önce Zajacların bir aile mesleği vardı. Öğrendiklerimizi birbirimize aktardık. Bir domuzu kırk iki dakikada kesebilirim." Uzun, ince bir bıçağı kaldırıp başparmağının ucunu bıçağa değdirdi. Hiç baskı uygulamadan deri parçalanınca bir damla kan çeliğe düştü. "Sence sana bir saat içinde neler yapabilirim?" diye sordu, gerilmiş bedenimi bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Belki başlangıç olarak ne istediğini açıklayabilirsin," dedim. "Bu trafik müdürlüğüyle ilgili olamaz."

"Hayır," dedi Zajac yumuşak bir sesle, gözleri keskin ışıkta renksizdi.

"Ne o zaman?" diye sordum.

"Saygıyla ilgili elbette," diye yanıtladı. "On iki yıldır bu şehirde yaşıyorum. Ailem üç kuşaktır burada. Ama siz bunu bilmiyorsunuz, değil mi Bay Griffin? Çünkü beni merak etme şerefini bile göstermediniz."

Zajac elindeki bıçağı bırakıp başka bir bıçak seçti. Parmakları kalın ve güdük olsa da silahım Nero kadar ustalıkla kullanıyordu.

"Griffinler ve Gallolar..." dedi Zajac, elinde bir bıçakla bana yaklaşarak. "İkisi de küstahlıkta birbirine benziyor. Gallolar iki adamımı çimentonun altına gömüyor ve bunun son olduğunu sanıyorlar. Bağışımı alıyorsun, sonra benimle yüz yüze görüşmeyi bile reddediyorsun. Sonra da oğullarımı dikkate bile almadan evlilik anlaşması yapıyorsunuz. Ya da bir davetiye göndermeden."

"Düğün çok hızlı oldu," dedim,dişlerimi sıkarak. Omuzlarım yanıyordu ve Zajac'ın o bıçakla bana bu kadar yaklaşması hoşuma gitmiyordu.

"Düğünün neden olduğunu çok iyi biliyorum," dedi. "Her şeyi biliyorum..."

Bu kadar çok şey biliyorsa Aida'nın şu anda nerede olduğunu sormak istedim. Yine de onu ele vermekten çekindim. Kaçmayı başarmış olabilirdi. Eğer öyleyse, umarım polisleri ya da ağabeylerini arıyordu.

Ne yazık ki kimsenin buraya zamanında geleceğini sanmıyordum. Beni nerede bulacaklarını bilseler bile.

Zajac bıçağının ucuyla boş depoyu işaret ederek, "Burası bir mezbahaydı," diye açıkladı. "Eskiden burada günde bin domuz öldürürlerdi. Kan aşağıya akardı." Ardından ayaklarımın altından geçen metal ızgarayı işaret etti. "Şu borudan aşağıya, doğruca nehre dökülürdü. Tesislerden nehrin birkaç kilometre kadar aşağısına kadar su kıpkırmızı olurdu."

Bahsettiği boruyu tam olarak göremesem de kirli suyun pis kokusunu alabiliyordum.

"Biraz daha aşağıda insanlar yüzüyordu," dedi Zajac, gözleri bıçağının ağzında sabitlenmiş bir halde. "O zamana kadar yeterince temiz görünüyordu."

"Bu metaforun bir anlamı var mı?" diye sordum sabırsız bir tavırla. Omuzlarım yanıyordu. Eğer Zajac beni öldürecekse, bunu şimdiden yapmasını tercih ederdim. "Kirli suda yüzen kişi ben miyim?"

"Hayır!" diye tersledi, gözlerini yüzüme dikerek. "Chicago'da şehirlerinin temiz olduğunu düşünmek isteyen herkes öyle. Sen pastırmayı yiyen ve onu kesen adamdan daha iyi olduğunu düşünen kişisin."

İçimi çekip ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışsam da aslında odayı tarıyordum. Gözlerim iki korumanın üzerindeyken bu karmaşadan bir çıkış yolu arıyordum. Bir yandan da bileklerimi ipin içine sokup yavaş yavaş kurtarmaya çalışıyordum. Ya da sadece derimi sıyırıyordum, bunu anlamak zordu.

Zajac'ın konuşması bitmişti. Takım elbisemin ceketini ve gömleğimi bir düzine hızlı kesikle yırttı. Gömleğimin bir kısmı hâlâ kollarımdan sarksa da çıplak olan gövdem, beş ya da altı sığ kesikten kanıyordu. Kasap bunu derime dokunmadan yapabilecek kadar yetenekliydi ama beni bilerek kesmişti. Bıçağını bileyliyordu.

Ucunu karnımın sağ alt tarafına bastırdı.

"Orada ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Zajac.

Onunla bu oyunu oynamak istemiyordum.

"Hayır," diye yanıt verdim.

"Apandisitin. Kalın bağırsağından uzanan yaklaşık on santimlik küçük bir doku tüpü. Modern insan için muhtemelen körelmiş, ancak bazen enfekte olduğunda ya da iltihaplandığında

ön plana çıkıyor. Herhangi bir laparoskopi izi görmüyorum, bu yüzden seninkinin hâlâ sağlam olduğunu varsayıyorum."

İnatla sessizliğimi koruyor, oyuna gelmeyi reddediyordum.

Kasap bıçağın düz kısmını avucunun içine dayadı. "Bunun için seçim sonrasına kadar beklemek niyetindeydim ama kumarhanemi dağıtarak ve kız arkadaşımı iş yerinde rahatsız ederek başına bela açtın. Yapacağımız şey şu. Gallolar kumarhanemden çaldıkları parayı iade edecekler."

Ne kadar aldıklarını bilmiyordum ama tonlarca olmasını umuyordum.

"Trafik müdürlüğü mülkünü bana yüksek bir indirimle satacaksın."

Olmaz. Bu da olmayacaktı.

"Ve seçildikten sonra bana şehir yönetiminde istediğim pozisyonu vereceksin."

Domuzlar uçtuğunda.

"Bu hizmetlerin peşinatı olarak apandisitini alacağım," dedi Zajac. "Onu özlemeyeceksin. Anestezi olmadığı için ameliyat acı verici olsa da ölümcül olmayacak."

Zajac bıçağın ucunu bir kez daha kaldırıp bağırsaklarımın görünüşte gerekli olmayan kısmının tam üzerine yerleştirdi. Nefes alıp kendini etimi kesmeye hazırladı. Sonra bıçağı karnıma bastırmaya başladı.

Zajac bıçağı acı verici bir yavaşlıkla itiyordu.

Gözlerimi kapatıp dişlerimi olabildiğince sıkmama rağmen boğuk bir çığlık atmaktan kendimi alamadım.

Gerçekten çok acıyordu. Bıçaklanmanın vurulmaktan daha acı verici olduğunu duymuştum. Yakın zamanda sevgili eşim tarafından kolum sıyrıldığından bir bıçağın yavaşça, işkence edercesine bağırsaklarınıza saplanmasının yüz kat daha kötü ol-

duğunu kesinlikle söyleyebilirdim. Yüzüm terliyor, kaslarım her zamankinden daha fazla titriyordu. Kaldı ki bıçak etime sadece bir ya da iki santim girmişti.

"Merak etme," diye tısladı Kasap. "Bir saat içinde işim biter..."

"Bekle bir saniye, bekle bir saniye..." dedim nefes nefese.

Zajac bıçağı karnımdan çıkarmadan durakladı.

"Bir saniye ara verip burnumu kaşıyabilir misin? Kaşınıyorum ve bu beni deli ediyor."

Zajac sinirli bir ifadeyle homurdanıp bıçağı vücudumun daha derinlerine saplamak için kolunu gerdi.

O anda kapı aralığından, boynunda tüten bir bez parçası olan bir şişe uçarak girdi. Beton zeminde paramparça olan şişe, alevli bir likör havuzuna dönüşerek kızgın cam parçalarının sıçramasına neden oldu. Bir tanesi fedainin koluna sıçramıştı. Fedai etrafında dönerek onu çıkarmaya çalıştı.

Bir şangırtı sesi daha ve ardından yakınlardan gelen bir patlama.

Zajac adamlarına, "Bununla ilgilenin," diye tısladı.

Sarışın, molotof kokteylinin enkazından sıyrılarak yan kapıya yöneldi. Fedai doğruca ana kapıya yönelse de dışarıya çıkar çıkmaz omzuna bir kurşun yedi.

"*Pierdolić!*"* diye tısladı Kasap. Tetikçinin kapıdan içeri girme ihtimaline karşı arkama geçmişti.

Ama biz beklerken kimse içeri girmedi. Zajac'ın iki arada bir derede kaldığını anlayabiliyordum... Durum böyleyken beni burada yalnız bırakmak da istemiyordu. Diğer yandan, artık kendisi de savunmasızdı. Depoya kaç kişinin saldırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kapıdan içeri dalanlar benim adamlarım olursa burada yakalanmak istemiyordu.

---

* (Leh.) Lanet olsun! (ç.n.)

Saniyeler geçtikçe bağırma, koşma ve başka bir şeyin parçalanması gibi kafa karıştırıcı sesler duyduk fakat ne olup bittiğini anlamak mümkün değildi. Molotof hâlâ yanıyordu; aslında alevler bir şekilde beton zemine yayılıyordu. Belki de boya yanıyordu. Terleyip öksürmemize neden olan keskin siyah dumanlar her yerdeydi.

Sonunda Zajac yine küfretti. Bir eline bir satır, diğerine de bir pala alarak masaya doğru ilerledi. Sonra sarışın adamınm kaybolduğu yan kapıdan aceleyle çıktı.

Yalnız kaldığım an o halatlarla uğraşmaya başladım. Sol kolum artık neredeyse tamamen uyuşmuş durumdaydı ama sağ kolumu hâlâ hareket ettirebiliyordum. Kolumu çekebildiğim kadar sertçe çektim. Ellerim, bileklerim, kollarım ve omuzlarım çığlık atıyordu âdeta. Başparmağım yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum. Ama sonunda sağ elimin serbest kalmasını sağladım.

Tam o sırada, omzundan vurulan fedainin yere düşmüş bedeninin üzerinden atlayan bir figür kapıdan yalmayak koşarak içeri girdi.

Bu Aida'ydı. Koyu renk saçları, betonun üzerinde uçarken arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Alevlerden ve kırılan camlardan çevik bir şekilde kaçınarak sadece masadan bir bıçak almak için durakladı. Ardından avucuma tutuşturdu.

"İpi kes!" diye bağırdı. "Ulaşamayacağım kadar yüksekte!"

Yüzünün sağ tarafından kan akarken sol elinin bir paçavraya sarılmış olduğunu fark ettim.

"Sen iyi misin?" diye sordum, sol elimi hâlâ yerinde tutan ipe bakmak için başımı yukarı kaldırarak. "Ağabeylerin nerede?"

"Hiçbir fikrim yok!" dedi. "O serseriler telefonumu aldı. Silahımı da aldılar... Dante çok kızacak. Burada bir tek ben varım!"

"Ne!" dedim. "O zaman bu gürültü de neydi?"

"Bir şaşırtmaca!" dedi Aida neşeyle. "Şimdi acele et, önce..."

O anda ip kopunca betonun üzerine yuvarlandım. Kollarım vücuduma bağlı değilmiş gibi hissediyordum. Bacaklarım da zonkluyordu. Sağ tarafımdaki delikten bahsetmiyordum bile.

"Sana ne yaptılar?" diye sordu Aida, titrek bir sesle.

"Ben iyiyim," dedim. "Ama biz bir an..."

O anda sarışın asker, Zajac'ın adamlarından biriyle birlikte geri döndü. İkisi de silahlı olan adamlar, silahlarını bize doğrultmuş bir şekilde kapının girişinde duruyorlardı.

"Kımıldamayın," dedi sarışın.

Havada yoğun bir duman hâkimdi. Bizi gerçekten ne kadar iyi görebildiğinden emin olmasam da bizi vuracak kadar iyi gördüğüne emindim. Aida'nın kolunu tutup geriye doğru ilerlemeye başladım.

Yerdeki metal ızgarayı takip ederek kasapların kan ve iç organları nehre boşalttıkları yere geri döndük.

"Durun!" diye bağırdı sarışın fedai, dumanın içinden bize doğru ilerliyordu. Yan tarafına dayayarak ağır silahını havaya kaldırdı.

Menteşeli bir ızgaraya bastığımda donuk bir çınlama duydum.

Gözümü Zajac'ın adamlarından ayırmadan ayakkabımın burnunu ızgaranın köşesine bastırıp ellerimi kullanmadan kaldırmaya çalıştım.

Izgara ağır olsa da ayağımı altına sokabileceğim kadar yukarı doğru hareket etmeye başladı.

"Olduğunuz yerde kalın ve ellerinizi yukarı kaldırın!" diye bağırdı sarışın fedai, bize doğru yaklaşarak.

Izgarayı tekmeleyerek sonuna kadar açmayı başardım.

Sonra kollarımı Aida'ya dolayıp, "Derin bir nefes al," dedim.

Bedeninin gerildiğini hissedebiliyordum.

Onu kucakladığım gibi ızgaradan aşağıya, kim bilir nereye giden bir metre genişliğindeki boruya atladım.

Pis ve buz gibi suya dalmıştık.

Şiddetli akıntı bizi sürüklüyordu.

O kadar karanlıktı ki gözlerimin açık ya da kapalı olması fark etmiyordu. Aida'yı sımsıkı tutarken, bir elimle başımızın üstünde hava olup olmadığına bakmak için yukarı uzandım. Elim, su ve metal arasında boşluk olmayan boruyu sıyırdı.

Bu da mümkün olduğunca çabuk geçmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Akıntı bizi ilerletse de ayaklarımla yeri tekmeleyerek daha hızlı ilerlememizi sağladım.

Muhtemelen şu ana kadar otuz saniyedir buradaydık. Nefesimi iki buçuk dakikadan fazla tutabilirdim. Aida'nın bir dakikadan fazla dayanmasını beklemiyordum.

Ne kollarımda çırpınıyor ne de bana karşı koyuyordu. Ama ne kadar gergin ve korkmuş olduğunu hissedebiliyordum. Bana güveniyordu. Tanrım, umarım en kötü hatayı yapmamıştım.

Roket gibi ilerlerken daha sert tekmeliyordum. Sonra bir çıkış borusundan fırlayıp yaklaşık beş metre aşağıya, Chicago Nehri'ne düşmeye başladık.

Akıntı bizi nehrin ortasına, her iki kıyıdan yaklaşık yirmi metre uzağa sürüklüyordu. Herhangi bir teknenin gelme ihtimaline karşı orada olmak istemiyordum ama bizi hangi yöne yönlendirmem gerektiğinden de emin değildim. Tam olarak nerede olduğumuzu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım.

Boynuma yapışan Aida, sadece tek koluyla kulaç atmaya çalışıyordu. Çok güçlü bir yüzücü değildi ve akıntı çok güçlüydü. Titriyordu. Ben de öyle.

"Oradan çıkabileceğimizi nereden biliyordun?" diye sordu Aida, dişlerini gıcırdatarak.

"Bilmiyordum," dedim. "Nasıl oldu da gelip beni buldun?"

"Ah, başından beri seninleydim!" dedi Aida neşeyle. "O kalleş Jada içkilerimize ilaç katmış ama ben benimkini içmemiştim çünkü tuhaf görünüyordu."

"Bunu bana neden söylemedin?"

"Söyleyecektim!" dedi Aida. "Sen çoktan içmiştin. Bunu kültürel bir eleştiri haline getirmek istemiyorum ama siz İrlandalılar arada bir içkinizi yudumlamayı öğrenebilirsiniz. Her şey kafaya dikmelik değildir."

Gözlerimi devirdim.

"Her neyse," dedi, "seni arabaya götürmeye çalıştım fakat tökezliyordun ve sayıklıyordun, o sırada fedailer beni içeri kapattı. Sen bayılınca ben de bayılmış gibi yaptım. O kadar gevşektim ki oyunculuğuma hayran kalırdın. İri yarı adam, elimi bagaja çarptığında bile oyunumu bozmadım."

Hayretler içinde ona bakıyordum. Ben baygınken, anlaşılan o plan program yapıyordu.

"Böylece bizi depoya getirdiler. Sonra bizi içeri taşıdılar. Seni götürdüler ve beni bir çeşit ofise koydular. Adam beni bağlamamıştı çünkü hâlâ baygın olduğumu düşünüyordu. Beni bir saniyeliğine yalnız bıraktı. Ama kapıyı kilitledi. Telefonum da yoktu. Çantamı ve Dante'nin silahını aldı. Ben de onun yerine havalandırmaya çıktım..."

"Sen ne yaptın?"

"Evet," dedi Aida, sırıtarak. "Vidayı çevirmek için tırnağımı kullandım, kapağı çıkardım. Hemen çıktım. Kapağı tekrar takmayı da unutmadım. Keşke geri döndüğünde gardiyanın yüzünü görmek için kalabilseydim, muhtemelen şu meşhur sihirbaz Houdini'nin bir hareketini yaptığımı düşündü. Yolda ayakkabılarımı bıraktım çünkü havalandırmada çok fazla ses çıkarıyordu.

Sonra küçük bir mutfağa indim; buzdolabı, derin dondurucu ve içki dolabı vardı. Molotofları öyle yaptım. Orada her türlü malzeme vardı. Zajac bu binada çok çalışıyor olmalı, sadece insanlara işkence ederken değil..."

Aida bir an durakladığında kaşları endişeyle çatıldı. "Seni kesti mi? Kanaman vardı..."

"Ben iyiyim," diyerek ona güvence verdim. "Sadece beni biraz dürttü."

"Her neyse," dedi. "Gardiyanların çıldırdığını duydum. Ona kaçtığımı söylemek istemediler çünkü hepsi ondan korkuyor. Bu da bana ortalığı karıştırmak için fazladan zaman kazandırdı. Bir silah çaldım ve birini vurdum. Sonra başka biri beni arkamdan yakaladı, kafamı duvara doğru itti ve vurmadan önce ayağına dokuz kez ateş etmek zorunda kaldım. Sonra başka mermim kalmadı. Ama hemen sonra seni buldum!"

Şaşkınlık içinde ona bakakalmıştım. Gözleri heyecandan parlıyor, yüzü başardığı şeyin heyecanıyla ışıldıyordu.

Tüm bu olanlar tamamen çılgınlıktı, gerçekten ölebilirdik.

Ama hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Dondurucu su. Gece havası. Tepemizdeki yıldızlar. Aida'nın gri gözlerinden yansıyan ışık. Hepsini acı verici bir keskinlikle hissediyordum. Kesinlikle çok güzeldi.

Aida'nın yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarından öptüm. Onu o kadar uzun ve sert öptüm ki suyun altına battık, sonra dudaklarımız hâlâ birbirine kenetlemiş hâlde yeniden yüzeye çıktık.

"İnanılmazsın," dedim ona. "Ayrıca tamamen delisin. Sadece kaçıp gitmeliydin!"

Aida yüzünde ciddi bir ifadeyle bana bakarak, "Seni asla bırakmazdım," dedi.

Akıntıda hafifçe dönerken şehrin ışıkları etrafımızda dönüyordu. Ayaklarımız suya basarken birbirimize sarılıyor, gözlerimizin içine bakıyorduk.

"Ben de öyle," diye söz verdim ona. "Seni her zaman bulacağım, Aida."

Aida beni tekrar öpmeye başladı. Dudakları soğuktan titrese de şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak şeydi.

23

Aida

SEÇİMLER İKİ GÜN sonra yapıldı.

Cal'ın yaraları sarılmıştı. Birkaç kesik için dikiş atılması gerekmişti ama şimdi kavgaya karıştığını anlamak zordu. Öte yandan bana alçı gerekmişti çünkü görünüşe göre o salak fedai bagajı elime çarptığında iki parmağımı kırmıştı. Şimdi onu vurduğum için daha da mutluydum.

Telefonumda bir şey yazmak çok zordu, bu da can sıkıcıydı çünkü üzerinde çalıştığım çok önemli bir proje vardı ve e-postalarımı kontrol edemediğim için her şeyin berbat olmasını istemiyordum.

"Sana bu konuda yardımcı olabilirim," dedi Cal, telefonumu almak için uzanarak. "Sen dikte edersin, ben de yazarım."

"Hayır!" diye karşı çıkarak telefonu geri aldım. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Cal şüpheyle.

"Seni ilgilendirmez," diye yanıt verdim, telefonu cebime geri sokarak.

Şimdi kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Seçim sonuçlarını her an alabileceğimiz için zaten gergindi. Onun bu ruh halini gerçekten beslememeliydim.

O an telefonu çalınca neredeyse yerinden sıçradı. Ardından telefonu kulağına götürüp dinledi.

Üzerindeki rahatlamayı gözle görülür bir şekilde izleyebiliyordum. Sırıtarak telefonu kapattı.

"Tebrikler!" diye bağırdım.

Beni kucağına alıp bacaklarımı beline dolayarak döndürürken ben de onu uzun uzun öptüm.

"Başardın," dedim.

Cal beni tekrar yere bıraktığında parlak mavi gözleriyle gözlerime baktı.

"Bunu birlikte başardık, Aida. Gerçekten başardık. Bana İtalyanlardan ihtiyacım olan ekstra desteği sağladm. Doğru insanları kazanmama yardım ettin. Gelip benimle çalışmanı istiyorum. Her gün. Mezun olduktan sonra yani."

Kalbim tuhaf bir şekilde çarptı.

Bu çılgınlıktı. Birkaç hafta önce Callum'la birbirimizi öldürmeden bir odayı paylaşabileceğimizi bile düşünmüyordum.

"Oda arkadaşı *ve* şimdi de iş arkadaşı mı?" dedim alaycı bir şekilde.

"Neden olmasın?" diye sordu Callum kaşlarını çatarak. "Benden bıkar mısın?"

"Hayır. Sen pek konuşkan bir tip değilsin," diyerek güldüm. "Aslında etrafında olmak... oldukça sakinleştirici."

Bu doğruydu. Cal beni öfkelendirmediği zamanlarda beni sakinleştiriyordu. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum.

"Zajac konusunda ne yapacağız peki?" diye sordum ona.

Dante ve Nero, Kasap'ın kumarhanesinden yaklaşık 500 bin dolar nakit çalıp makinelerini parçalamıştı. O zamandan beri bir şey duymamıştık. Fırtına öncesi sessizlik gibi görünüyordu.

"Ee, Nero'ya göre biz..."

O anda haberi duyan Fergus ve Imogen konuşmamızı böldüler. Kutlama yapmak için ellerinde şampanyalarla Callum'un ofisine daldılar.

Onları yalnız bırakmak için dışarı çıkmaya çalıştığım sırada Imogen kolunu omuzlarıma dolayarak beni tekrar içeri çekti.

"Bir içki istemiyor musun?" diye sordu bana. "Biz seni de kutluyoruz, Aida. Bir kocanın başarısı karısına aittir, ya da tam tersi."

Imogen görünüşe göre dolabını mahvettiğim için beni affetmişti. Aslında Nessa ve Riona da dahil olmak üzere hepimizin kutlama için yemeğe gitmesi konusunda ısrar etti. Everest'teki rezervasyonumuzun çoktan ayarlandığını fark ettim. Imogen'in oğluna olan güvenine gülümsemeden edemedim.

"Sanırım üstümü değiştirmemi istersin," dedim Callum'a.

Callum tişörtümle şortuma baktı.

"Bilmiyorum," dedi hafifçe gülümseyerek. "Bu halinle oldukça tatlı görünüyorsun."

Şaşkınlıkla kaşlarımı yukarı kaldırdım.

"Sen kimsin ve kocama ne yaptın?"

Cal omzunu silkti.

"Her şeyin içinde çok güzel görünüyorsun. Bu konuda sana patronluk taslayacak değilim."

Ona yan yan sırıtarak, "Ama ya bana patronluk taslamandan hoşlanıyorsam?" diye fısıldadım.

Callum kolumu tutup kulağıma homurdandı.

"O zaman git sana aldığım o kısa mavi elbiseyi giy ve seni nasıl ödüllendirdiğimi gör."

O kontrolcü ses tonunu takınır takınmaz kollarımdaki tüyler diken diken olurken sıcak, zonklayıcı, gergin his içimde yükseldi.

Bir yanım ona itaatsizlik etmek istiyordu.

Diğer yanım ise ona uyarsam ne olacağını görmek için can atıyordu.

Böylece gömme dolaptan istediği elbiseyi bulup giydim. Sonra saçlarımı tarayıp bir tokayla tutturdum ve küçük beyaz papatya şeklinde küpeler takıp ayağıma sandaletleri geçirdim.

İşimi bitirdiğimde Callum aşağıda beni bekliyordu. Merdivenlerden bir balo kraliçesi gibi inerken ellerimi korkuluklarda gezdirerek zarif görünmeye çalıştım.

Bana sırıtarak bakan Callum, soluk mavi gömleği ve pantolonuyla son derece yakışıklıydı. Yeni tıraş olmuştu ve çenesi her zamankinden daha köşeli görünüyordu. Artık dudaklarının kusursuz şeklini ve gözleri sert bakarken bile hafifçe gülümsediğini görebiliyordum.

"Diğerleri nerede?" diye sordum ona.

"Onlara diğer arabaya binmelerini söyledim. Bizi Jack götürecek."

Elimi tutup beni kendine doğru çekti.

"Eteğinin altında bir şey yoktur umarım," diye mırıldandı.

"Elbette, yok," dedim kibarca.

Jack çoktan arabanın yanında kapıyı tutarak bizi bekliyordu. Ağabeylerim ve kuzenimle birlikte kumarhaneyi soyduğundan beri bana karşı biraz daha nazik davranıyordu. Ailemi sevdiği için mi, yoksa onlardan korktuğu için mi bilmiyordum. Ama o zamandan beri tek bir kaba tavrını görmemiştim. Dahası ben de onu vurmak zorunda kalmamıştım.

Callum ve ben arka koltuğa geçtik. Cal'ın bölmeyi çoktan kapattığını görebiliyordum. Her zamankinden daha yüksek sesle müziği açtı.

"Restoran ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Sanırım yeterince zamanım olacak," dedi.

Emniyet kemerini takma zahmetine girmeden önüme eğildi ve başını mavi elbisemin eteğinin altına soktu. Nefesim kesilerek müziğin sesini biraz daha açtım. Sonra koltuğa yaslandım.

Callum uzun, yavaş hareketlerle amımı yalıyordu. Yeni tıraş olmuş ağzı inanılmaz yumuşaktı. Dudakları tenimi okşuyor ve dili kıvrımlarımın arasında sıcak, ıslak ve şehvetli bir şekilde kayıyordu.

Onunla arabada sevişmeye bayılıyordum. İnsanların neden şoför tuttuğunu hiç bilmezdim ama şimdi yüzde yüz bu yüzden olduğunu anlıyordum, sıkıcı bir işe gidip gelme sürecini günün en güzel kısmına dönüştürebilmek için. Bir gün, hepimizin robot arabaları olduğunda, diğer pencerelere bakacaksınız ve herkesin düzüştüğünü göreceksiniz.

Deri kremi kokusuna Pavlovcu bir tepki vermeye başlıyorum. Birdenbire dünyanın en erotik kokusu oluvermişti.

Koltukların çıplak tenime verdiği hissi, arabanın hareketinin beni sallamasını ve Callum'un diline karşı beni daha da sıkı bastırmasını seviyordum. Bu işte çok iyiydi. Çok soğuk ve sert görünüyordu ama aslında elleri ve ağzı sıcak tereyağı gibiydi. Tam olarak ne kadar sert yalayacağını ve emeceğini biliyordu, bu yüzden çok fazla eğilmeden maksimum uyarım sağlıyordu.

Kalçalarımı sallayıp yüzüne sürerken ses çıkarmamaya çalışıyordum. Jack'le olan kan davamdan vazgeçmiş olabilirdim ama bu onun için bir gösteri yapmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Ancak Cal parmaklarını içime soktuğunda sessiz kalmak çok zordu. Parmaklarını nazikçe büküyor ve dilinin hareketleriyle en hassas noktaları buluyordu.

Parmaklarının etrafında kasılırken nefesim hızlanıyor ve tenim karıncalanıyordu. Sıcaklık karnımdan dışarı doğru yayıldı. Sırılsıklam olan vajinam fazlasıyla hassastı.

Callum diğer eliyle yukarı uzanıp elbisemin önünü aşağı çekiştirdi. Memelerimden birini serbest bırakarak eliyle okşuyor, meme ucunu nazikçe çimdikleyip çekiştiriyordu.

Yavaş yavaş baskıyı artırdı, ta ki memelerimi kabaca sıkana, meme uçlarını çimdikleyip çekene kadar. Nedense bu bana harika hissettirdi. Belki zaten çok tahrik olduğum içindi, belki de Cal'ın yatakta biraz sert olmasından hoşlandığım içindi. Aramızda o kadar çok gerilim vardı ki bu saldırganlığa bir rahatlama sağlıyordu. Bu bize onu kanalize edebileceğimiz bir yer veriyordu.

Daha önce hiç böyle bir ilişkim olmamıştı. Her zaman nefret ettiğim ve hoşlandığım insanlar vardı, bu iki kategori birbirine zıttı. Erkek arkadaşlarım her zaman "tatlı ve eğlenceli" kategorisine girerdi, "beni delirten" kategorisine değil.

Callum her ikisine de dahil olmaya başlamıştı. Bir şekilde bu, ona hissettiğim çekimi on kat daha güçlü kılıyordu. Tüm duygularımı ele geçiriyordu; kızgınlık. Kıskançlık. İsyankârlık. Arzu. Öfke. Merak. Oyunculuk. Hatta saygı. Hepsini tek bir pakette topluyordu. Sonuç kesinlikle karşı konulmazdı. Beni tamamen büyülüyordu.

Cal aynı anda hem amımı yalıyor hem beni parmaklıyor hem de memelerimi sıkıyordu. Ben patlamaya hazır bir şekilde ona karşı kıvranıp sürtünene kadar her yerimi uyardı.

Arabanın döndüğünü, yavaşlamaya başladığını hissedebiliyordum.

Ya şimdi ya da asla.

O an kendimi serbest bıraktım, Cal'ın diline karşı defalarca boşaldım. Zevkin dalgaları üzerime çöküyordu. Çığlık atmamak için dudağımı ısırmak ve gözlerimi sıkıca kapatmak zorundaydım.

Sonra araba durdu ve Cal doğrulup elinin tersiyle ağzını sildi.

"Tam zamanında," dedi.

Sanki birkaç kilometre koşmuşum gibi nefes nefeseydim.

"Saçların çok çılgın görünüyor," dedim ona.

Cal avucuyla saçını düzeltirken bana sırıtarak baktı.

"Evet, evet, harika bir iş çıkardın," dedim gülerek.

"Biliyorum."

Ardından Callum arabadan inmeme yardım etmek için elimi tuttu.

Asansörle Borsa Binası'nın kırkıncı katına çıktık. Daha önce buraya hiç çıkmamıştım ama restoranın güzel olduğunu biliyordum.

Manzara gerçekten muhteşemdi. Imogen, doğal olarak, buradaki en iyi masayı kapmıştı. Aşağıda şehrin ve gölün bir kısmının panoramik manzarası gözler önündeydi.

Diğerleri çoktan yerine geçmişti. Nessa çiçekli bir tulum giymiş, açık kahverengi saçlarını yüksek bir atkuyruğuyla toplamıştı. Hava ısındığından beri çilleri daha da artmıştı. Riona'nın saçları alışılmışın dışında açıktı. Gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı saçlara sahipti. Gür, dalgalı, koyu. Sanırım bu kadar canlı görünmesinden hoşlanmıyordu. Ne kadar çok dikkat çektiğinden.

Ancak bu gece, neredeyse herkes kadar iyi bir ruh hali içindeydi. Hepimiz sohbet edip gülerken menüden yiyeceklerimizi sipariş ettik. Cal'ın ailesine şöyle bir bakartım ve ilk defa kendimi yabancı hissetmedim. Bilakis kendimi rahat hissediyordum. Hatta orada olduğum için mutluydum.

Okuduğumuz en uzun kitap hakkında konuşuyorduk.

"*Savaş ve Barış*'ı okudum!" diye belirttim. "Sanırım bunu yapan tek kişi benim. Bu kulübede mahsur kalmıştım ve raftaki tek kitap oydu."

"Sanırım en uzun okuduğum kitap *Mahşer* olabilir," dedi Riona. "Kısaltılmamış versiyonu elbette."

"Stephen King mi okuyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hepsini okudum," diye yanıtladı Riona. "En yenisi hariç çünkü zamanım olmadı..."

"O'dan çok korkmuştu," diye araya girdi Callum. "Hâlâ palyaçolardan korkuyor."

"Onlardan *korkmuyorum*," dedi Riona kibirli bir tavırla. "Sadece onlardan hoşlanmıyorum. Arada bir fark var..."

"Biraz daha şarap ister misin?" diye sordu Cal bana şişeyi kaldırarak.

Başımla onaylayınca o da kadehimi doldurdu.

Şişeyi masaya bıraktığında elini kucağıma koydu. Alçıda olmayan elimi bulup parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Sıcacık güçlü eliyle hafifçe elimi sıktı. Başparmağıyla benimkini hafifçe okşadıktan sonra yine hareketsiz kaldı.

Cal ve ben birçok kez sevişmiştik. Öpüşmüştük de. Ama ilk kez el ele tutuşuyorduk. Bunu gösteriş için yapmıyordu çünkü bir aile toplantısındaydık. Beni kendine çekmek için de tutmuyordu. Elimi gerçekten istediği için tutuyordu.

İlişkimiz komik biçimde geriye doğru ilerlemişti. Önce evlilik. Sonra seks. Sonra birbirimizi tanımak. Ve nihayet... bu her neyse. Göğsümde bir sıcaklık, arzu, şefkat ve bağlantı hissi yayılıyordu. Bu his her an daha da güçleniyordu, özellikle de yanımda oturan adama baktığımda.

Buna inanamıyordum.

Sanırım âşık oluyordum.

24

Callum

ETRAFIMI AİLEMİN ÇEVRELEDİĞİ bir masada otururken zaferin ışıltısının tadını çıkardım. Annemle babam onları daha önce hiç görmediğim kadar mutlu ve gururlu görünüyordu. Kız kardeşlerimin keyfi yerindeydi, Nessa'nın peşinde koşan bir delikanlı hakkında gülüp şakalaşıyorlardı.

Bu aylardır üzerinde çalıştığım bir sahneydi.

Yine de kendimi bu konuşmaya kulak tıkarken buldum çünkü onun yerine Aida'ya bakmak istiyordum.

Zajac'ın deposunda kalıp beni aradığına hâlâ inanamıyordum.

Öldürülebilirdi ya da en azından yeniden yakalanıp kardeşleri çaldıkları parayı iade edene kadar rehin tutulabilirdi.

Ofisten kaçtığı anda kaçabilirdi. Ama kaçmamıştı. Çünkü binanın içinde bir yerde olduğumu, muhtemelen işkence gördüğümü, muhtemelen öldürülmek üzere olduğumu biliyordu.

Bu onun için evlilik sözleşmemizden kurtulmanın kolay bir yolu olurdu.

Ama artık bundan kurtulmak istediğini sanmıyordum.

Ya da en azından eskisi kadar değil.

Onu kaybetmek istemediğimi biliyordum.

Aida'ya saygı duymaya ve ondan hoşlanmaya başlamıştım. Üzerimdeki etkisini seviyordum. Beni daha pervasız ama aynı zamanda daha odaklı yapıyordu. Onunla tanışmadan önce her şeyi yapıyordum. Gerçekten umursamadan yapmam gerekeni yapıyordum.

Şimdi aynı şeyleri başarmak istiyordum ama bunu çok daha fazla istiyordum. Çünkü bunu Aida yanımdayken, bütün varlığıma hayat verirken yapmak istiyordum.

Aida'nın elini tutup başparmağımı nazikçe onunkinin üzerinde gezdirmeye başladım. Başını kaldırıp şaşkınlıkla bana bakarken kızgın olmadığını görebiliyordum. Bana gülümseyip karşılığında elimi sıktı.

Sonra telefonu çaldı ve mesajı okumak için çantasından gizlice çıkardı. Masanın altından baktığı için ekranı göremedim. Ama yüz ifadesindeki ani değişimi fark ettim; heyecandan küçük bir iç çekerken yanakları renkten renge girdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ah, hiçbir şey," dedi. "Sadece ağabeyimden bir mesaj."

Aida telefonu hızla bir kenara koydu. Ama heyecandan kıpır kıpır olduğunu, yerinde zor durduğunu söyleyebilirdim.

Elimi geri çekip kızgınlığımı belli etmemeye çalışarak şarabımı yudumlamaya devam ettim.

Aida'nın bana karşı tamamen dürüst olması için ne gerekiyordu? Ne zaman bana açılıp sinir bozucu bir gözetmen gibi davranmayı bırakacaktı?

Ruh halimdeki değişikliği fark edemeyecek kadar mutluydu.

"Hadi, tatlı yiyelim!" dedi. "En sevdiğin ne?"

"Ben tatlı yemem," dedim somurtarak.

"Greyfurtlu dondurmaları var," diyerek dalga geçti Aida. "Bu oldukça sağlıklı bir yiyecek."

"Belki seninkinden biraz yerim," dedim yumuşak bir ifadeyle.

"Ben onu yemem," diyerek güldü Aida. "Ben çikolatalı sufle alacağım."

***

ERTESİ ÖĞLEDEN SONRA, Belediye Binası'ndaki yeni ofisimi görmeye gitmem gerekiyordu. Aida'nın benimle gelmek isteyip istemediğini görmek için eve uğradım. Sürpriz bir şekilde çoktan giyinmiş ve Nessa'nın cipine binmişti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Yapmam gereken bazı işler var," diye yanıt verdi Aida belli belirsiz.

"Ne tür işler?"

"Her türden," dedi arabaya binip kapıyı kapatırken.

Üzerinde kısa bir bluzla şort vardı, saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış ve kafasına kalp şeklinde bir güneş gözlüğü takmıştı. Aida'nın standartlarına göre oldukça şık giyinmişti. Merakım alevlendi.

Benimle gelmediği için sinirlenerek cam kenarına yaslandım. Ona bütün Belediye Binası'nı göstermek ve belki birlikte geç bir öğle yemeğine çıkmak istiyordum.

"Bekleyemez mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Aida üzülerek. "Aslında benim gitmem gerek..."

Geri çekilip motoru çalıştırmasına izin verdim.

"Acelen ne?" diye sordum.

"Acelem yok. Akşama görüşürüz!" diye seslenip arabayı geri vitese taktı.

Aida sorularıma cevap vermeyince çıldırıyordum.

Postaneye ya da her neyse ona koşmak için fazla sevimli göründüğünü düşünmeden edemedim. Zamana duyarlı ne tür ayak işleri olabilirdi ki?

Peki, dün gece ona mesaj atan kimdi?

Oliver Castle olabilir miydi?

Şu anda onunla buluşmaya gidiyor olabilir miydi?

Kıskançlıktan yanıyordum.

Bu gece eve geldiğinde onunla konuşmam gerektiğini biliyordum ama o zamana kadar bekleyecek durumda değildim.

Keşke telefonunu çalmayı hatırlasaydım. Şifresini o girerken omzunun üzerinden izlerken öğrenmiştim. 1799, hatırlaması zor değildi. Ama Zajac'la karşılaşmamız ve hemen sonrasındaki seçimin çılgınlığı yüzünden bakmayı unutmuştum.

Bunu dün gece o uyurken yapmalıydım.

Şimdi içim içimi yiyordu.

Cebimden kendi telefonumu çıkarıp Jack'i aradım. Jack hemen açtı.

"N'aber patron?" dedi.

"Şu anda neredesin?"

"Ravenswood."

"Nessa'nın cipinde GPS takip cihazı var mı?"

"Evet. Baban tüm araçlara taktırdı."

Rahat bir nefes aldım.

"Güzel. Onu takip etmeni istiyorum. Aida birkaç iş halletmeye gitti. Ne yaptığını, nereye gittiğini görmeni istiyorum."

"Tamamdır," dedi Jack.

Jack nedenini sormasa da tahmin edebileceğinden emindim.

"Beni haberdar et. Yaptığı her şeyi bana anlat ve onun izini kaybetme."

"Anlaşıldı."

Telefonu kapattım.

Jack'i Aida'nın peşine saldığım için kendimi pek iyi hissetmiyordum, özellikle de onun Jack hakkında ne hissettiğini bildiğim için. Ama ne yaptığımı bilmek zorundaydım. Aida'nın kalbinin başkasına ait olup olmadığını ya da müsait olup olmadığını kesin olarak bilmeliydim. Belki benim için bile.

Hâlâ Belediye Binası'na gitmem gerekiyordu, bu yüzden yanıma babamı aldım. Şimdiden bunu birkaç yıl içinde belediye başkanlığı kampanyasına nasıl dönüştüreceğimizden bahsediyordu. Dahası bu arada kendimizi zenginleştirmek için Belediye Meclis Üyeliği'ni kullanabileceğimiz tüm yollardan...

Hiçbirine dikkatimi veremiyordum. Elim sürekli cebime giriyor, Jack aradığı anda açabilmek için telefonumu sıkıyordum.

Yaklaşık kırk dakika sonra Jack bana mesaj attı:

Jackson Park civarında bir yerde. Arabayı gördüm ama onu henüz bulamadım. Dükkânlara ve kafelere bakıyorum.

Bir elektrik kablosundan daha gergindim.

Jackson Park'ta ne vardı? Kiminle buluşacaktı? Biriyle buluşacağını biliyordum, bunu hissedebiliyordum.

O an babamın elini kolumda hissedince irkildim.

"Memnun görünmüyorsun," dedi. "Sorun ne, ofisi sevmedin mi?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Harika bir yer."

"Ne o zaman?"

Tereddüt ettim. Babamla ilişkim iş üzerine kuruluydu. Tüm konuşmalarımız aile işi etrafında dönüyordu. Düzeltmemiz gereken sorunlar, yapmamız gereken anlaşmalar, genişleyebileceğimiz yollar. Kişisel şeyler hakkında konuşmazdık. Duygulardan. Hislerden.

Yine de tavsiyeye ihtiyacım vardı.

"Sanırım Aida konusunda bir hata yaptım," dedim ona.

Dengesi bozulmuş bir halde gözlüğünün üzerinden bana baktı. Söylememi beklediği şey bu değildi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Soğuk ve talepkârdım. Hatta acımasızdım. Şimdi yeniden başlamak için çok geç olabilir..."

Babam kollarını göğsünde kavuşturarak masaya yaslandı. Muhtemelen bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Ben de konuşmak istemiyordum. Ama bu beni canlı canlı yiyordu.

"Dün gece kin tutuyor gibi görünmüyordu," dedi babam.

İçimi çekerek pencereden karşıdaki yüksek binalara baktım.

Aida her zaman sineye çekerdi. Bu onun incinmediği anlamına gelmiyordu. Bu onu kazanmanın kolay olacağı anlamına da gelmiyordu. O çetin cevizdi. Onu gerçekten açmak, içindeki savunmasız çekirdeği bulmak için ne gerekiyordu?

"Anneme ne zaman âşık oldun?" diye sordum, annemle babamın evliliğinin de pek geleneksel olmadığını hatırlayarak.

"Ben duygusal bir insan değilim," dedi babam. "Sanırım bu konuda birbirimize benziyoruz, sen ve ben. Aşk ya da onun ne anlama geldiği hakkında pek düşünmem. Ama annene güvenmeye başladığımı söyleyebilirim. Bana ne olursa olsun ona güvenebileceğimi gösterdi. Bizi birbirimize bağlayan da buydu. İşte o zaman artık yalnız olmadığımı anladım. Çünkü en azından bir kişiye güvenebilirdim."

Güven, aşkın özüdür.

Kulağa romantik gelmiyordu, en azından yüzeyde değil.

Ama mantıklıydı, özellikle de bizim dünyamızda. Herhangi bir gangster, dostlarınızın da düşmanlarınız kadar kolay bir şekilde sırtınıza kurşun sıkabileceğini, hatta bunun daha da kolay olduğunu bilirdi.

Güven aşktan daha nadirdir.

Kaderinizi, mutluluğunuzu, hayatınızı birinin ellerine bırakmaktır. Güvende tutmalarını ummaktır.

O sırada telefonum tekrar titredi.

"Bir dakika," dedim babama, ardından telefona cevap vermek için koridora çıktım.

"Onu bir anlığına gördüm," dedi Jack. "Restoranda bir adamla birlikteydi. Adam ona bir şey verdi, küçük bir kutu. Aida da çantasına koydu."

"Kimdi o adam?" diye sordum, telefonu sıkıca tutarak, ağzım kupkuruydu.

"Bilmiyorum," diyerek özür diledi Jack. "Sadece kafasının arkasını gördüm. Koyu renk saçları vardı."

"Castle mıydı?"

"Bilmiyorum. Verandada oturuyorlardı. Restorana girdim, bir masa bulmaya çalışacaktım, böylece daha yakına gidip dinleyebilecektim. Ama ben içerideyken gittiler. Ve onu bir daha bulamadım."

"Arabası nerede?" diye sordum.

"Garip olan da bu." Jack'in aynı anda hem yürüyüp hem konuşuyormuş gibi ağır ağır nefes aldığını duyabiliyordum. "Jeep hâlâ aynı park yerinde. Ama Aida yok."

Adamla birlikte gitmiş olmalıydı.

KAHRETSİN!

Kalbim hızla çarparken midem bulanıyordu.

Aida şu an o adamla mıydı?

Nereye gidiyorlardı?

"Onu aramaya devam et," diye bağırdım telefona.

"Ararım," dedi Jack. "Sadece bir şey daha var..."

"Ne?"

"Bir ayakkabı buldum."

Patlamak üzereydim ve Jack hiç mantıklı konuşmuyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedim.

"Otoparkta, Jeep'in yanında bir spor ayakkabı vardı. Bir kadın ayakkabısı, Converse, otuz sekiz numara, krem rengi. Sol ayak."

Aida'nın cipe bindiğinde ne giydiğini hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım. Lavanta rengi bir bluz. Kot şort. Çıplak bacaklar. Sonra ayaklarında her zamanki gibi spor ayakkabılar. Bağcıklarını bağlamadan giyilebilen türden. Beyaz ya da krem rengi, neredeyse emindim.

"Orada kal," dedim telefonda. "Cipin yanında kal. Ayakkabı sende kalsın."

Telefonu kapatıp aceleyle ofise geri döndüm.

"Gitmem gerek," dedim babama. "Arabayı almamın bir sakıncası var mı?"

"Sen git," dedi babam. "Ben eve taksiyle dönerim."

Aceleyle tekrar zemin kata inerken aklım başımdan gitmek üzereydi.

Burada ne haltlar dönüyordu? Aida kiminle buluşmuştu? Ayakkabısını nasıl kaybetmişti?

Jack'le buluşmaya giderken Aida'yı defalarca aradım. Telefonu çalsa da açan yoktu.

Dördüncü kez aradığımda, çalmadan doğrudan sesli mesaja düştü. Bu da telefonunun kapalı olduğu anlamına geliyordu.

Endişelenmeye başlamıştım.

Belki aptalın tekiydim ve Aida şu anda bir otel odasında başka bir adamın kıyafetlerini yırtıyordu.

Ama ben öyle düşünmüyordum.

Kanıtların neye benzediğini biliyordum ama inanmıyordum. Beni aldattığını sanmıyordum.

Bence başı beladaydı.

25

Aida

MASADA YENİ EN iyi arkadaşım Jeremy Parker'ın karşısında oturuyordum. Bütün hafta boyunca beklediğim ve umut ettiğim küçük kutuyu bana uzattığında içine bakmak için kapağını açtım.

"Aman Tanrım, buna inanamıyorum," dedim nefes nefese.

"Biliyorum," dedi Jeremy, kahkaha atarak. "Bu şimdiye kadar yaptıklarımın en zoruydu. Tam üç günümü aldı."

"Sen mucizenin ta kendisisin. Gerçekten."

Jeremy neredeyse benim kadar neşelenmiş bir hâlde sırıtıyordu.

"Her şeyi YouTube kanalıma koymamın bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Başından beri GoPro'mu takıyordum, harika görüntüler çektim."

"Elbette!" dedim.

Elimde tuttuğum şeye hâlâ inanmakta güçlük çekerek kutuyu kapattım ve çantama geri koydum. Karşılığında Jeremy'ye ince

bir zarf içinde nakit para verdim; anlaştığımız miktar, artı kıçımı kurtardığı için bir bonus.

"Ee, bir daha ihtiyacın olursa beni ara," dedi Jeremy, bana selam vererek.

"Umarım sana ihtiyacım olmaz," diyerek güldüm. "Gücenmek yok."

"Gücenmedim," diye kıkırdadı.

Garsona işaret etmek için elini kaldırdı.

"Yemeklerin parasını ödedim zaten," dedim ona.

"Ah, teşekkürler! Hiç gerek yoktu."

"En azından bunu yapabildim."

"Pekâlâ, o zaman ben gidiyorum."

Jeremy bana el salladıktan sonra restorandan çıktı. Ben de doğruca avluya girdim, sonra caddenin karşısına geçtim çünkü cipi bıraktığım yere giden en kestirme yol buydu.

Ayaklarım kaldırıma zar zor değiyor gibi hissediyordum.

Bu o kadar harikaydı ki bir tür işaret olmalıydı. Gerçek bir mucize.

Çok güzel bir gündü. Güneş pırıl pırıl parlıyor, gölden hafif bir esinti geliyordu, bulutlar o kadar kabarık ve tekdüze ki bir çocuğun resmine benziyordu.

Cal'ı göreceğim için çok heyecanlıydım. Yeni ofisini görmeye gitmediğim için kendimi kötü hissetsem de bu bekleyemezdi. Başka bir şeyin yanlış gitme riskini göze alamazdım. Elimdekini gördüğünde buna kızmayacaktı.

Nessa'nın cipi güneş ışığında bembeyaz görünüyordu. Buraya gelirken Nessa'ya arabasını birçok kez ödünç almama izin verdiği için teşekkür olarak onu yıkatmış ve benzin almıştım. Koltukları bile süpürüp tüm boş su şişelerini atmıştım.

Yine de Jeep, yanına park edilen araba tarafından gölgede kalıyordu. Çok tanıdık bir arabaydı.

Adımlarımın ortasında durup kaşlarımı çattım.

Etrafta kimseyi göremedim. Muhtemelen yapılacak en iyi şey cipe binmek ve mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaktı.

Parmaklarım kapı koluna dokunur dokunmaz kaburgalarımın arasına sert ve keskin bir şeyin girdiğini hissettim.

"Selam bebeğim," diye fısıldadı derin bir ses kulağıma.

Kıpırdamadan dururken aklımda seçeneklerimi gözden geçirdim.

Savaş. Kaç. Çığlık at. Telefonu tuşlamaya çalış.

"Her ne düşünüyorsan, yapma," diye homurdandı ses. "Sana zarar vermek zorunda kalmak istemiyorum."

"Tamam," dedim, sesimi olabildiğince rahat tutmaya çalışarak.

"Benim arabama bineceksin."

"Tamam."

"Bagaja."

Kahretsin.

İşbirliği yapıyordum çünkü şu anda en iyi seçenek buymuş gibi görünüyordu, onu sakinleştirecek en muhtemel seçenekti.

Ama bir şeyler yapmalıydım.

Adam anahtarlığındaki düğmeye basıp bagajı açtı.

O fark etmeden etrafa bakmaya çalıştım. Otopark karmakarışıktı ve yarı boştu. Yakın çevrede arabanın arkasına tıkıldığımı görecek kimse yoktu.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım. Spor ayakkabılarımdan birini çıkardım, soldakini. Açık bagaja otururken ayağımı çevirerek ayakkabıyı cipin altına attım. Sonra sesin sahibi ne yaptığımı fark etmesin diye dizimi kaldırırken çıplak ayağımı bacağımın altına aldım.

"Uzan," dedi. "Kafanı çarpmak istemiyorum."

Dediğini yaptım. Adam bagajı çarparak kapatırken beni karanlığa gömdü.

26

Callum

NESSA'NIN CİPİNİN ÖNÜNDE durmuş, spor ayakkabıyı elimde evirip çeviriyordum.

Bu Aida'nındı, bundan emindim.

Ayakkabısını nasıl kaybetmişti?

Jack onu gözden kaybedeli bir saatten fazla olmuştu fakat Aida cipe geri dönmemişti. Telefonunu yirmi kez aramıştım. Sürekli sesli mesaja düşüyordu.

Dante ve Nero eski model bir Mustang'le geldiler. Arabadan atlarken arkalarından kapılarını kapatma zahmetine girmemişlerdi.

"O neredeydi?" diye sordu Dante hemen.

"Şuradaki restoranda," diyerek sokağın uzak tarafındaki verandayı işaret ettim. "Bir arkadaşıyla buluşmuştu. Yemek yedikten sonra ortadan kayboldu."

"Ne arkadaşı?" diye sordu Dante.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim.

Dante bana tuhaf bir ifadeyle baktı.

"Belki de gizemli arkadaşıyla birlikte gitmiştir," dedi Nero.

"Belki," diye onayladım. "Ama bir ayakkabısını kaybetti."

Bakabilmeleri için ayakkabıyı kaldırdım. Belli ki bu ayakkabıyı tanımışlardı çünkü Nero kaşlarını çatarken Dante, Aida başka bir şey düşürmüş olabilirmiş gibi etrafına bakınmaya başladı.

"Bu çok garip," dedi Nero.

"Evet, öyle," diye onayladım. "Bu yüzden seni aradım."

"Sence onu Kasap mı aldı?" dedi Dante, alçak sesle.

"O zaman ne diye burada duruyoruz!" diye söylendi Nero. Vücudundan bir akım geçmiş gibi görünüyordu. Tedirgindi, harekete geçmek için sabırsızlanıyordu.

"Zajac mıydı bilmiyorum," dedim.

"Başka kim olabilir ki?" Dante kaşlarını çattı.

"Şey..." Kulağa çılgınca gelse de bunu söylemek zorundaydım. "Oliver Castle olabilir."

"*Ollie* mi?" dedi Nero dalga geçerek, kaşlarını o kadar yukarı kaldırmıştı ki saçlarının altında kaybolmuştu. "Hiç olası değil."

"Neden olmasın?"

"Birincisi, o küçük bir sürtük. İkincisi, Aida'nın onunla işi bitti," dedi Nero.

Bu koşullar altında bile sözleri bana mutluluk veriyordu. Eğer Aida eski sevgilisine karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olsaydı, ağabeyleri bunu bilirdi.

"Onunla gittiğini söylemedim. Onu götürebileceğini söyledim," dedim.

"Sana bunu düşündüren ne?" diye sordu Dante kaşlarını çatarak.

"Ayakkabı." Elimdeki ayakkabıyı yukarı kaldırdım. "Bence onu bir işaret olarak bıraktı. Bir keresinde bana söylediği bir şeye dayanarak."

Oliver ve ben birbirimize uymuyorduk. Yanlış ayağa giyilmiş bir ayakkabı gibi.

Kulağa çılgınca geliyordu, bunun farkındaydım. İkna olmadıklarını anlamak için kardeşinin yüzüne bakmama gerek yoktu.

"Her şey mümkün," dedi Dante. "Ama önce en büyük tehlikeye, yani Zajac'a odaklanmalıyız."

"Bugün salı," dedi Nero.

"Ne olmuş yani?"

"Yani bu Kasap'ın kız arkadaşını ziyaret ettiği anlamına geliyor."

"Normal programına sadık kaldığını ve kız kardeşimizi öldürmek için bir gece izin almadığını varsayarsak," dedi Dante acımasızca.

"Aida'nın arkadaşı bize adresi söyledi," dedim. "Doğruyu söylediğini varsayıyorum. Hemen ardından bize ilaç verdi..."

"Ben daireye gideceğim," dedi Dante. "Nero, sen de Zajac'ın rehin dükkânlarını ve oto kasaplarını kontrol edebilirsin. Cal..."

"Ben Castle'ı aramaya gidiyorum," dedim.

Dante'nin bunun zaman kaybı olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdim. Jack'e bakarken yüzünde temkinli bir ifade vardı. Jack'i Aida'yı takip etmesi için benim gönderdiğimden şüpheleniyordu. Kıskanç ve mantıksız olduğumu düşünüyordu.

Haklı da olabilirdi.

Ancak Aida'nın bu ayakkabıyla bana bir şey anlatmaya çalıştığı hissinden kurtulamıyordum.

"Castle'ın dairesine gidiyorum," dedim kararlılıkla.

Ama sonra duraksayıp buna kafa yormaya çalıştım. Oliver şehrin ortasında yüksek bir binada yaşıyordu. Aida'yı kaçırıp oraya götürür müydü? Aida bir çığlık atsa komşuları polisi arardı.

"Jack, sen onun dairesine git," dedim fikrimi değiştirerek. "Ben başka bir yeri kontrol edeceğim."

"Herkes iletişimde kalsın," dedi Dante. "Aida'yı da aramaya devam edin. Biri onu bulur bulmaz diğerlerine haber versin ve hep birlikte içeri girelim."

Hepimiz başımızla onayladık.

Ama Aida'yı bulursam, başka kimseyi beklemeyeceğimi biliyordum. İçeri girip karımı geri alacaktım.

"İşte, arabamı al," dedim Dante'ye, anahtarları ona atarak. "Ben cipi alacağım."

Dante ve Nero ayrılırken Jack de kamyonetine geri döndü. Cipe tırmandığım an küçük kız kardeşimin tanıdık, kadınsı kokusunu alabildim; vanilya, leylak, limon. Ardından daha zayıf ama tamamen net bir şekilde Aida'nın tarçınlı baharat kokusu çalındı burnuma.

Şehirden ayrılıp 90. Otoyol'da güneye doğru ilerlemeye başladım. Korkunç bir hata yapmadığımı varsayıyordum. Gideceğim yer bir saatten fazla uzaktaydı. Eğer yanılıyorsam Aida'nın gerçekten bulunduğu yerden ona yardım edemeyecek kadar uzakta olacaktım. Ama görünmez bir mıknatıs tarafından bu yöne doğru çekildiğimi hissediyordum.

Aida beni çağırıyordu.

Bana bir işaret bırakmıştı.

Oliver Castle onu kaçırmıştı, biliyordum.

Dahası tam olarak nereye gittiğini bildiğimi düşünüyordum. Henry Castle'ın sattığı küçük sahil evine. Oliver'ın sevdiği ev. Şu anda tamamen boş olan, etrafında kimsenin olmadığı ev.

27

Aida

OLIVER'IN NE KADAR uzağa gideceğini bilseydim bagaja binmezdim. Sanki ezelden beridir buradaymışım gibi hissediyordum. Ayrıca öğle yemeğinde çok su içmiştim ve gerçekten işemem lazımdı. Dahası Oliver'ın çantama ne yapmış olabileceği konusunda endişeliydim. Ne yazık ki onu benimle buraya koyacak kadar aptal değildi. Pencereden falan atmış olmasından endişeleniyordum, bu da değerli küçük paketimin yine kayıp olduğu anlamına geliyordu.

Uzun bir süre otoyolda olduğumuzu hissedebiliyordum; aynı yönde düzgün, istikrarlı bir ilerleme. Sonunda yoldan çıkarak daha dar ve daha az bakımlı olduğu belli olan yollarda yavaş, düzensiz bir şekilde ilerlemeye başladık. Birkaç kez araba öyle sert sarsıldı ki başımı bagajın üst kısmına çarptım.

Karanlıkta etrafta işe yarar bir şeyler arıyordum. Eğer burada bir bijon anahtarı olsaydı, bagajı açar açmaz Oliver'ın beynini dağıtmak için kullanırdım.

Sonunda araba yavaşladı. Sanırım her nereye gidiyorsak oraya varmıştık. Herhangi bir silah bulamamıştım, yine de bu durmama engel değildi. Çömelmiş ve hazır bir şekilde Oliver'ın bagajı açmasını bekliyordum.

Lastikler çakılların üzerinde gıcırdayıp yuvarlanarak durdu. Arabanın kapısının açıldığını duydum ve Oliver hatırı sayılır cüssesini ön koltuktan kaldırırken süspansiyonun kalktığını hissettim. Sonra arabanın arkasına doğru yürüdüğünü anladım.

Bagaj açıldı.

Güneş batıyor olsa da bagajın karanlığına kıyasla ışık hâlâ parlaktı. Gözlerim kamaşmıştı. Yine de iki ayağımla Oliver'ın kasıklarına doğru olabildiğince sert bir tekme attım.

Oliver geriye doğru sıçradığından ayaklarım kalçasına zar zor temas etmişti. Şu lanet olası sporcu refleksleri.

"Çok tahmin edilebilirsin, Aida," diye iç geçirdi. "Hep kavga ediyorsun."

Ayağımı tutup beni bagajın yarısına kadar çekti. Bir ayağımda spor ayakkabı olmadığını fark edince durakladı.

"Ayakkabına ne oldu?" diye sordu Oliver.

"Nereden bileyim?" dedim. "Kaçırılmak ve bir bagaja tıkılmakla meşguldüm. Umarım çantamı da kaybetmemişsindir."

"Kaybetmedim," dedi Oliver.

Ayağımı bırakınca ben de ayağa kalkıp etrafıma bakındım.

Küçük, mavi bir sahil evinin önüne park etmiştik. Su pürüzsüz, krem rengi kuma karşı sadece yüz metre ötedeydi. Evin iki yanı sık ağaçlarla çevriliydi ama arka taraftan suya kadar olan manzara çok netti.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Yine de tam olarak nerede olduğumuzu biliyordum. Oliver sürekli bundan bahsederdi. Burası ailesinin kulübesiydi.

Beni buraya getirmek istemişti. Indiana Dunes Eyalet Parkı'nın hemen kenarındaki başka bir kulübeye gitmiştik. Oliver'ın bağış gecesinde bahsettiği geceydi o. Beyaz bikiniyi giydiğim ve kumların üzerinde seks yaptığımız gece.

Görünüşe göre, o gecenin büyülü olduğunu düşünüyordu. Bana göre soğuk ve rahatsızdı, ayrıca bir ton sivrisinek tarafından ısırılıp durmuştum.

Şimdi tekrar buradaydık, bu sefer Castleların evinde. Oliver buraya çocukken gelmişti. Ailesini on dakikadan fazla görebildiği tek zamanın bu olduğunu anlatmıştı. Bu üzücüydü ama kaçırılma kısmını unutturacak kadar değil.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Oliver, umutlu bir ifadeyle.

"Hımm...Tam olarak... tarif ettiğin gibi," diye yanıt verdim.

Oliver benim heyecansızlığımı görmezden gelerek mutlu bir şekilde, "Biliyorum!" dedi.

"Çantamı unutma," dedim ona.

Oliver ön koltuktan çantamı alabilmek için sürücü tarafındaki kapıyı tekrar açtı.

Eğildiği anda ondan hızla uzaklaşıp suya doğru koşmaya başladım.

Yola doğru koşmak daha kolay olurdu ama o zaman da beni iki saniye içinde bulurdu. Ağaçların ya da kum tepelerinin arasında bir yere saklanabilmeyi umuyordum.

Ancak ayaklarım kuma değer değmez bunun ne kadar aptalca bir plan olduğunu anladım. Ben hiç koşmazdım ki... Hele yumuşak, lapa gibi kumda hiç koşmamıştım. Olabildiğince hızlı koştuğunuz ama zar zor hareket ettiğiniz bir kâbus gibiydi.

Bu arada Oliver eskiden otuz altı metreyi 4,55 dakikada koşardı. İhtişamlı günlerinden bu yana birkaç kilo almış olsa da başını eğip kollarından güç aldığında kumda hâlâ bir defans oyuncusu gibi hücum ediyordu.

Bana o kadar sert vurdu ki ciğerlerimdeki son oksijen molekülünü de dışarı atmama neden oldu. Ciğerlerim âdeta tamamen sönmüştü, sonunda tatlı bir nefes çekmeden önce sadece korkunç bir öğürme sesi çıkarabildim.

Başım zonkluyordu. Üstüm başım, saçımla ağzım kum içindeydi. En kötüsü de alçımın içine girmişti ve bunun beni mahvedeceğini biliyordum.

Oliver yine ayağa kalkmış, acımasız gözlerle beni izliyordu.

"Bunu kendine neden yapıyorsun bilmiyorum, Aida," dedi. "Kendine çok zarar veriyorsun."

Ona kendime zarar vermediğimi söylemek istiyordum ama bırakın konuşmayı, zar zor nefes alıyordum.

Ben soluk soluğa öğürürken Oliver çantamı karıştırdı. Telefonumu buldu. Kumun üzerine diz çöküp yumruğu büyüklüğünde bir taş alıp ekranı parçaladı. Yüzü çabalamaktan kızarmış, kolundaki ve omzundaki kaslar gerilmişti. Oliver tekrar tekrar vurmaya devam ederken telefonum kayanın altında neredeyse patlayacak durumdaydı.

Sonra kırık metal ve camları toplayıp suya fırlattı.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" diye sordum, nefesimi toparladıktan sonra.

"Kimsenin seni takip etmesini istemiyorum," dedi.

"Telefonumda..." Kelimelerimi toparlayamadan ağzım açık kalmıştı.

"Telefonumda takip cihazı yok" diyecektim ama bunun doğru olmadığını fark ettim.

Oliver telefonuma bir takip cihazı yerleştirmişti. Bunu biz çıkarken yapmış olmalıydı. Bu sayede beni nerede bulacağını hep biliyordu. Restoranlarda, partilerde. Sonra Callum'un bağış toplantısında.

Muhtemelen bugün de beni böyle bulmuştu. Nereye gittiğimi izliyordu. Çoğu zaman okul gibi sıkıcı yerler oluyordu. Yine de her zaman onun gözünün önünde olan ekrandaki küçük bir nokta olduğumu bilmek beni rahatsız etti.

Oliver çantamı kumun üzerine bırakarak, "Hadi," dedi. "Eve dönelim."

Kalkmak istemiyordum fakat beni taşımasını da istemiyordum. Bu yüzden kendimi sürükleyerek ayağa kalkıp tek ayakkabımla ve şimdiden beni deli eden kaşıntılı kum dolu alçımla onun peşinden ilerlemeye başladım.

Kolumdaki kumu silkelemeye çalıştım.

Oliver, "Sana ne oldu?" diye sordu.

"Elimi bir bagaja sıkıştırdım," dedim. Bu hafta iki kez bagaja tıkıldığımı fark ettiğimde içimden sapıkça bir kıkırdama yükseldi. Bundan önceki hayatım boyunca başıma gelen sıfır olaydan sonra yeni bir rekordu.

Oliver yüzünde gülümseme olmadan beni izliyordu.

"Bunun olacağını biliyordum," dedi. "Seninle ilgilenemeyeceğini biliyordum."

Kaşlarımı çatarak kumların üzerinde tepindim. Hiç kimsenin benimle "ilgilenmesini" istememiştim. Oliver her zaman bunu yapmaya çalışmıştı ve bu da onun hakkında beni rahatsız eden şeylerden biriydi. Bir keresinde başka bir çiftle bir tür tenis oynamıştık. Oliver neredeyse yumruk yumruğa kavga ediyordu çünkü adam topu bana doğru fırlatmıştı. Oliver centilmence bir oyun istiyordu. Bense meydan okumak istiyordum.

Bana sürekli "prenses" ve "melek" derdi. Ben de hep, "*Sen kimden bahsettiğini sanıyorsun?*" diye düşünürdüm. "Çünkü bu kesinlikle ben değilim."

Ama sanırım ben de Oliver'ı yanlış yorumlamıştım çünkü böyle çılgınca bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim.

Onu sahil evinin arkasına kadar takip ettim. Hava şartlarından dolayı aşınmış basamakları tırmanmamızın ardından Oliver benim için kapıyı tuttu.

Evin içinin neredeyse tamamen boş olduğunu görünce şaşırdım. Oturma/yemek/mutfak alanındaydık ama masa, sandalye ya da kanepe yoktu. Sadece yerde çıplak bir yatak ve üstünde bir battaniye vardı.

Bunun görüntüsünü daha çok sevdiğimi söyleyemezdim.

"Burası neden bu kadar boş?" diye sordum Oliver'a.

Sanki eksik olan her şeyi sayıyormuş gibi kızgınlıkla etrafına bakındı.

"Babam evi sattı," dedi öfkeyle. "Satmamasını istedim ama değerinin olabildiğince yüksek olduğunu ve Chesterton'da daha fazla mülk inşa edilmeden önce satmanın tam zamanı olduğunu söyledi. Sanki paraya ihtiyacı varmış gibi!"

Ardından ürkütücü bir tavırla kahkaha attı.

"Burası onun için hiçbir şey ifade etmiyordu," dedi karanlık bir sesle. "Buraya gelmeyi önemseyen tek kişi bendim."

Oliver'ın şımarık ama ihmal edilmiş tek çocuk tarzında yetiştirildiğini çok iyi biliyordum. Kardeşlerim olduğu için beni ne kadar kıskandığını anlatmıştı. Kardeşi yoktu, gerçek arkadaşları da yoktu; sadece "sözde" arkadaşlık kurması gereken okul arkadaşları vardı. Ağabeylerim olduğu için beni ne kadar kıskandığını söylerdi. Yine de ağabeylerimle hiç tanışmamıştı. Onların iyi anlaşacağını hiç sanmıyordum.

"Şey," dedim, onu yatıştırmaya çalışarak. "Sonunda görebildiğime sevindim."

Oliver bana bakmak için döndüğünde gözleri loş ışıkta fazlasıyla karanlık görünüyordu. Sanki yüzünde bir maske vardı. Çıktığımızdan beri muhtemelen otuz kilo almıştı, bu da yüzü-

nü daha geniş ve yaşlı gösteriyordu. Daha çok babasınınki gibi. Hâlâ iri ve kaslıydı; aslında, plajdaki kısa süreli mücadelemizin de gösterdiği gibi fazladan kilo beni alt etmesini daha da kolaylaştırmıştı. Benden daha güçlü ve hızlıyken ondan nasıl kurtulacağımdan emin değildim.

"Keşke eskiden nasıl olduğunu görebilseydin," dedi Oliver. "Tüm o resimler ve kitaplarla. Kanepeler de vardı tabii. Yine de sorun değil. En azından oturacak bir yerimiz olsun diye bunu buraya getirdim."

Ardından ağırlığının altında gıcırdayan şiltenin üzerine oturdu.

"Hadi gel. Otur," dedi yanındaki boşluğu okşayarak.

"Ee, aslında çok fena işemem lazım," dedim.

Bu doğruydu. Mesanem patlayacakmış gibi hissediyordum, özellikle de Oliver'ın sahilde beni devirdikten sonra.

Bir an bana şüpheyle baktı, sanki inanmıyordu. Rahatsızlığımı abartmadan ağırlığımı çıplak ayağımdan ayakkabılı olana kaydırdım.

Oliver sonunda tekrar ayağa kalkarak, "Banyo şurada," dedi.

Beni koridorda, duvarları lambri kaplamalı ve deniz kabuğu şeklinde bir lavabosu olan küçük, şirin bir banyoya götürdü. Ev döşeliyken burada denizcilik temalı havlular ve sabun olduğuna emindim.

Kapıyı kapatmaya çalıştığımda Oliver etli eliyle durdurdu.

"Hiç sanmıyorum," dedi.

"İşemem lazım," dedim ona, sanki unutmuş gibi.

"Kapı açıkken de yapabilirsin," diye karşılık verdi.

İnatçılığı ve zonklayan mesanem arasında ona ters ters baktım.

Sadece birkaç saniye dayanabildim. Ardından şortumu indirdim ve tuvalete oturup kendimi serbest bıraktım. İdrarım gürleyerek gelirken rahatlamaktan çok acı veriyordu.

Oliver kapı aralığında durmuş beni izliyordu. Ağzının kenarında küçük bir gülümseme vardı. Mest olmuş gözleriyle memnun bakıyordu.

Keşke arkasını dönüp beni biraz yalnız bıraksaydı. Ya da en azından, keşke bu kadar uzun süre işemeseydim. Sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu ve bu çok aşağılayıcıydı.

Yine de haklıydı. Eğer beni banyoda yalnız bıraksaydı, beş saniye içinde pencereden dışarı tırmanırdım.

Sonunda işim bittiğinde şortumu yukarı çekip ellerimi yıkadım ve havlu olmadığı için tekrar giysilerimin üzerine silip kurulandım.

Oliver kaşlarını çatmış bir ifadeyle bunu da izliyordu. Sanırım yine alçıya bakıyordu. Sonra aslında sol elime, evlilik yüzüğüme baktığını fark ettim.

Onu sadece Cal'la bir etkinliğe giderken değil, daha sık takmaya başlamıştım.

Oliver'ın onu görmekten nefret ettiğini söyleyebilirdim. Hatta oturma odasına döner dönmez, "Çıkar şunu," diye bağırdı.

"Bunu mu?" diye sordum, sol elimi kaldırarak.

"Evet," diye tısladı.

Yüzüğü isteksizce parmağımdan çıkardım.

O yüzüğü ilk aldığında nefret etmiştim. Artık o kadar da umursamıyordum. Güneş ışığında parlaması güzeldi. Ayrıca bana ilk başta olduğu kadar garip ve sahte gelmiyordu.

Saklamak için cebime koymak üzereydim ki Oliver, "Hayır, onu bana ver," dedi.

Ona vermek istemiyordum. Bu ihanet olurdu. Ama reddedersem, elimden çekip almasını engelleyemezdim. Bu yüzden yüzüğü ona sessizce uzattım.

Mutfağın zemininde, muhtemelen biri tamir edene kadar sudan zarar görmüş, biraz daha soluk bir duvar parçasının yanında bir alet çantası duruyordu.

Oliver çantayı açıp bir çekiç çıkardı ve yüzüğümü mutfak tezgâhının üzerine koydu. Sonra telefonuma yaptığı gibi çekiçle defalarca vurdu.

Metal bükülüyor, pırlantaların etrafındaki tırnaklar gevşiyor ve taşlar dağılıyordu. Yine de Oliver vurmaya devam etti, ta ki halka bükülüp harap olana ve ana taş yuvarlanıp gidene kadar.

O yüzüğün mahvolduğunu görmek beklediğimden daha fazla acı verdi.

Ama beni asıl rahatsız eden, çekicin kasap tezgâhından büyük parçalar koparmasıydı. Oliver ne kadar zarar verdiğini umursamıyordu. Bu ev hakkındaki hislerini bildiğimden bunun iyiye işaret olmadığını düşündüm.

Çekici sallarken öfkesi dehşet vericiydi. Gözleri parlıyor, yüzü kızarıyordu. Çabasından dolayı terlerken tişörtünün göğsünde, sırtında ve koltuk altlarında koyu lekeler görünüyordu. Yüzüğe yaklaşık yüz kez vurmuştu.

Sonunda durdu. Nefes nefese öylece dururken bana baktı. Çekiç hâlâ elindeydi.

Oliver bana doğru bir adım atınca ben de istemsizce bir adım geriledim. Kalbim hızla çarpıyordu.

Sanırım gerçekten kendini kaybetmişti.

Oliver'ı daha önce tanıdığımda iyi birine benziyordu. Bazen biraz sığ. Bazen biraz yapışkan. Ama çoğunlukla normaldi, sadece ufak tefek gariplikler vardı.

Şimdi ise tam tersiydi, deliliğin uçurumunda sallanıyor gibi görünürken sadece pamuk ipliğine bağlı gibiydi. Ama o ipin ne olduğundan emin değildim. Bu ev mi? Bana olan sevgisi mi? Yoksa sadece sakin, kırılgan ve kolayca parçalanan bir görünüm mü?

Oliver bir adım daha attıktan sonra elinde çekiç olduğunu hatırlar gibi oldu. Onu tezgâhın üzerine bırakıp yerine cebinden telefonunu çıkardı.

"Biraz müzik dinleyelim," dedi.

Çalma listesinde gezinerek bir şarkı seçti ve telefonu çalması için tezgâhın üzerine bıraktı.

"Make You Feel My Love"ın tiz sesi küçük odayı dolduruyordu:

Yağmur yüzüne vururken

Ve bütün dünya peşindeyken

Sevgimi hissedebil diye sen

Sana sıcak kollarımı sunabilirim

Oliver bana doğru yanaştı. Onu reddetmem mümkün değildi. Alçımı sol eline alırken diğer elini belime doladı. Sonra ritimden uzak bir şekilde bizi sağa sola sallandırmaya başladı.

Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Elimi tutan eli ter içindeydi. Terinde hafif bir metalik tını vardı. Her zaman böyle miydi, yoksa bu yeni miydi bilmiyordum.

Görünüşte romantik olan pozisyonumuzun tam tersine, vücudumun her kası gergindi; her sinirim tehlikede olduğumu, bu adamdan uzaklaşmam gerektiğini haykırıyordu.

Bunun hiç de romantik bir yanı yoktu. Oliver'la nasıl çıkabildiğimi anlamakta zorlanıyordum. Sanırım ona hiç bu kadar ilgi göstermemiştim. Ben eğlence arıyordum; o da bana katılmıştı. Şimdi gerçekten gözlerinin içine bakarken orada gördüğüm şey hoşuma gitmiyordu; ihtiyaç. Kızgınlık. Ve biraz da delilik.

"Hiç birlikte dansa gitmedik," dedi Oliver somurtarak. "Sen hep arkadaşlarınla gitmek isterdin."

"Oliver, üzgünüm..."

Sözümü kesti. "Eskiden bana 'Ollie' derdin. Bunu Oliver'dan daha çok seviyorum."

Huzursuzca yutkundum.

"Herkes sana öyle derdi," dedim.

"Ama sen söylediğinde kulağa çok güzel geliyordu..."

Ardından beni kendine doğru çekti. Aramızdaki mesafeyi korumaya çalışsam da bu akıntıya karşı yüzmek gibiydi. O benden çok daha güçlüydü.

Beni göğsüne doğru çekince ona bakmak için boynumu kaldırmak zorunda kaldım.

"Söyle," diye emretti Oliver. "Bana Ollie de."

"Tamam... Ollie..." dedim.

"Mükemmel," diyerek iç geçirdi.

Beni öpmek için başını eğdi.

Dudakları benimkilere karşı kalın ve lastik gibiydi. Çok ıslaktı ve tükürüğünde de o metalik nota vardı.

Bunu yapamazdım. Onu öpemezdim.

Onu kendimden uzaklaştırırken elimin tersiyle dudağımı sildim.

Oliver kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup kaşlarını çattı.

"Neden her zaman bu kadar zor olmak zorundasın?" diye sordu Oliver. "Griffinlerle mutsuz olduğunu biliyorum. Seni oradan uzaklaştırdım. Onun yerine seni buraya, eyaletteki en güzel yere getirdim. Şu manzaraya bak!"

Pencereden dışarı, solgun, ay ışığıyla aydınlanmış kumu ve ötesindeki karanlık suyu işaret etti.

"Beni öpmüyorsun ama onu öpüyorsun, değil mi?" dedi, kıstığı gözlerle bana bakarak. "Muhtemelen onu da becermişsindir. Becerdin mi? BECERDİN Mİ?"

Bunun onu daha da kızdıracağını biliyordum ama bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Biz evliyiz," diye hatırlattım ona.

"Ama onu sevmiyorsun," dedi Oliver gözleri parlayarak. "Onu sevmediğini söyle."

Ona uymalıydım. Çekiç hâlâ tezgâhın üzerinde, sadece birkaç adım ötede duruyordu. Oliver onu her an tekrar kapabilirdi. Yüzüğe uyguladığı öfkeyle kafama indirebilirdi.

Ne isterse söylemeliydim. Ne isterse yapmalıydım. Callum'a onu sevdiğimi hiç söylememiştim. Sevmediğimi söylemek zor olmamalıydı.

Ağzımı açtıysam da kelimeler dudaklarımdan dökülmedi.

Oliver başını yavaşça sallayarak, "Hayır," dedi. "Hayır, bu doğru değil. Onu sevmiyorsun. Onunla sadece mecbur olduğun için evlendin. Onu umursamıyorsun, gerçekten değil."

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım.

Callum'un beni deri koltuklara doğru ittiğini ve şehir arabasının arkasında yüzünü bacaklarımın arasma dayadığım düşündüm. Kasap'ın adamları silahlarını bize doğrultmuşken kollarını bana nasıl doladığını ve hiç tereddüt etmeden o borunun içine nasıl atladığını düşündüm. Her gün birlikte çalışmamız gerektiğini nasıl söylediğini düşündüm. Daha dün akşam yemekte elimi nasıl tuttuğunu...

"Aslında..." dedim usulca. "Seviyorum. Onu seviyorum."

"HAYIR, SEVMİYORSUN!" diye kükredi Oliver.

Suratıma elinin tersiyle vurup beni yere düşürdü. Ayı pençesi yemiş gibi oldum. Arkasında o kadar büyük bir güç vardı ki tüm vücudum gevşeyerek yere çarpmadan önce kendimi zar zor hâkim oldum.

Ağzımda demir tadını alabiliyordum. Kulaklarım çınlıyordu.

Yere biraz kan tükürdüm.

"Beni eve götür," diye mırıldandım. "İstediğini alamayacaksın."

"Eve gitmiyorsun," dedi Oliver kesin bir dille. "Hepiniz aynısınız. Sen, babam, lanet Callum Griffin... Birine bir şey verip onu almasına, kullanmasına ve sonsuza dek onun olduğuna inanmasına izin verebileceğinizi sanıyorsunuz. Sonra da sırf canın istediği için onu tekrar elinden alıyorsunuz. Böyle bir şey olmayacak."

Oliver alet çantasına geri dönüp sarılı bir ip çıkardı.

Bunun bir alet çantası olduğunu sanmıyordum cidden. Çünkü neden içinde ip vardı ki?

Sanırım Oliver bir süredir bir ev onarımından çok daha fazlasını planlıyordu.

Kaçmaya çalışsam da zar zor ayakta durabiliyordum. Oliver için beni bir tavuk gibi bağlamak ve ağzıma bir bez tıkmak çok kolaydı.

Önümde çömeldiğinde yüzü benimkine çok yakındı.

"Anlaman gereken şey şu, Aida," dedi Oliver alçak bir sesle. "Benim olmam sağlayamam. Ama başka birine ait olmanı engelleyebilirim."

Ağzımdaki tıkaçla bir şeyler mırıldandım.

"Ne?" diye sordu Oliver.

Sözlerimi tekrarladım ama sesimi yükseltme gereği duymamıştım.

Oliver daha da yaklaştı.

O sırada başımı geriye atıp alnımı olabildiğince sert bir şekilde burnuna çarptım.

"Aah, SİKTİR!" diye uludu Oliver, eliyle burnunu kapatırken parmaklarından kan akıyordu. "Siktir, Aida, seni KALTAK!"

Oliver bana tekrar vurdu. Bu sefer devrildiğimde zemine, yoğun, sessiz, karanlığa gömüldüm.

28

Callum

CASTLELARIN KULÜBESİNİN TAM adresini bilmiyordum ama Chesterton'ın dışında olduğunu ve göle olan kabaca konumunu biliyordum. Bu yüzden rengine ve genel konumuna bakarak yerini tespit edebileceğimi düşünüyordum.

Ne yazık ki gölün bu kısmı boyunca bir sürü küçük mavi sahil evi vardı. Ayrıca hava kararıyordu ve bu güzergâhta çok fazla sokak lambası yoktu. Hangi evin mavi, hangisinin gri ya da yeşil olduğunu zar zor seçebiliyordum.

Oliver'ın Maserati'sine bakınsam da başka bir şey kullanıyor olabileceği için buna güvenemedim.

En azından gürültü, kahkaha ve parti müdavimlerinin olduğu yerleri atlayabilirdim. Aida her neredeyse, ev sessiz ve nispeten tenha olacaktı, bundan emindim.

Yolun gerisinde, ağaçların arasında yarı gizli kalmış bazı kulübeleri daha iyi görebilmek için camı açtım.

Bazı araba yolları o kadar silikti ki zar zor görebiliyordum. Hatta bir tanesinin yanından neredeyse geçiyordum, çimenlerin arasındaki belli belirsiz araç izleri gözümden kaçmak üzereydi. Ta ki bir duman kokusu alana kadar.

O kadar hafifti ki hangi kokuyu aldığımı bile anlayamadım. Sonra otomatik bir tepki verdim; ensemdeki tüyler diken diken oldu ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu ilkel, korkutucu bir kokuydu. Bir tehlike uyarısıydı.

Frene basıp direksiyonu sola kırdım. Uzun, dolambaçlı patikayı takip ederek her iki tarafı ağaçlarla kaplı yola doğru ilerledim. Ağaçların arasında daha önce hırpalanmış bir fotoğrafta gördüğüm küçük mavi bir sahil evi vardı.

Oliver'ın gümüş rengi Maserati'sinin evin yanına park edilmiş olduğundan emindim. Bagajı açık duruyordu.

Biliyordum.

Oliver'ın motoru duymamış ya da beni yolda görmemiş olmasını umarak arabamı durdurdum. Şoför mahallinden sıvışıp arabanın arkasına çömelerek eve bakmaya çalıştım.

Aida'nın ağabeylerine hızlı bir mesaj gönderdim. Chicago'nun bir saat dışındaydım. Yakın zamanda burada olmayacaklardı.

Duman kokusunu artık kesin olarak alabiliyordum. Aslında ağaçlardaki rüzgârın sesinden yanan odunların çıtırtısını duyduğumu sanıyordum. Tüm ışıklar kapalıydı ama evin arkasından endişe verici turuncu bir parıltı yayılıyordu.

Kahretsin, bekleyemezdim. Aida içerideyse, onu hemen dışarı çıkarmalıydım.

Eğilerek eve doğru koşmaya başladım. Beretta silahım yanımdaydı, onu hemen elime aldım. Aida'nın nerede olduğunu bilmeden onu karanlıkta kullanmaya çekiniyordum. Duvardan geçen serseri bir kurşun bile kazara onu vurabilirdi.

Evin arka tarafına gidip pencerelerden içeri bakmaya çalıştım. Bir halt göremedim. Arka kapıyı denediğimde kilitli olmadığı dikkatimi çekti. Kapıyı açtığım anda kalın, siyah bir duman bulutu dışarı süzüldü. Bu yüzden daha da eğilerek kolumun kıvrımına öksürüğümü bastırmaya çalıştım.

Temiz hava ateşi canlandırıyordu. Oksijeni emdiğini, ısı ve boyut olarak genişlediğini duyabiliyordum. Mutfak alev alevdi; dolaplar, tezgâhlar, zemin ve tavan yanıyordu.

Ateşin etrafından dolaşmaya çalışırken yerdeki bir şeye takıldım. Nispeten yumuşaktı. Bir an için Aida olduğunu umsam da sonra bunun eski bir şilte olduğunu fark ettim.

Ona seslenmek istememe rağmen her neredeyse Oliver'ı uyarma riskini göze alamazdım. Duman ve karanlıkta elimden geldiğince ana katı aramaya çalıştım. Mutfağın ya da koridorun yakınına bile gidemiyordum.

Aida üst katta olmalıydı. Öyle olmalıydı çünkü aksi takdirde ben onu bulamadan bütün ev yanacaktı. Bu da düşünmek istemediğim bir ihtimaldi.

Bu yüzden gömleğimi kısmen yüzüme çektim ve sadece Aida'yı düşünerek merdivenden yukarı koştum.

Gardımı indirdim. Silahımı havada tutmuyordum.

Merdivenin başına ulaşır ulaşmaz, Oliver bir zamanlar olduğu atletin tüm hızı ve tekniğiyle bana yandan saldırdı. Bana o kadar sert çarptı ki karşı duvarın alçıpanına isabet ettik. Silahım koridorda savrularak kapı pervazına çarptı ve odalardan birinin içinde kayboldu.

Oliver iki yumruğuyla bana vururken âdeta nakavt vuruşları sergiliyordu. Kötü şans eseri, darbelerinden biri doğrudan amatör apandisit ameliyatıma isabet edince dikişlerim yırtıldı ve acıyla bağırdım.

Benden bir santim daha kısaydı ama muhtemelen otuz kilo daha ağırdı. Ayrıca bir sürü öğrenci kavgasına karışmıştı.

Yine de eğitimli bir dövüşçü değildi. İlk şokun ve vahşi saldırının ardmdan ellerimi kaldırıp birkaç yumruğunu engelledikten sonra karnına ve çenesine vurdum.

Aldığı darbeler onu pek etkilememişe benziyordu. Yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi; saçları karmakarışıktı, gözlerinde manik bir parıltı vardı ve kurumuş kan, ürkütücü bir keçi sakalı gibi burnundan ağzının ve çenesinin etrafına doğru akıyordu.

"Nerede o, seni lanet psikopat?" diye bağırdım, yumruklarımı havaya kaldırarak.

Oliver burnundan taze kan sızarken elinin tersini yüzünde gezdirdi.

"O önce bana aitti ve son olarak da bana ait olacak," diye homurdandı.

"O asla senin olmadı!" diye bağırdım.

Oliver tekrar üzerime atlayıp dizlerimden yakaladı. O kadar pervasız ve öfkeliydi ki beni merdivenden geriye doğru savurdu. Başımın yan tarafı çıplak ahşap basamaklardan birine çarparak birlikte yuvarlanmaya başladık.

En kötüsü Oliver'a denk geldi. Sahanlığa çakıldığımızda o alttaydı. Bu onun bayılmasına neden olmuştu ya da öyle görünüyordu.

Havadaki duman her zamankinden daha yoğundu ve ben kavgadan dolayı zor nefes alıyordum. Bir öksürük nöbetiyle iki büklüm olurken o kadar sert hıçkırdım ki kaburgalarımda keskin bir acı hissettim, sanki bir tanesini yerinden çıkarmışım gibi. Ya da Oliver dev gövdesini üzerime fırlatırken kırmıştı.

Merdivenden yukarıya doğru sürünerek tırmanırken, "AIDA! Aida, neredesin?" diye bağırdım.

Bağırmak duman dolu boğazımı yakıyordu. Her zamankinden daha sert öksürürken gözlerimden yaşlar akıyordu.

Tam o sırada Oliver bileğimden tutunca ayaklarımı altımdan çekiverdi. En üst merdivenden aşağı düşerken çenem ahşap kenara çarptı. Sert bir tekme atarak bileğimi Castle'ın elinden kurtardım ve ayakkabımın topuğunu doğrudan gözüne soktum. Oliver geriye, sahanlığa doğru yuvarlanmaya başladı.

Merdiveni tekrar tırmanmaya çalıştım. Evin üst kısmı dumanla dolarken mutfaktan yükselen ısıyı hissedebiliyordum. Yangın tüm birinci katı sarmış olmalıydı. Merdivenden geri inip inemeyeceğimizi bile bilmiyordum. Aida'nın burada olduğunu varsayıyordum.

Burada olmalıydı çünkü evin başka bir yerindeyse çoktan ölmüş demekti.

Koridorda koşarak her kapıyı açtım ve geçtiğim her odaya baktım. Banyo. Nevresim dolabı. Boş yatak odası. Nihayet koridorun sonunda ana süiti buldum. Tüm odalar gibi mobilyasızdı, ev satılmak üzere boşaltılmıştı. Ama yerde yatan bir figür vardı; elleri ve ayakları iple bağlı, başı yastığa dayalıydı. Güzel. Oliver'ın onu canlı canlı yakmaya çalışmadan önce rahat ettiğinden emin olduğuna sevindim.

Aida'ya doğru koştum ve başını kaldırıp iyi olduğundan emin olmak için yüzünü benden yana çevirdim.

Parmaklarımı boğazınm yan tarafına bastırdım. En azından nabzını hissedebiliyordum. Yüzünü eğdiğimde kirpikleri yanağına değiyordu.

"Aida!" diye bağırdım, başparmağımla yanağını okşayarak. "Buradayım!"

Açtığı gözlerinde puslu ve sersemlemiş bir ifade hâkimdi ama kesinlikle canlıydı.

"Cal?" diye mırıldandı.

Onu çözecek zaman yoktu. Onu kucağıma alıp omzuma attım. Kapıya doğru döndüğümde yolumuzu kesen iri bir şekil dikkatimi çekti.

Aida'yı çıplak döşeme tahtalarının üzerine yavaşça bıraktım. Yukarıya doğru yayılan ısıyı hissedebiliyor ve ateşin gittikçe daha gürleyerek yayıldığını duyabiliyordum. Mutfağın hemen üzerinde olmalıydık. Duvar kâğıdı kararmaya ve kıvrılmaya başlamıştı. Ateş duvarları da sarmıştı.

"Yeter artık, Oliver," dedim ona, ellerimi kaldırarak. "Bütün ev çökmeden önce buradan çıkmalıyız."

Oliver başını garip bir şekilde salladı, sanki kulağının etrafında vızıldayan bir sinek vardı. Kambur dururken bir bacağı biraz topallıyordu. Yine de gözleri bana sabitlenmişti ve yumruklarını iki yanında sıkıyordu.

"Hiçbirimiz gitmiyoruz," dedi.

Ardından bana son bir kez daha saldırdığında omzu göğsüme bir örs gibi çarptı. Birbirimizle boğuşup âdeta pençeleşiyorduk. Yüzüne, kulağına, böbreklerine, ulaşabildiğim her yerine yumruklarımı savurdum.

Göz ucuyla Aida'nın ellerini pencere pervazına vurduğunu gördüm. Hayır, ellerini değil, alçısını. Sağ elindeki alçıyı kırmaya çalışıyordu. Acıyla homurdanarak alçıya bir kez daha vurunca alçıyı kırdı. Artık elini ipten kurtarabildiğinde ayak bileklerinin etrafındaki bağlarla uğraşmaya başladı; kırık parmakları beceriksizdi ve düğümler çok sıkıydı.

Oliver ve ben tekrar yuvarlanırken onu gözden kaybettim. Bütün gücümüzle boğuşuyorduk. İkimiz de iri adamlardık, zeminin altımızda tehlikeli bir şekilde inlediğini hissedebiliyordum. Hava her geçen dakika daha da ısınırken duman öyle yoğun ve siyahtı ki Aida'yı zar zor görebiliyordum.

Aida ayağa fırlayınca, "Silahı al, Aida!" diye bağırdım. "Odalardan birinde..."

Ama Aida'nın silahı bulacağından şüpheliydim. Ben daha önce görememiştim, şimdi her yer simsiyah duman içindeydi.

Gerçekten, sadece Aida'nın buradan gitmesini istiyordum çünkü altımızdaki yangın şiddetleniyordu ve içimden bir ses cehenneme düşmek üzere olduğumu söylüyordu.

Ellerimi Castle'ın boğazına dolayıp olabildiğince sıkarak onu yere yapıştırdım. Gözleri dışarı fırlamak üzereydi. Kollarımı pençeliyor, yüzüme ve vücuduma darbeler indiriyor, her seferinde daha da zayıf düşüyordu. Zeminin altımızda kaymaya ve çatırdamaya başladığını hissederken bile tutuşumu gevşetmedim.

Odanın köşesi artık kendini bırakmıştı. Zemin eğik bir platforma dönüşerek kapıdan altımızda açılan ateşli çukura doğru inen bir kaydırak oluvermişti. Oliver Castle ve ben onun üstünde bir zamanlar mutfak olan şenlik ateşine doğru kayarak düşmeye başladık.

Castle'ı bırakıp geriye doğru tırmanmaya çalıştıysam da artık çok geçti. Tırmanabileceğimden daha hızlı kayıyordum. Kendimi kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Ta ki bir şey kolumu yakalayana kadar. Aida'yı görebiliyordum; bir eliyle kapının pervazına, diğeriyle bileğime tutunmuştu. Dişlerini gayretle sıkmıştı ve kırık eliyle çerçeveye tutunmaya çalışırken yüzü acıdan çarpılmıştı.

Tutuşunun ne kadar zayıf olduğunu görebildiğim için kolunu tutmadım. Onu da kendimle birlikte aşağı çekemezdim.

"Seni seviyorum, Aida," dedim.

"Sakın buna cüret etme!" diye bağırdı bana. "Kolumu tut, yoksa peşinden atlarım!"

Başka biri olsa bu boş bir tehdit olurdu.

Aida bunu gerçekten yapabilecek kadar inatçı olan tanıdığım tek kişiydi.

Bu yüzden kolunu tutup kendimi yukarı çektim, tam o sırada kirişler kırılıp bütün oda çökmeye başladı. Oliver alevlerin içine yuvarlanırken bağırıyordu. Aida ve ben kendimizi kapı aralığından dışarı atıp el ele koridordan aşağıya koştuk. Merdivenlerden tekrar inemezdik, bu çok açıktı. Onun yerine evin diğer ucuna koştuk ve duvarlarında hâlâ yelkenli çıkartmaları olan bir çocuk odası bulduk. Oliver'ın eski odası.

Pencere pervazına tırmanıp dışarı çıktığımda yeni bir kara duman sütunuyla karşılaştım. Pencere çerçevesinden sarkıp aşağıya atladım. Sonra Aida'yı yakalamak için ellerimi kaldırdım.

Aida kollarıma atlarken ayağında hâlâ tek ayakkabısı vardı.

Evden hızla uzaklaşırken, uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyordum.

Aida'yı cipe doğru çekerken elini kurtarıp, "Bekle!" diye bağırdı.

Ardından ters yöne doğru koşarak ev cehennemini geçip kuma, suya doğru gitmeye başladı.

Duraklayıp bir şey almak için yere eğildi. Çantasıydı.

Sonra bana doğru koşmaya başladı. İsli yüzüne karşı bembeyaz dişleri parlayarak bana sırıtıyordu.

"Buldum!" dedi Aida muzaffer bir edayla.

"Sana yeni bir çanta alabilirim," dedim ona.

"Biliyorum," diye yanıt verdi.

Motoru çalıştırmak üzereydim, fakat yapmak için bir saniye daha bekleyemeyeceğim bir şey vardı.

Aida'yı tutup kan ve duman tadı alarak dudaklarından öptüm.

Onu hiç bırakmayacakmışım gibi öpüyordum.

Çünkü bırakmayacaktım. Hiçbir zaman.

29

Aida

CALLUM VE BEN ana yola döndüğümüz sırada itfaiye aracı kükreyerek yanımızdan geçerek Castle'ın sahil evine doğru gitti, ya da en azından ondan geriye kalanlara.

Arabamız kamyonlarının yanından geçerken itfaiyecilerin yüzlerini görebiliyordum. Kaşlarını kaldırmış halde bize baksalar da olay yerinden kaçmamızı engellemediler.

"Ne lanet bir yolculuk!" diye bağırdım, kalbim hâlâ bir yarış atı gibi dörtnala koşarken. "Ollie'nin bu kadar deli olduğunu biliyor muydun? Sadece normal bir deli olduğunu sanıyordum, 'yemeğime dokunulmasını istemiyorum' ya da 'duşta kendi kendine konuşmak' gibi, tam anlamıyla *Cinnet* filmindeki gibi değil."

Callum elleri direksiyona kilitlenmiş halde aracı fazlasıyla hızla kullanıyordu. İnanması zordu ama neredeyse benim kadar sırıtıyordu. Gergin kocam maceralarımızdan gerçekten keyif almaya başlamış olabilir miydi?

"Seni bulduğuma inanamıyorum," dedi Callum.

"Evet, kahretsin! Ayakkabımı buldun mu?"

"Evet, buldum! Ve hatırladım."

Bana bakarken mavi gözleri isli teninde parlıyordu. Gözlerinin soğuk olduğunu nasıl düşünmüştüm, bilmiyordum. Çok güzellerdi. Hayatımda gördüğüm en çarpıcı gözlerdi.

Beni anlamış olması, konuşmamızı hatırlamış olması daha da çarpıcıydı. Bu benim için neredeyse beni kurtarmaya gelmesinden daha önemliydi.

"Aslında diğer teki burada bir yerde," dedi Cal, arka koltuğu aramak için dönerek.

"Gözünü yoldan ayırma!" dedim. Bir dakika sonra spor ayakkabıyı bulup tekrar ayağıma geçirdim. Şimdi diğerinden komik bir şekilde daha temizdi, bu yüzden artık çift gibi görünmüyorlardı.

"İşte," dedim. "Yeniden tamamen giyindim."

Cal'ın gözleri çıplak sol elime takıldı.

"Tam olarak değil," dedi.

"Ah, lanet olsun," dedim öfkeyle. "Onu unutmuşum."

"Evin arkasında mı?" diye sordu Cal.

"Evet. Ama Oliver onu parçaladı."

"Öyle ya da böyle kurtulacağını sanmıyorum," dedi Cal, eliyle bacağımı sıkarak. "Bunun için endişelenme. Zaten sana bir tane daha almak istiyordum. Bunu benim seçmediğimi biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek sırıttım. "Imogen'in zevkini giderek öğrenmeye başladım."

Cal otoyola dönüp tekrar kuzeye, şehre doğru ilerliyordu.

"Ağabeylerini arasan iyi olur," dedi. "Zajac'ın seni kaçırdığını düşünüyorlar."

"O kaçırsaydı daha iyi olabilirdi," dedim yüzümü buruşturarak. "Dürüst olmak gerekirse, bence onun kötü adam konuşma-

ları daha iyiydi. O tam bir baş belası, biliyor musun? Oliver ise çok mızmızdı, suçluluk psikolojisine giriyordu... Tanrım, dostum, Tinder'a gir, aş artık bunu."

Callum bir an bana baktıktan sonra katıla katıla gülmeye başladı.

"Aida, sen aklını kaçırmışsın," dedi.

Omuz silktim. "Sadece yararlı bir eleştiri."

Dante'nin telefonunu çevirdim ama telefonu Nero açtı.

"Aida?" dedi.

"Evet, benim."

"Şükürler olsun. Birazdan oraya gelmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

"Neden, neredesin?"

"Hastanedeyim. Dante vuruldu. Ama durumu iyi!" diye aceleyle ekledi. "Zajac onu yan tarafından vurdu, önemli bir şey değil."

"Pislik herif!" Öfkeden kuduruyordum. "Bunun bedelini ödeyecek."

"Çoktan ödedi," dedi Nero kayıtsızca. "O öldü. Dante, Kasap'tan daha iyi nişan alır."

"Öldü mü? Emin misin?"

Cal bana bakarken konuşmayı benim tarafımdan takip ediyordu ama aynı derecede o da inanmıyordu.

"Kesinlikle eminim," dedi Nero, kesin bir ifadeyle. "Eğer bir yerlerde yedek bir kafası yoksa, işi bitti."

"Siktir be," dedim, koltuğuma yaslanarak. Gerçekten de olaylı bir geceydi.

Yüzü isin altında solgun görünen Callum'a baktım. Sağ kaşının üzerinde kötü bir kesik vardı ve her derin nefes aldığında biraz irkiliyordu.

Aslında ben de pek iyi durumda sayılmazdım. Elim kalp atışımla aynı anda zonklarken yüzükle serçe parmaklarım şişti. Muhtemelen bir alçıya daha ihtiyacım olacaktı.

"Hangi hastanedesiniz?" diye sordum Nero'ya. "Size katılmamız gerekebilir."

***

CALLUM VE BENİM St. Joseph'te temizlenip yaralarımızın sarılması birkaç saat sürmüştü. Dante en az birkaç gün orada kalacaktı, ona üç litre kan vermek zorunda kalmışlardı. Jack ve Nero ona eşlik ediyordu. Morarmış ve hırpalanmış yüzlerini görünce şok olmuştum.

"Size ne oldu böyle?" diye sordum onlara.

"Dante metresinin dairesinde çatışmaya girerken, Jack ve ben Kasap'ı bulamadık, onun yerine fedaisinden dayak yedik."

"Sadece *fedai* değil," dedi Jack. Gözü o kadar kötü morarmıştı ki sol tarafını bile göremiyordu. "En az dört kişilerdi."

Nero etkilenmiş bir ses tonuyla, "Jack ciddi bir kavgacı," dedi. "Onları bir güzel benzetti, değil mi Jackie?"

"Sanırım bizim tarafımızdayken o kadar da kötü değil," dedim.

Jack bana çarpık bir şekilde gülümsedi çünkü yüzünün diğer tarafı hareket edemeyecek kadar şişmiş durumdaydı.

"Bu bir iltifat mıydı?" diye sordu.

"Bunun seni etkilemesine izin verme," dedim ona.

"Siz ikiniz de pek ateşli görünmüyorsunuz," dedi Nero.

"İşte, burada yanılıyorsun," diyerek kıs kıs güldüm. "Biraz daha ateşli olsaydık kömür briketi olurduk."

Sonra Fergus Griffin, cipi dışarıda park etmiş olmamıza rağmen bizi almaya geldi.

"Bir hafta içinde iki hastane ziyareti," dedi ve kemik çerçeveli gözlüğünün ardından Cal'la bana sert bir bakış attı. "Umarım bu sizin için bir hobi haline gelmiyordur."

"Hayır," dedi Cal, Beamer'ın arka koltuğunda kolunu omuzlarıma dolayarak. "Önümüzdeki hafta çok çılgınca bir şey yapacağımızı sanmıyorum. Belki bir daire aramak dışında."

"Aa?" Fergus arabayı geri vitese takmadan önce duraksayıp dikiz aynasından bize baktı. "Birlikte kendi evinize mi çıkmak istiyorsunuz?"

Callum bana baktı.

"Evet," diye onayladı. "Sanırım zamanı geldi."

Kalbim göğsümde ağır ve sıcacıktı. Cal'la birlikte bir ev bulma fikri hoşuma gitmişti; benim ya da onun evi değil, birlikte seçtiğimiz bir ev.

Fergus başını sallayarak, "Bu iyi," dedi. "Bunu duyduğuma sevindim, evlat."

Ne tuhaf ki Griffin Malikânesi'nin önüne geldiğimizde, ilk kez gerçekten evimdeymişim gibi hissettim. İçim rahatlamıştı. Başımı koyabileceğim güvenli bir yer olduğunu biliyordum. Lanet olsun, kendimi bir anda çok yorgun hissediyordum.

Arabadan çıkarken biraz tökezledim. Oturmaktan her yerim sertleşmiş ve ağrımıştı. Cal, benim kadar bitkin ve muhtemelen benden daha fazla yaralı olduğunu bilmeme rağmen beni kollarına alıp gelini eşikten geçiren bir damat gibi eve taşıdı.

"Bunu yeni dairemiz için saklaman gerekmiyor mu?" diye takıldım ona.

"Seni her yere böyle taşıyacağım," dedi Cal. "Birincisi, hoşuma gidiyor. Bir diğeri de başkalarının seni kapmasını engellemiş olurum."

"O zamanlardan birinde sen de kapılmıştın," diye hatırlattım ona.

Beni merdivenlere kadar taşıdı.

"Yine kaburgalarını kıracaksın!" dedim.

"Şu anda hâlâ kırık," diye beni temin etti Cal. "Hastanede bu konuda pek bir şey yapmadılar. Beni sarmadılar bile. Sadece birkaç Tylenol verdiler."

"İşe yaradı mı?"

"Hiç yararı olmadı," dedi Cal, nihayet merdivenin tepesine ulaştığımızda oflayıp puflayarak.

Sonra beni yere bıraktı. Parmak uçlarında yükselip onu dudaklarından usulca öptüm.

"Teşekkür ederim."

"Seninle ilgilenmem henüz bitmedi," dedi Cal. "Hâlâ temizlenmen gerekiyor."

"Ah hayıuır," diye inledim, tamamen pis olduğumu hatırlayarak. "Bırak da yatağa gideyim. Yerde uyurum."

"Git dişlerini fırçala," dedi Cal. "Yoksa sabah kendinden nefret edeceksin."

Homurdanarak dişlerimi fırçalamak ve diş ipi kullanmak için banyoya girdim. Ben işimi bitirdiğimde Cal duşu açmışken temiz ve pofuduk havlular bizi bekliyordu.

Bütün vücudumu sabunladı, giderden akan köpükler siyahtan griye ve beyaza dönüşene kadar beni köpürttü. Parmakları sert boynumu ve omuzlarımı yoğuruyordu. Sıcak suyla birlikte kendimi katlanmış bir simit yerine ıslak bir spagetti gibi hissedene kadar tüm gergin ve düğümlenmiş parçaları çözdü.

İkimiz de tamamen temizlendiğimizde artık yorgun değildim. Aslında bir yanım çok uyanıktı.

"Sıra bende," dedim Cal'ı havlusuyla kurulayarak. Havluyu geniş sırtının kıvrımlarından aşağıya, mükemmel poposuna, ba-

caklarınm arkasında ve baldırlarının çıkıntılarına doğru gezdirdim.

Bedeni Kasap'tan kalan derin kesiklerin yanı sıra çürükler, çizikler ve yaralarla kaplıydı. Yine de daha önce hiç bu kadar kusursuz bir vücut görmemiştim. Bu adam mükemmeldi, benim için fazla mükemmeldi. Şeklini, kokusunu, bana sarılışını seviyordum.

Onu benden yana çevirip ön tarafını, ayaklarından başlayıp yukarı doğru ilerleyerek kurulamaya başladım. Uyluklarını geçerken, duştan çıkmış sıcak ve temiz, kalm, şişmiş aletine geldim. Elime aldığımda avucumun içinde genişlediğini hissettim. Teni olağanüstü yumuşaktı. Parmak uçlarımla uzunluğunu okşamaya başladım. Aleti elime doğru geriliyordu, sanki kendi aklı varmış gibi. aletini başının hemen altından sıktığımda Cal'ın inlemesine neden oldum.

Cal birden beni kendine doğru çekti.

"Seninle ilgileniyor olmam gerekiyordu," diye homurdandı.

"Yapabilirsin. Bir dakika içinde," dedim.

Sikini ağzıma alıp başını hafifçe emmeye başladım. Derisi tamamen geriline kadar sertleşti. Dilimi uzun, yumuşak vuruşlarla ve sonra hafif alaycı hareketlerle aleti boyunca yukarı, aşağı gezdirdim. Sonra tekrar ağzıma alabildiğim kadarını aldım ve başmı geriye, boğazıma doğru itmeye çalıştım.

Bu büyüklükte bir sikle uğraşmak çok zordu. Porno yıldızlarına karşı yeni bir saygı geliştirmeye başlamıştım. Nasıl oluyor da dibine kadar alabiliyorlardı? Lanet olası kılıç yutanlardan biri olmam gerekirdi.

Aletinin ancak yarısına kadar gelip öğürdüm ve geri çıkmak zorunda kaldım.

Callum buna aldırış etmemişe benziyordu. Sanırım bütün gece onun üzerinde pratik yapmama izin verirdi. Şimdiden bir-

kaç şey öğrenmiştim; dudaklarımı aleti boyunca yukarı, aşağı kaydırırken hayalarını nazikçe çekip okşamamı sevdiğini biliyordum. Bu onun sertçe inlemesini sağlayarak neredeyse göğsünde bir gümbürtüye dönüştürüyordu.

Bunu gerçekten bütün gece yapabilirdim. Kendinizin en savunmasız kısmının diğer kişinin ağzında olmasmdan daha samimi ve güven verici bir şey yoktur. Birinin kendini iyi hissetmesini şu andaki kadar hiç istememiştim. Callum bu gece hayatımı kurtarmıştı. Belki de uyanamadan yanarak ölecektim. En azından ona bilip bileceği en iyi rahatlatmayı yaşatabilirdim.

Cal beni bulmuştu, tıpkı söz verdiği gibi. Babam ya da ağabeylerim değildi. Kocamdı. Hiç istemediğim bir adam. Şimdi onsuz olmayı hayal bile edemiyordum.

Bütün gece onun vücuduna tapmalıydım. Her sıyrığını ve çürüğünü öpmeliydim.

Ama her zamanki gibi Cal'ın kendi planları vardı. Yan yana uzanabilelim diye beni yatağa çekti. Sonra başını bacaklarımın arasına dayadı ve sanki açlıktan ölüyormuş da onu hayatta tutan tek şey buymuş gibi amımı yalamaya başladı.

Ben de aynı anda sikini yalamaya devam ediyordum. Bu ters açıdan ona hizmet etmek daha da zorlaşsa da önemli değildi. Ben onu, o da beni tatmin ediyor, dilimi onun pürüzsüz, yumuşak teninde gezdiriyor, aynı sıcaklığı ve ıslaklığı kendi üzerimde hissediyordum. Samimi ve bağlı. En önemlisi, eşitmişiz gibi hissettiriyordu. İkimiz de vermeyi ve almayı öğreniyorduk.

Cal'ın beni bulacağını düşünmemiştim. Kimsenin bulacağını sanmıyordum. Bu imkânsız görünüyordu.

Ama gelecekte, başım yine belaya girerse, kocamın benim için geleceğini biliyordum.

Tanrım, bu işte çok iyiydi. Zevk dalgalarının içimden geçtiğini ve her geçen dakika daha da güçlendiğini hissedebiliyordum.

Yine de bu şekilde boşalmak istemiyordum. Onu içimde hissetmek istiyordum.

Bu yüzden dönüp onun üstüne tırmanarak aletine oturmaya başladım. Kendi tükürüğümle nemlendirdiğim için içimde kolayca kaydı.

Onun sert ve yakışıklı yüzüne baktım. O mavi gözlerin yoğunluğu eskiden beni korkuturdu. Şimdi onların yüzüme sabitlenmesinin verdiği hissi arzuluyordum. Sinirlerimi canlandırıyor, beni endişeli, vahşi ve cesur hissettiriyordu. Onun dikkatini çekmek, gözlerindeki o açlık bakışını ateşlemek için her şeyi yapabileceğimi hissediyordum.

Cal ellerini kalçalarıma koyarak o uzun, güçlü parmaklarıyla beni kavradı. Yüzüm kızarmışken onu daha sert ve hızlı becermek istiyordum. Ancak Cal beni yavaşlamaya, aynı sabit tempoyu korumaya zorladı.

Yeniden doruğa tırmanırken amım aletinin etrafına kenetlendi. Vücudum baskıyı artırmayı, kendimi sınırın ötesine itmeyi talep ediyordu. Callum kalçalarını yukarı doğru iterek beni derinden beceriyordu. Ellerimle göğsünden destek alırken kollarım onu becerme çabasından dolayı gerilmişti.

Cal kalçalarımı bırakıp memelerimi kavrayarak yoğurmaya başladı. Şimdi biraz daha hızlanıp kalçalarımı yuvarlayarak amımı sikinin üzerinde aşağı yukarı kaydırdım.

Elleri benim hareketlerime ayak uyduruyordu. Memelerimi sıkıyor, parmaklarını her sıkışta meme uçlarıma kadar kaydırıyordu. Başımı geriye atarak rahatlamaya başlarken klitorisimi vücuduna doğru sertçe sürttüm.

Callum meme uçlarımı çimdikliyor, uzun uzun sıkıyor, bu da göğsümden kasıklarıma doğru seken bir zevk sarsıntısı gönderiyordu. Tekrar tekrar gelen orgazmı yoğunlaştırıyordu.

Bu his o kadar güçlüydü ki artık onun üstünde bile duramıyordum. Amım zonkluyor, bu doruktan sonra nabız gibi atıyordu.

Ama henüz işim bitmemişti. Daha önce başladığım şeyi bitirmek istiyordum.

Callum'un üzerinden inip bacaklarının arasına diz çöktüm. Sikini tekrar ağzıma aldığımda teninde kendimi tattım. Sıcak, misk kokulu, hafif tatlı bir tat, teninin kokusuyla ve aletinin başından sızan berrak sıvının hafif tuzluluğuyla iyi uyum sağlıyordu.

Daha fazlasını istiyordum.

Öncekinden daha da şevkle onu emmeye başladım. Dudaklarım doruğa ulaştığım için şişmiş ve hassaslaşmıştı. Dilime karşı aletinin her küçük çıkıntısıyla damarını hissedebiliyordum. Nabzını ve kenara yaklaştıkça sikinin nasıl gerildiğini ve zonkladığını anlayabiliyordum.

Aletinin tabanını kavrayıp başını sertçe emerek Cal'm kendinden geçmesini sağladım.

"Ah, Tanrım, Aida!" diye haykırdı Cal, ağzımın içinde patlarken.

Tohumları kalın, kaygan ve ılıktı. Kendi ıslaklığımla karışan tadına bayılıyordum. Biz birlikte olmak için yaratılmıştık, o ve ben. Tuzlu ve tatlı.

İçindeki son damlayı da boşalttığımda Cal beni tekrar kollarıyla sardı. Bacaklarımız çarşafın altında birbirine dolanmıştı. Sanırım kalplerimizin birlikte attığını bile hissedebiliyordum.

30

Callum

ERTESİ GÜN, AIDA'YI Gold Coast'un her yerinde ve eski mahallesinde olmayı tercih ederse diye Old Town'da ev bakmaya götürdüm. Şehir evlerine, çatı katlarına, asansörsüz evlere, lüks binalardaki şık dairelere ve modaya uygun dönüştürülmüş çatı katlarına baktık. Hoşuna gidebileceğini düşündüğüm her şeye...

Sonunda ortada bir yer seçtik; apartman dairesine dönüştürülmüş eski bir kilise. Dairemiz en üst kattaydı, bu yüzden oturma odasmın duvarının neredeyse tamamını oluşturan sivri bir kemerin içinde bir gül pencere vardı.

Aida bunu o kadar çok sevdi ki hemen depozitoyu yatırdık.

Bundan sonra evliliğimizde eksik olan diğer şeyi de tamamladık: Aida'yı uygun bir yüzük seçmeye götürdüm. Kendi zevk ve tercihlerine uygun, kendisinin seçeceği bir yüzük. Basit bir yüzük seçmesini bekliyordum ama o beni şaşırtarak küçük,

zümrüt kesimli ve filigranlı dar, dikdörtgenden oluşan bir orta taş seçmişti. Temiz hatlara sahip olmasıyla birlikte eski dünyanın izlerini taşıyordu. Tam ona göreydi.

Yüzüğü parmağına taktığımda, ilk seferinde çok dikkatsizce söylediğim yeminleri tekrarladım.

Şimdi her kelimenin tadını çıkararak içimden geldiği gibi söylüyordum.

"Ben, Callum, seni, Aida, eşim olarak kabul ediyorum. İyi günde ve kötü günde sana sadık kalacağıma söz veriyorum. Hastalıkta ve sağlıkta. Seni seveceğim ve hayatımın her günü seni onurlandıracağım. Sana söz veriyorum, Aida. Her zaman yanında olacağım. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Bunu biliyorum," dedi Aida, bana bakarak. "Benim için ne yapacağını çok iyi biliyorum."

Birlikte yeni hayatımızın başlangıcını kutlamak için onu Blackbird'de öğle yemeğine götürdüm.

Oturduğumuzda Aida çantasını aramızdaki masaya koyup neşeyle gülümsedi.

"Aslında benim de senin için bir şeyim var," dedi.

"Neymiş o?" diye sordum, aklımda en ufak bir tahmin yoktu. Daha önce gerçekten heyecanlandığım bir hediye almış mıydım bilmiyordum. Kol düğmesi ya da parfüm hediyeleri için sahte bir gülümseme takınmaya alışkındım.

"Bunu sana verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi Aida, bana küçük, düz bir kutu uzatırken. "Zaten senin olduğu için."

Şaşırtıcı derecede ağır olan kutuyu kaldırdım. Kapağı açtığımda altın bir cep saati karşımda duruyordu. Büyükbabamın saatine tıpatıp benzese de olamayacağını biliyordum. Bir şekilde bir kopyasını yaptırmış olmalıydı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum ona şaşkın şaşkın. "Tıpatıp aynısı. Hatta biraz yıpranmış..."

"Muhtemelen olduğundan daha fazla yıpranmış," dedi Aida, suçlu bir ifadeyle. "Haftalardır gölün dibindeydi."

"Ne?" dedim, duyduklarıma inanamayarak. "Bu aynı saat değil."

"Kesinlikle aynı saat," dedi Aida muzaffer bir edayla.

"Nasıl?"

"Cameron Bell'i hiç gördün mü?"

"Hayır. Kim o?"

"Batık hazineleri bulmakla ilgili YouTube videoları çekiyor. Kendisi bir dalgıç. Her neyse, bir kadının nehre düşürdüğü küpesini bulduğu bir video gördüm. Sonra düşündüm ki eğer bunu yapabiliyorsa..."

"Yani onu mu aradın?"

"Doğru," dedi Aida, muzaffer bir edayla. "Yani, ona para ödedim tabii. O da bunu kendi kanalı için kullanacak. Tam üç gününü ve iki farklı metal dedektörünü aldı ama buldu!"

Saati elimde evirip çevirirken onu tuttuğuma bile inanamıyordum.

Sonra bakışlarımı Aida'nm umutlu ve suçlu yüzüne çevirdim.

Sadece Aida saati geri alabileceğine inanırdı. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim bile. Onu vazgeçirmeden önce bütün gölü kurutabilirdi.

Bu kadını seviyordum. Evimi ateşe verdiği gün hayatımın en şanslı günüydü. Bu gerçekten İrlandalıların şansıydı: sapkın. Açıklanamaz. Ve tamamen fantastik.

"En başta kaybettiğim için beni affettin mi?" diye sordu Aida bana, ince küçük eliyle elimi tutarak.

"Yaptıklarının yanına kâr kalacağını sana söylememeliyim, Aida," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Ama yaptığın her şeyi affedeceğimi zaten biliyorsun."

"Her şeyi mi?" diye sordu Aida, yüzünde muzır bir gülümsemeyle.

"Evet," diyerek onayladım. "Ama lütfen bu teoriyi test etme."

Aida beni öpmek için masaya doğru eğildiği sırada biraz geri çekilince burnu benimkine değdi.

"Seni seviyorum," dedi. "Sana bunu daha önce söylemedim, değil mi?"

"Hayır," derken sırıtmadan edemedim. "Bir daha söyle."

Son